

ΜΝΗΜΕΙΟ
ΓΙΑ ΕΒΡΑΙΟΥΣ
(ΑΛΛΑ ΠΟΤΕ
ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ)

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 1500

Η ΤΡΙΧΟΤΟΜΗΣΗ ΤΗΣ ΓΩΝΙΑΣ (Τέσσερις προσεγγιστικές λύσεις)

Ο Ιάπωνας καθηγητής Κιμούρα μιλά
γιὰ τὴν ὑποβρύχια πόλη στὸν Εἰρηνικὸ

Μηνιαίο Περιοδικό
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Ἀθήνα.
Τηλέφωνα: 3223957, 9841655.
Τηλεομοιότυπος: 3314997.

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ («Internet»):
<http://www.davlos.gr>
Ἡλεκτρονική Ἀλληλογραφία:
davlos@otenet.gr

Τὰ Γραφεῖα τοῦ «Δ» λειτουργοῦν
πρωινὲς ὥρες 9.30 - 14.30
καθημερινά (καὶ Σάββατο).

Ἰδρυτὴς-Ἱδιοκτῆτης-
Ἐκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Ἀγγλῆς - Μουσῶν 51
Παλιὸ Φάληρο.

Παραγωγή:
PRESS LINE
Μάγερ 11, Ἀθήνα, τηλ.: 5225.479.

- Τιμὴ ἀντίτυπου: 1.500 δρχ.
- Δωδεκάμηνη συνδρομή: 14.000 δρχ.
- Ὁργανισμῶν κ.λπ.: 20.000 δρχ.
- Φοιτητῶν: 10.000 δρχ.
- Ἐξωτερικοῦ: 80 δολλ. ΗΠΑ.
- Ἡ συνδρομὴ καταβάλλεται
κατὰ τὴν ἐγγραφή.
- Ἡ συνδρομὴ ἀναεῶνεται
αὐτομάτως μετὰ τὴν λήξιν τοῦ
12μήνου. Διακοπὴ τῆς συνδρομῆς
γίνεται μόνον κατόπιν
τηλεφωνήματος τοῦ ἐνδιαφερομένου.

**ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.**

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ὅλες οἱ συνεργασίες καὶ τὰ
ταχυδρομικὰ ἐμβάσματα στὴ διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσῶν 51
175 62, Π. Φάληρο, Ἀθήνα.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητὲς
ποὺ ἀλλάζουν διεύθυνση, νὰ τὸ
γνωστοποιοῦν στὸ περιοδικό.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει
ἀναδημοσίευση ἢ ἀναμετάδοση
καθ' οἷονδήποτε τρόπον
δημοσιευμάτων τοῦ «Δαυλὸς»
χωρὶς τὴν γραπτὴ ἀδεία τοῦ ἐκδότη.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 13952:

Διπλὸ χρέος

Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 13953:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ι. ΚΩΣΤΗΣ, Κ. ΕΥΘΥΜΑΚΗΣ, δρ **Α. ΛΥΡΑΚΟΣ**, «ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ»,
ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΖΕΛΙΟΣ, Α. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Θ. ΒΟΡΕΙΝΑΚΗΣ,
Γ.Β. ΠΕΠΠΑΣ.

ΣΕΛΙΣ 13953:

Πορεία μὲ πυξίδα τὸ ἐλληνικὸ ἔνστικτο

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ 13959:

Ασύγνωστες συγγνώμες

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 13961:

Οἱ ἀριθμητικὲς ἀρμονίες στὸν Παρθενῶνα

ΣΠ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

ΣΕΛΙΣ 13968:

*Συνέντευξη τοῦ Ἰάπωνα καθηγητῆ Kimura
γιά τὴν ὑποδρόχη πόλη τοῦ Ἑλληνικοῦ*

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΜΑΝΕΑΣ

ΣΕΛΙΣ 13970:

Διονυσιακὴ λατρεία στὴν Ἰαπωνία

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΜΑΝΕΑΣ

ΣΕΛΙΣ 13972:

Μνημεῖο γιὰ Ἑβραίους, ποτὲ γιὰ Ἕλληνες

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΡΙΒΩΝΙΑΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ 13977:

Ὁ μυκηναϊκὸς σταυρὸς - σπεῖρα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ

ΣΕΛΙΣ 13985:

Τὰ ἐλληνίζοντα προϊστορικὰ εὑρήματα τῆς Εὐρώπης

ΜΑΡΙΟΣ ΜΑΜΑΝΕΑΣ

ΣΕΛΙΣ 13989:

Διάσπαρτη ἡ Εὐρώπη ἀπὸ ἔχνη τῶν Ἑλλήνων

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 13989:

Οἱ Ἕλληνες - Ἀραονκανοὶ τῆς Χιλῆς

Κ. Χ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14005:

Περὶ καταγωγῆς καὶ μισελληνισμοῦ τοῦ Ρωμανοῦ

ΜΑΡΙΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14007:

Τὸ πρόβλημα τῆς τριχοτόμησης τῆς γωνίας

**Κ. ΚΑΡΜΙΡΑΝΤΖΟΣ - ΔΗΜ. ΜΑΡΓΕΤΗΣ -
Α. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ - ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΔΡΙΤΣΟΣ**

ΣΕΛΙΣ 14014:

Ντόπερμαν

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΓΛΑΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ 14015

Μία πρόταση γιὰ μιὰ ἐπανάσταση στὴν Παιδεία

ΣΤΑΥΡΟΣ ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14022:

«Ἀντίπαλος» σύμμαχος

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 14025:

Εἶναι ἢ δὲν εἶναι Ἕλληνες;!

N.M.

ΣΕΛΙΣ 14026:

Kastriot Katsup, «Kapiten Bubulin»

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΠΕΠΠΑΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 13965 • Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ
ΑΧΡΗΣΤΩΝ: σελ. 13988 • Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ: σελ. 14004 • ΟΙ
ΓΕΝΝΗΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ: σελ. 14023 •
Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 14026

Διπλό χρέος

Ὁ Μεσαίων ἔχει παρέλθει πρὸ πολλοῦ καὶ μαζί του ὁ κατατρεγμὸς τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας ἔρευνας. Οἱ σημερινοὶ ἐπίγονοι τῶν δημιουργῶν τοῦ Μεσαίωτος, πὺν ἐπιχειροῦν καταστολὴ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου, θρίσκονται ἐκτὸς ἐποχῆς.

Ἡ ἐπιστράτευση δυστυχημένων, ἀντιστορήτων, μοναχικῶν, στερημένων, ἀμαθῶν καὶ ἀνεράστων ἀτόμων ὡς ἐκτελεστικῶν ὀργάνων τοῦ σκοταδισμοῦ καὶ ὡς στηριγμάτων τῶν ἀναγκῶν ἐπιβιώσεως τοῦ ὠργανωμένου μεσαιωνισμοῦ σήμερα, ἀτόμων πὺν σὲ τελικὴ ἀνάλυση εἶναι θύματα τοῦ πρὸ αἰώνων διαπραχθέντος διασμοῦ τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, εἶναι ἡ χειρότερη δυνατὴ ἐπιλογὴ ἐκείνων πὺν ἀγωνίζονται νὰ συντηρήσουν τὴν ἀμαυρωμένη αἴγλη τους καὶ τὴν κλονισμένη ἰσχύ τους: Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιδεινώνουν μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τὴν τύφλωση καὶ τροφοδοτοῦν τὰ ἀδιέξοδα καὶ τὴ δυστυχία διασπισμένων ὑπάρξεων, προσφέρουν καὶ χειρίστη ὑπηρεσία στὴν δικὴ τους ὑπόθεση, καθὼς ἐπιτίθενται μὲ ρόπαλα στὴν ἐποχὴ τῶν πυραύλων.

Ἀντὶ τῆς αὐτοκτονικῆς αὐτῆς «ἐπιχειρήσεως» θὰ ἦταν συμφερότερο γι' αὐτοὺς νὰ ἐγκύψουν στὴ μελέτη καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴ διάγνωση τῶν αἰτίων τῆς δυστυχίας, τῆς μοναξιᾶς, τοῦ μίσους, τῆς ἀμάθειας καί, ἀντὶ νὰ τὰ μετατρέπουν σὲ φανατισμό, νὰ τὰ γαληνεύουν καὶ νὰ τὰ θεραπεύουν, ἂν εἶναι «ἰατροὶ ψυχῶν», ὅπως δηλώνουν, καὶ ὅχι καθαρὰ ἐξουσιαστικὴ ὀργάνωση, ὅπως μὲ τίς πράξεις τους ἀποδεικνύουν.

Ἐδῶ δέ, εἰδικὰ στὴν Ἑλλάδα τοῦ 2000, ἔχουν ἓνα ἀκόμη πὺν βαρὺ καθήκον (πρὸς τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους!..) νὰ βοηθήσουν στὴν πνευματικὴ - ἐπιστημονικὴ - ψυχολογικὴ (πρὸς παντὸς ψυχολογικῆ...) ἀπελευθέρωση τοῦ Ἑλληνος ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ταφόπλακα τοῦ Ἀνατολισμοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἐδῶ καὶ αἰῶνες τὸν ἔθαψαν καὶ τὸν κατάντησαν **ἀπὸ τὸ γονιμότερο πνευματικὰ καὶ τὸ μοναδικὸ ἔθνος - παραγωγὸ τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ** σὲ ἓνα ρωμαίικο ἐθνάριο ἀπολίτιστο, ἀνελλήνιστο, ἀνιστόρητο καὶ ἐθνικὰ σχιζοφρενικὸ, πὺν ἐδῶ καὶ αἰῶνες ἔχει ὑποστῇ ξαφνικὴ πνευματικὴ στείρωση καὶ ἔκτοτε δὲν πρόσφερε οὔτε ἓνα δικό του στοιχεῖο στὴν πρωτοπορία τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμικοῦ γίνεσθαι, διότι ἡ ταφόπλακα πὺν προαναφέραμε, εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι ἐξουδετερώνει σήμερα τίς ἀρχαῖες ζωτικὲς καὶ δημιουργικὲς δυνάμεις τοῦ Ἑλληνος.

Τὸ χρέος αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ αὐτονόητη πράξη ἐξιλέωσης γιὰ τοὺς σημερινοὺς ἐγχώριους ἐπίγονους τῶν δημιουργῶν τοῦ Μεσαίωτος, διότι ἀκριβῶς θῦμα σκοταδισμοῦ, διωγμοῦ τῆς ἐλληνικῆς σκέψεως καὶ ἀσιατικῆς ἀγριότητος ἦταν ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός, αὐτὸ τὸ καμάρι μας, τὸ καύχημά μας, ἡ δόξα μας – ἡμῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὁλόκληρης.

Δ.Ι.Α.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Γιατί συνυπάρχουν Παλαιά και Καινή Διαθήκη στην Ὁρθοδοξία;

Κύριε διευθυντά,
Θά προδώ σέ μία διαπίστωση, πού μπορεί ἤδη νά ἔχη ἀναφερθῇ στοῦ περιοδικό σας, καί ἀφορᾷ στοῦ γιατί ἡ Καινή ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Διαβάζοντας τά δύο βιβλία παρατηροῦμε, ὅτι δέν ὑπάρχει καμμιά ὁμοιότητα τῶν δύο θεῶν πού ἀναφέρονται. Στῇ μέν Παλαιᾷ Διαθήκῃ ὑπάρχει ἕνας θεός «ἰδιωτικῆς χρήσης», πού ἀγαπάει μόνο τοὺς Ἑβραίους, φθονερός, εὐνοεῖ τοὺς ἀπατεῶνες καί φιλοχρήματους καί μισεῖ τοὺς ἄλλους λαούς. Στὴν δὲ Κ.Δ. ὑπάρχει ἕνας θεός φιλόανθρωπος, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, πού μιλάει γιὰ ἀγάπη καί ὁμόνοια μεταξὺ τῶν λαῶν.

Παρατηροῦμε, ὅτι οὐδεμία ὁμοιότης τῶν δύο αὐτῶν θεῶν ὑφίσταται. Κι ὅμως ἀκόμη καί σήμερα πολλοὶ Ἕλληνες πιστεύουν, ὅτι τὸ ἕνα ἀποτελεῖ συνέχεια τοῦ ἄλλου. Ἀδυνατῶ νὰ κατανοήσω τὴν πτώση τοῦ Ἑλλήνα ἀνθρώπου, πού

ὄχι μόνο δέχεται ἀλλὰ καί δικαιολογεῖ γεγονότα τῆς Π.Δ., πού στὴν προσωπικὴ του ζωὴ καταδικάζει. Ὑπάρχει ὅμως ἐξήγηση αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς. Σὲ περίοδο δύο χιλιετιῶν πώσης τῶν ἀρχαιοελληνικῶν ἀξιών ἡ νέα θρησκεία δοῖκε πρόσφορο ἔδαφος νὰ ἀναπτυχθῇ καί νὰ ἐδραιωθῇ. Οἱ πνευματικοὶ ταγοὶ φόβιζαν, ἀναθεμάτιζαν, ἀπειλοῦσαν, ἀφώριζαν τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι πιστοὺς, γιὰ νὰ τοὺς ἔχουν ὑποχείριά τους, ἀλλὰ καί τοὺς διανοοῦμενους, γιὰ νὰ μὴν ἀφυπνίσουν τοὺς ἀμνοὺς τους. Κατάφεραν λοιπὸν νὰ ἐπιβάλουν μία θρησκεία, πού ἀναφέρεται σὲ δύο παντελῶς διαφορετικοὺς θεοὺς. Σωστὰ λοιπὸν κάποιοι θὰ ἀναρωτηθῇ: «Καλά, δέν εἶδαν, ὅτι τὸ ἕνα δέν συνδέεται μὲ τὸ ἄλλο;». Εἶμαι τῆς ἁποψῆς, ὅτι οἱ δημιουργοὶ τῆς θρησκείας αὐτῆς καί οἱ συνεχιστὲς τους τὸ γνώριζαν ἐξ ἀρχῆς. Ἀλλωστε, ὅταν ρωτιοῦνται οἱ πνευματικοὶ ταγοὶ μας, οἱ ἀπαντήσεις τους σ' αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι προετοιμασμένες καί ποτέ, μὰ ποτέ

Πορεία μὲ πυξίδα τὸ ἐλληνικὸ ἔνστικτο

Κύριε διευθυντά,

Γιόρτασα ἕνα μεγάλο γεγονός, στοῦ τέλος τοῦ ἔτους πού πέρασε, τὴν εἴσοδο τῆς Ἑλληνοσύνης στὴ νεώτερη τεχνολογία ὡς ἐργαλεῖο γνώσεως. Ἐγινε μὲ τὸν γνωστό θεαματικὸ τρόπο στοὺν Βράχο τῆς Ἀκρόπολης, ὅπου θρῖσκεται καί τὸ τεχνολογικὸ ἀριστούργημα τῶν προγόνων μου, καθὼς καί μὲ τὴν παρουσίαση τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑποθαλάσσιου τηλεσκοπίου «Νέστορ» τῆς νέας ἐλληνικῆς ἐρευνητικῆς πρωτοβουλίας, διακριτικὰ κατασκευαζόμενον στὴν πανάρχαια Πύλο. Βλέπω τὸ παρελθὸν ἀγκαλιὰ μὲ τὸ παρόν, φῶς ἐλληνικὸ νὰ φωτίσῃ τὸ μέλλον.

Κι ὅμως ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας ἀρνητὲς αὐτῆς τῆς αἰώνιας δημιουργικότητος τῶν Ἑλλήνων, προκειμένον νὰ ἐξυπηρετηθῇ τὸ «Φῶς ἐξ Ἀνατολῶν» κι ὁ μύθος τῶν «Ἰνδοευρωπαίων». Ἡ Ἑλληνοσύνη πάλαψε ἑκατὸ χρόνια, ἀπὸ τὸ 1821 μέχρι τὸ 1921, κέρδισε τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ καί ἀπελευθέρωσε τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐδάφη τῆς ἐλληνίδος γῆς, ξεπερνώντας τὶς συμπληγάδες τῶν συμφερόντων τῶν κρυπτο-σιωνιστῶν ἄρρηκτα συνδεδεμένες μὲ τὶς χριστιαν-

δὲν αἰφνιδιάζονται καὶ κυρίως δὲν προβληματίζονται.

Βέβαια ὑπάρχουν μεταξύ Π.Δ. καὶ Κ.Δ. κρίκοι ἑνώσεως. Ἡ Π.Δ. ἀναφέρεται σ' ἓναν καὶ μοναδικὸ θεὸ καὶ ὁμιλεῖ γιὰ ἔλευση τοῦ μεσσία στὸν λαὸ του, τὸν Ἰσραήλ. Στὴν Κ.Δ. ὁ Χριστὸς ἀναφέρεται ὡς ὁ υἱὸς τοῦ μοναδικοῦ θεοῦ καί, ἀφοῦ ὁ τόπος γεννήσεώς του ἦταν στὸ Ἰσραήλ, εὐκόλα τὸν συνδέεις μὲ τὸν μεσσία τῶν ἐβραϊκῶν προφητειῶν. Ὅμως τὰ προαναφερθέντα δὲν ἀποτελοῦν τὴν ἐξήγηση τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Διαθηκῶν. Ἡ ἐξήγηση δρῖσκεται στὸ ὅτι ἡ καινούργια θρησκεία πού ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μετέπειτα συνεχιστές του (ἀποστολοὶ), ἔπρεπε νὰ ἔχῃ κάποιο παρελθόν, πού νὰ στηρίξῃ τὸ παρὸν καὶ νὰ ἐδραιώσῃ τὸ μέλλον. Φαντασθῆτε μία θρησκεία, πού ἔχει τὴν ἀξίωση νὰ ἐξαπλωθῇ σ' ὅλο τὸν κόσμο, νὰ μὴν

ἔχῃ παρελθόν, νὰ μὴ δείχνῃ ὅτι ὁ θεὸς πού ἀναφέρεται δημιούργησε τὸν κόσμο. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς Π.Δ. μᾶς λέει ὅτι κάποιοι λαὸς ἔμεινε πιστὸς στὸν πραγματικὸ θεὸ καὶ περιέμενε τὴν ἐμφάνισή του στὴν γῆ ὡς σωτὴρ του· καὶ ὁ σωτήρας αὐτὸς ἐμφανίζεται στὴν Κ.Δ. καὶ εἶναι ὁ Χριστός.

Νομίζω, ὅτι τώρα γίνεται ὀφθαλμοφανές, πὼς κατὰ βάση δύο διαφορετικὲς θρησκείες ἐνώθηκαν· καὶ καταλαβαίνουμε, γιὰτί οἱ σύγχρονοι κληρικοί μας δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν Π.Δ. καὶ γαντζώνονται σ' αὐτήν. Ξέρουν πολὺ καλά, ὅτι χωρὶς τὸ παρελθόν τὸ μέλλον γι' αὐτοὺς εἶναι ἀνύπαρκτο.

Ευχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία
Ἰωάννης Κότσης
Γραφίστας, Πειραιᾶς

Ἡ πρὸ τοῦ 8255 π.Χ. χρονολόγηση μὲ ἀστρονομικὰ δεδομένα

Κύριε διευθυντά,

Τυχάνω ἀπὸ τετραετίας ἀναγνώστης τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ συνοδοιπόρος του στὴ διαρκῆ ἀναζήτησιν τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας τῶν Ἑλλήνων. Μέσα ἀπὸ τὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἐρεῦνας, τὰς κατὰ καιροὺς δημοσιευθεῖσας στὰς σελίδας του, ἀναπτύσσω τὰς ἰδικὰς μου προσωπικὰς ἰδέας περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ παρελθόντος. Σκοπὸς τῆς ἐπιστολῆς μου εἶναι μία παρατήρησις ἀφορῶσα στὸ

πράγματι σπουδαιότατο σύγγραμμα μὲ τίτλον «Ἡ ἀναχρονολόγηση τῆς Προϊστορίας» τοῦ συνεργάτου σας κ. Κ. Κουτρουβέλη. Παρὰ τὸ ὅτι δὲν εἰμαι εἰδικός, ἀλλὰ ἀπλῶς κοινὸν νοῦν διαθέτων, μελετώντας τὸ προαναφερθὲν σύγγραμμα ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς δύο σημεία:

Πρῶτον, στὰς σελίδας 112-113 τοῦ βιβλίου ὁ συγγραφεὺς κάνει λόγον περὶ τῆς διελεύσεως τοῦ κομήτου Τυφώεως ἀπὸ τὸ Ἡλιακὸν Σύστη-

νικὲς ἐπιδιώξεις. Σήμερα, μὲ μπροστάρη τὸ περιοδικὸ «Δαυλὸς» τὰ τελευταῖα δέκα ὀκτὼ χρόνια, ἡ Ἑλληνοσύνη ἄρχισε νὰ διεκδικῇ καὶ τὴν πνευματικὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀπ' ἐκείνους πού διακατέχονται ἀπὸ ἔμμορες ἰδέες καὶ δὲν ἐπιτρέπουν ἄλλες πηγὲς ἐμπνεύσεως ἀπὸ ἐκεῖνες πού ὑπαγορεύει ὁ «θεολογικῆς» ὑφῆς δογματισμός. Ὁ μεταγλωττισμὸς στὴν καθομιλουμένη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν Ἑβραίων δὲν ἔγινε τυχαῖα. Ἐγινε πρὸς διενκόλυνση τῆς διδασκαλίας, στὸ νεώτερο ἑλληνικὸ κράτος, τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Δαβὶδ καὶ τοῦ Νῶε ἀντὶ τοῦ Διὸς, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τοῦ Δευκαλίωνος. Εἶναι γνωστό, ὅτι οἱ προπαγανδιστὲς τῶν «Διαθηκῶν» δὲν συμμερίζονται τὴν ἰσοκράτεια διδασχῇ – Ἕλληνες εἶναι οἱ τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας μετέχοντες – κι εἶναι ἀδιανόητο πῶς τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιβάλλωνται ἀκόμη στὸ ἑλληνικὸ ὑπουργεῖο Παιδείας.

Πὼς ἀνατρέπεται ἡ σαθρὴ ἠθικὴ τῶν Ρωμαίων; Πὼς ἐξελληνίζονται οἱ χρυσοποικίλτα ντυμένοι αὐτοκαλούμενοι ἀντιπρόσωποι ἐνὸς ξένου θεοῦ; Μᾶς εἶπαν ὅτι ἦλθαν, γιὰ νὰ σώσουν τὰ ἔθνη ἀπὸ τὴ διαφθορὰ τῶν «εἰδωλολατρῶν», κι οἱ κοινωνίες στὰ 2000 χρόνια καθοδήγησής τους μετετέτράπησαν σὲ ἀνθρωπομαῖζες

μα. Τὴν τοποθετεῖ μάλιστα περὶ τὸ ἔτος 27810 π.Χ. Κάνει λόγον ἐπίσης καὶ περὶ μιᾶς χρονικῆς περιόδου, περατωθείσης τὸ 336 π.Χ. (ἀρχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλεξάνδρου), καθ' ἣς τὴν διάρκειαν συνέβησαν 373 ἡλιακαὶ ἐκλείψεις, τὴν ἀρχὴν τῆς ὁποίας προσδιορίζει περὶ τὸ ἔτος 27237 π.Χ.

Δεύτερον, στὴν σελίδα 178 ὁμιλεῖ περὶ τῆς διελεύσεως τοῦ κομήτου Φαέθοντος ἀπὸ τὸ Ἡλιακὸν Σύστημα, ἣν τοποθετεῖ περὶ τὸ ἔτος 8255 π.Χ. Δέον ὅπως σημειωθῇ, ὅτι στὰ περὶ τῆς διελεύσεως τοῦ Φαέθοντος γραφόμενα ἀναφέρονται κατηγορηματικῶς ἀλλαγὰι τῆς τροχιακῆς καταστάσεως τῆς Γῆς (ἀλλαγὴ ἐπιπέδου περιφορᾶς, ἐκτροπὴ τοῦ ἄξονός της; σελ. 177-178).

Ἀμέσως παρατήρησα, ὅτι παρόμοιοι ἀλλαγὰι πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὅπωςδῆποτε καὶ ἀπὸ ἀντίστοιχες ἀλλαγές ἐπὶ τῆς οὐρανίου σφαίρας, ὅπως αὕτη φαίνεται ἀπὸ τὴν Γῆν.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι τὸ ἔτος 8255 π.Χ. ἀποτελεῖ χρονολογικὸν ὄριον πρὸς τὸ παρελθόν, πρὶν ἀπὸ τὸ ὁποῖο οὐδεμία ἀστρονομικὴ χρονολόγησις δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ: Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς ἐπισημαίνει στὴν σελίδα 239, ὅτι «κάθε χρονολογικὸς προσδιορισμὸς πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 8255 π.Χ. δὲν στηρίζεται σὲ συγκεκριμένη καὶ ἀναμφισβήτητη δάση, ἀφοῦ τὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς τροχιάς τῆς Γῆς, τῆς κλίσεως τοῦ ἄξονά της καὶ τῶν θέσεων τῶν ἄλλων πλανητῶν διατηροῦνται ἀπὸ τότε».

Βάσει τῆς διαπιστώσεως αὐτῆς ἡ χρονολογία τῆς εισόδου στοῦ Ἡλιακὸν Σύστημα τοῦ κομήτου Τυφωέως, ὅπως καὶ κάθε ἄλλου γεγονότος οὗ ἡ χρονολόγησις στηρίζεται σὲ ἀστρονομικά στοιχεία, ἀπαιτεῖ γνῶσιν τῆς πρὸ τοῦ 8255 π.Χ. καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ. Ὁμοίως ἡ χρονικὴ περίοδος τῶν 373 ἡλιακῶν ἐκλείψεων ἀσφαλῶς τελειώνει τὸ ἔτος 336 π.Χ. Εἶναι ὅμως ἀμφίβολον, ἐὰν αὕτη ἤρχισε περὶ τὸ ἔτος 27237 π.Χ., ἀφοῦ δὲν εἶναι γνωστὸν, ἐὰν ἡ περίοδος τῶν 18, 03 τροπικῶν ἐτῶν («σάρος»), ἀνὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνει μία ἐκλείψις Ἡλίου, ἦτο τῆς αὐτῆς διαρκείας καὶ πρὸ τοῦ 8255 π.Χ. Οὐτε ἐὰν καὶ πρὸ τοῦ ἔτους 8.255 π.Χ. «κάθε τέσσερες σάρος τὸ κέντρο τῆς ἐκλείψεως ἐπιστρέφει πολὺ κοντὰ στοῦ ἴδιου γεωγραφικοῦ μήκους» (σελ. 113).

Ὁ προσδιορισμὸς τῆς προτέρας αὐτῆς καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ (στοιχεῖα περὶ τῆς ὁποίας δίδονται στοῦ ἀποσπασμα τῶν «Διονυσιακῶν» τοῦ Νόννου τοῦ Πανοπολίτου, πού ὁ συγγραφεὺς παραθέτει στὴν σελίδα 177) εἶναι, ὡς φαίνεται, ἀπαραίτητος, ὥστε νὰ καταστήθῃ δυνατὴ ἡ ἀνίχνευσις τῆς Προϊστορίας καὶ πρὸ τοῦ 8255 π.Χ. τῇ χρήσει ἀστρονομικῶν δεδομένων καὶ στοιχείων.

Μετὰ τιμῆς
Κωνσταντῖνος Εὐθυμάκης
Φοιτητῆς τῆς Ἱατρικῆς
Chieti, Ἰταλία

ὑποταγμένες σὲ δόγματα προφητῶν. Στὸν ἀγῶνα ἐπιδίωξης τῶν ἐθνῶν τί συμφέρει τὴν Ἑλληνοσύνη, ἡ συμπόρευση μὲ τοὺς ἀποτυχημένους ἀντιπροσώπους ξένων δογμάτων, παρ' ὅλο πὺν τὴν μονοπωλοῦσαν ἐπὶ 2000 χρόνια, ἢ ἡ ἐπαναφορὰ τῆς σοφίας (κατὰ φιλοσοφίαν ζῆν) τῶν ἀναμφισβήτητα ἐπιτυχημένων προγόνων της; Ἡ Ρώμη παρέλαβε, ἐκφύλισε καὶ παραδόθηκε στὰ κελεύσματα κηρύκων ἀσιατικῶν δοξασιῶν. Ὁ κύκλος τῶν θεοκρατικῶν αὐτοκρατοριῶν ἐλέω Θεοῦ κλείνει κι ἀνοίγουν δειλὰ ἀλλὰ σταθερὰ οἱ πύλες μιᾶς νέας ἐποχῆς, γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλι ὁ ἄνθρωπος στοῦ προσκήνιο.

᾽Ω! μύστες τῶν Ἑλλήνων! Συγχωρήστε τὸ ἁμάρτημα τῶν Γραικύλων, γιατί δὲν ἐγνώριζαν τί ἔπρατταν, ὅταν ἐσταύρωναν τὴν Ἑλλάδα τῶν Δελφῶν καὶ τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων. Φωτίστε αὐτοὺς μὲ τὴν σοφία σας κι ἀπαλλάξατέ τους ἀπὸ τὴν τιμωρία νὰ προσκυνοῦν εἰκόνες Ἑβραίων στίς ἐκκλησίες... Τὸ μήνυμα πὺν στέλνει ἡ Ἑλληνοσύνη εἶναι, ὅτι ἀγωνίζεται καὶ θαδίζει μὲ πνξίδα τὸ ἔνστικτό της.

Μὲ τιμὴ
Νικηφόρος Πολίτης
Heswall, Ἀγγλία

Εὐχολόγια καὶ πραγματικότητα γύρω ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα

Κύριε διευθυντά,

Ἡ κακοποίηση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας εἶναι ἓνα θέμα, τὸ ὁποῖο μὲ ἀπασχολεῖ ἀρκετὸ καιρὸ τώρα. Εἶναι δὲ προφανές, ὅτι ἡ κακοποίηση αὐτὴ συνδυάζεται ἄμεσα καὶ μὲ τὴν ὑποβάθμιση τῆς παιδείας στὴ χώρα μας. Εἶναι ἐμφανὲς ἡ προσπάθεια γιὰ τὴ σταδιακὴ ἐξαφάνιση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ ἡ προώθηση τῆς Ἀγγλικῆς, μὲ πρῶτο δῆμα τὴν ἀντικατάσταση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἀπὸ τὸ «Λατινικό».

Καιρὸς εἶναι πλέον νὰ γίνη μία συσπείρωση, μία ἔνωση γιὰ τὴν συστηματικὴ μελέτη καὶ ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς καταστάσεως. Μήπως ἀπὸ

τὸν «Δαυλὸ» θὰ μπορούσε νὰ ξεκινήσῃ μία τέτοια πρωτοβουλία;

Διαβάζω πολλές ἐπιστολὲς ἀναγνωστῶν μὲ τοποθετήσεις στὸ θέμα τῆς γλώσσας, ἀλλὰ μόνο οἱ ἐπιστολὲς καὶ ἐπισημάνσεις δὲν ἀρκοῦν. Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ μία συστηματικὴ παρέμβαση καὶ ἀντίδραση ἀπὸ κάποιους φορεῖς. Προσωπικά θὰ ἤμουν πρόθυμος νὰ συμμετάσχω σὲ μία τέτοια σχετικὴ κίνηση.

Μὲ τιμὴ

Δρ. Ἀντώνιος Λυράκος

Νευρολόγος - ψυχίατρος, Μελίσσια

Σημείωση «Δ»: Ἡ κακοποίηση καὶ ὑποτίμηση τῆς Ἑλληνικῆς γίνεται ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες – καὶ μόνο. Τοῦτο ὀφείλεται ἀποκλειστικά στὸ γεγονὸς, ὅτι ἀγνοοῦμε τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν τελειότητα τῆς γλώσσας μας ὅπως καὶ τὴν ιδιότητά της ὡς τῆς μόνης μὴ συμβατικῆς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ κατ' ἀναγκαστικὴν συνέπειαν ὡς μητέρας γλώσσας τῶν γλωσσῶν ὅλης τῆς Ὑδρογείου. Ἐξ αὐτοῦ καὶ ἡ ὑποτίμηση καὶ περιφρόνησή της ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους – καὶ μόνο. Τὸ πρόβλημα λοιπὸν τῆς ἐπιδιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς ταυτίζεται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς «ἀναγνωρίσεως» τῆς μητρικῆς τῶν γλώσσας ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Εἶναι δηλαδὴ πρόβλημα διαφωτισμοῦ καὶ ὄχι «συστηματικῆς παρεμβάσεως καὶ ἀντιδράσεως ἀπὸ κάποιους φορεῖς», ὅπως γράφει ὁ ἐπιστολογράφος, «φορεῖς» ἄλλωστε, πὺν, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, εἶναι ἀκριβῶς οἱ νομοθετήσαντες ἢ οἱ «διδάξαντες» τὴν καταστροφὴ τῆς Ἑλληνικῆς. Ὁ «Δ» – πὺν, ὅταν ξεκίνησε πρὶν ἀπὸ 19 χρόνια πρῶτος τὸν σκληρὸ ἀγῶνα ἔρηντας καὶ κατανοήσεως τῆς ἀξίας καὶ τῆς παγκοσμιότητος τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ Γραφῆς, ἦταν φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ – σήμερα μὲ δάση τὴν κτηθεῖσα πείρα πιστεύει ἀκόμη περισσότερο, ὅτι ὁ μοναδικὸς τρόπος ἄμυνας στὸν τομέα αὐτὸν – καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους – παραμένει ὁ διαφωτισμὸς (καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαφωτισμοῦ αὐτοῦ εἶναι ὁρατά: ζωντανὸ παράδειγμα ὁ προβληματισμὸς τοῦ ἐπιστολογράφου) καὶ θὰ συνεχίσῃ τὴν διαφωτιστικὴ προσπάθειά του μὲ ἀμείωτῃ ἔνταση, διότι εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι, ἂν δὲν ὑπάρξῃ βαθεῖα καὶ εὐρεῖα ἐθνικὴ γλωσσικὴ αὐτοσυνειδησία, ὅποιαδήποτε κίνηση ἄλλης μορφῆς θὰ εἶναι πρόωρη καὶ καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία. Αὐτὰ φρονοῦμε ἐμεῖς, χωρὶς νὰ διεκδικοῦμε ἀνθεντία. Οἱ ἄλλοι ἂς σταματήσουν τὰ μακρόθεν εὐχολόγια καί, ἂν διαθέτουν ἀποθέματα ἐθνικῆς ζωτικότητος, ἂς πράξουν ὅ, τι νομίζουν.

Δ.Ι.Δ.

Περὶ «παγανιστικῶν» ὁργανώσεων καὶ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ

Κύριε διευθυντά,

Εἰς συνέντευξιν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ περιοδικόν σας τὸ οὗτω καλούμενον «Δελφικὸν Συμβούλιον Ἑλλάδος» δηλώνει, ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ μία «γιγαντιαία πολιτιστικὴ ἐκδήλωσις», περιλαμβάνουσα «διαγωνισμὸν δημιουργίας τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος» καὶ ἀναπαράστασιν τῆς ἀρχαίας τελέσεως τῶν Πυθίων, ἐνῷ ἀντιπροσωπεῖται τῶν ἄλλων χωρῶν θὰ παρουσιάσουν ἰδικά

τοὺς πολιτιστικὰ ἔργα. Ἐπίσης ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν πιστῶν τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δωδεκαθέου δηλῶνον μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι: «Ἔχρουμε, ὑπάρχουν πάνω ἀπὸ 15 παγανιστικὲς ὁργανώσεις, πὺν στὸ ὄνομα τῆς Δελφικῆς Ἰδέας λένε καὶ κάνουν ἐντελῶς παράλογα πράγματα... Αὐτοὶ οἱ ἀποκαλούμενοι «Δωδεκαθεῖστες» εἶναι μία παρορμητικὴ ἐκφραση καὶ διασύρουν τὸν Ἑλληνισμό».

Κατὰ ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Ἀναγνώρι-
σιν τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας θέλει νὰ ἐπιστήσῃ
τὴν προσοχὴν τοῦ ἐν λόγῳ Συμβουλίου εἰς τὸ ὅτι:

α) Τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν διασύρουν ὅσοι
τὸν διαχωρίζουν ἀπὸ τὴν πατρογονικὴν μας θρη-
σκείαν. (Ἀρχαῖος) Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς δὲν
νοεῖται ἄνευ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ Δω-
δεκαθέου, ὅπως ἀκριδῶς Ἑβραϊκὸς Πολιτισμὸς
δὲν νοεῖται ἄνευ τῆς Ἑβραϊκῆς Θρησκείας. Ἐν
γένει διασύρουν τὸν Ἑλληνικὸν Πολιτισμὸν ὅσοι
ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν εὗρε τὰς ὁρθὰς πρῶτας
ἀρχὰς καὶ δὲν εἶχε τὴν ὁρθὴν θρησκείαν.

β) Οἱ πιστοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας τοῦ
Δωδεκαθέου δὲν «λέγουν καὶ κάνουν ἐντελῶς
παράλογα πράγματα», ἀλλ' ἀντιθέτως συνι-
στοῦν γνωστὴν θρησκείαν, ἀφ' ἑνὸς πληροῦντες
τὰς διατάξεις τοῦ νόμου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἔχοντες
ἤδη γνωστοποιήσει εἰς τὰς ἀρμοδίας ἀρχὰς τὴν
ὑπαρξίν των, τὰς βασικὰς ἀρχὰς των καὶ τοὺς
κυρίους τύπους των (νῦν δὲ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ

στάδιον λήψεως ἀδείας διὰ τὴν ἱδρυσιν ἱερῶν
ναῶν). Ὅθεν μετὰ λύπης μας δηλοῦμε, ὅτι θὰ
ζητῆται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ἐναντίον ὅσων
ὁμιλοῦν ἀσεβῶς κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκεί-
ας τοῦ Δωδεκαθέου.

γ) Τὸ ἱερὸν πέδον τῶν Δελφῶν ἀποτελεῖ
Ἱερὸν Τόπον τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας συμ-
φώνως καὶ πρὸς τὴν διακηρύξιν τοῦ ΟΗΕ περὶ
τῶν πληθυσμῶν. Τὰ δὲ Πύθια καὶ ὁ ὕμνος ἀπο-
τελοῦν τμῆμα τοῦ τελετουργικοῦ μας. Ἐπομέ-
νως δὲν ἐπιτρέπομε εἰς οἰονδήποτε νὰ τελεῖ οἴαν-
δήποτε θεατρικὴν ἀναπαράστασιν αὐτῶν, ὅπως
ἀπαγορεύεται νὰ τελεῖται θεατρικῶς ἡ χριστιανι-
κὴ λειτουργία ἢ αἱ μωμαθετανικαὶ ἐπικλήσεις.
Ἐὰν προχωρήσῃ τὸ ἐν λόγῳ Συμβούλιον εἰς τὴν
πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων του, θὰ ζητήσω-
με τὴν δικαστικὴν ἀκύρωσίν των.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Γραμματεὺς **Νικόλαος Τζιώτης**

Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Ἀναγνώρισιν τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκείας

Σημείωση «Δ»: Ὁ «Δ» δὲν γνωρίζει τίποτε γιὰ τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν ἰδεολογία τῆς ὡς ἄνω
ἐπιτροπῆς ποὺ διαμαρτυρεῖται. Ἄν ὅμως ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ θεωρῇ τὸν ἐναντὶ τῆς «παγανιστικῆς
ὁργάνωσης», ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐπιστολή, καὶ γι' αὐτὸ θίγεται, τότε ὁ «Δ» δηλώνει ὅτι
ἡ θέση του εἶναι ὅτι Ἑλληνισμὸς καὶ Παγανισμὸς δὲν ἔχουν καμμία σχέση μεταξύ τους. Ἐπὶ
πλέον σημειώνουμε τὴν ὀλοφάνερη πρόθεση, ὅπως αὐτὴ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐπιστολή, μί-
μησης τοῦ Ἑβραϊκοῦ θρησκευτικοῦ μοντέλου (ὁργάνωση, ἰδιοποίηση θρησκευτικῶν ιδεῶν
ἀπὸ «αὐθεντίες», διωγμὸς - δικαστικὸς - τῆς διαφορετικῆς γνώμης κ.λπ.), πράγματα δηλ. ἐκ
διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας.

Ἡ πολυχιλιετὴς ἀδιάκοπη συνέχεια τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς

Κύριε διευθυντά,
Ἡ συνέντευξη τοῦ διαπρεποῦς μουσικοῦ κ. Λά-
κη Χαλκιά («Δαυλός», τ. 217) εἶναι πολὺ εὐστοχῇ.
Μακάρι νὰ πράξουμε ὅλοι ὅτι πράττει ὁ «Δαυ-
λός» καὶ ὁ κ. Λ.Χ. Ὁ δίσκος ὅμως τοῦ κ. Χαλκιά
δὲν θὰ ἔπρεπε, νομίζω, νὰ τιτλοφορῇται «2.500
Χρόνια Ἑλληνικῆς Μουσικῆς», ἐφόσον περιλαμ-
βάνει καὶ τὴν μουσικὴ τῆς Ὀμηρικῆς Ἐποχῆς,

ποὺ προϋπήρξε τῆς ἐποχῆς μας τουλάχιστον 3.600
χρόνια – ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν συμβατικὴ (δηλαδή
τὴν ἀποδεδειγμένα πλέον συρρικνωτικὴ καὶ ἀνα-
κριδῆ) χρονολόγησιν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Μὲ ἑλληνικοὺς χαιρετισμοὺς

Χρήστος Τζέλιος

ΗΠΑ

Ξενοκίνητη ἢ βλακογενὴς διπροσωπία νεοελλήνων

Κύριε διευθυντά,
Ἐκπλήσσεται ὁ ἐπιστολογράφος σας «Πα-
μπάλαιος Κεντρώος» («Δαυλός», τ. 218) ὅχι μόνον
διὰ τὴν ἱστορικο-κοινωνιολογικὴν διαπί-
στωσιν τοῦ κ. Κ. Τσουκαλά, ὅτι ὁ Νεοέλληνας εἶναι
δυσπροσδιόριστος, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὰς προσ-
διοριζομένας ἀπὸ τὸν κ. Κ. Τσουκαλά αἰτίας
αὐτῆς τῆς δυσπροσδιοριστίας. Καὶ πολὺ ὀρθῶς.
Διότι τοῦ διέφυγε, ὅτι ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ τοῦ
σχήματος (ἂς τὸ ὀνομάσωμεν «σχῆμα κατὰ δυ-

σπροσδιοριστικὴν συνεκδοχὴν») εἶναι ὁ «συννο-
νόματος» τοῦ κοινωνιολόγου νομικὸς Ἀγγελὸς
Τσουκαλᾶς, ὁ ὁποῖος τὸ ἐφήρμοσεν πλήρως ἐν
ὄσῳ ἔζη. Συγκεκριμένως ὑπῆρξε «ἀριστερὸς
ἀλλὰ ὅχι κομμουνιστής», «δήμαρχος τοῦ Κέ-
ντρου ἀλλὰ ὅχι κεντρώος» καὶ «ὑποστηρικτὴς
τῆς Χούντας ἀλλὰ ὅχι χουντικὸς». Τὸ τελευταῖον
μάλιστα κατὰ τὸ 1968-69, δηλαδή ὅτε ἐγράφετο
καὶ ἐδημοσιεύετο ἡ κοινωνιολογικὴ μελέτη τοῦ
«συννομάτου» κ. Κ. Τσουκαλά.

Τῶν ἀνωτέρω θεωρουμένων ὡς ἀπλῶν συμπύψεων, σᾶς καλῶ νὰ συνεχίσετε νὰ ξεσκεπάσετε τὴν εἴτε ξενοκίνητη εἴτε βλακογενὴ διπροσωπία τῶν μονίμως ἀνθηλλήνων. Θὰ ἔχετε ὁπωσδήποτε διαπιστώσει, ὅτι οἱ συμπαραστάστες σας σ' αὐτὸ τὸ θέμα ἀνήκουν σὲ ὅλο τὸ πολιτικὸ φάσμα, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλῃ ἐπιτυχία

τοῦ περιοδικοῦ σας. Ὁ Ἕλληνας εἶναι πάντα πρῶτα Ἕλληνας. Διότι, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, «ἀφάνταστον ἄλλο τι».

Εὐχαριστῶ
Ἀργυρῶ Χατζηδασυλίου
Νομικός, Κουκάκι

Ὁ χάρις τῆς περιοχῆς ὅπου ἡ «Σπηλιά Κατσαντώνη»

Κύριε διευθυντά,
Διάβασα στὸν «Δαυλὸ» (τ. 216, Δεκέμβριος 1999, σ. 13624-25) τὸ γράμμα τοῦ δικηγόρου κ. Παπαματθαίου τὸ σχετικὸ μὲ τὴν «Σπηλιά τοῦ Κατσαντώνη» στὰ Ἀγροφά. Κατ' ἀρχὰς ἔνοιωσα ἱκανοποίηση, πὺν κάποιος φιλόστοργος νεοέλληνας ἐξυπηρετήθηκε ἀπὸ τὴ σήμανση πὺν πραγματοποιήσα μὲ τὴ βοήθεια μερικῶν φίλων, προκειμένου νὰ διευκολύνεται ἡ προσέγγιση τοῦ πεζοπόρου ἐπισκέπτη στὴν οὕτως ἢ ἄλλως ἀπρόσιτη σπηλιά. Δὲν εἴμαστε ὅμως σύλλογος ἀλλὰ ἀπλᾶ συντροφιά σκεπτόμενων ἀνθρώπων ἀπὸ Μεσολόγγι, Αἰτωλικὸ καὶ Πάτρα. Ἡ σκέψη γιὰ τὴν τοποθέτηση μαρμαρίνης ἐνδεικτικῆς πλάκας μὲ τὰ λόγια τοῦ μεγάλου λαογράφου Λουκόπουλου γιὰ τὸν ἥρωα Κατσαντώνη ἀναδλήθηκε (προσωρινά), ἀφὺν πάσχουμε ἀπὸ συλλόγους - φορεῖς! Ὅμως θὰ σταθῶ σὲ ἓνα σχόλιο

τοῦ ἐπιστολογράφου. Ἡ σπηλιά δὲν σημειώνεται σὲ λάθος θέση στὸ χάρις τῆς ἀνάβασης, ὅπως ἰσχυρίζεται. Ἀπλᾶ ἡ κλίμακα τοῦ χάρις, πὺν εἶναι ἐπεξεργασμένος ψηφιακὰ, εἶναι μεγάλη (1:80.000) γιὰ νὰ περιλάβῃ ὅλη τὴν Εὐρυτανία, καὶ ἐπομένως δρίσκεται ἐπὶ χάρις μὲ σχετικὴ ἀκριβεία μόνον ἡ γενικὴ κατεύθυνση. Ἐγὼ πραγματοποιήσα τὴν ἐπίσκεψη, πὺν τὴν ἐπιθυμοῦσα πολὺ καιρὸ, μὲ τὴ βοήθεια ἀκριδῶς αὐτοῦ τοῦ χάρις, ἀφὺν βέβαια τὸ τελευταῖο τμήμα τῆς διαδρομῆς μας τὸ ὑπέδειξε εὐγενικὰ ὁδηγὸς ἀπὸ τὴ Παλαιοκατοῦνα Ἀγροφῶν. Σχετικὴ δημοσίευση: «Κορφές», τ. 132, Ἰούλιος - Αὐγούστος '98, σ. 69-70.

Μὲ ἐκτίμηση
Θεοφάνης Βορεινᾶκης
Καθηγητῆς ΤΕΙ Μεσολογγίου

Δημοσιουπαλληλικὴ κώφωση ἀλλὰ καὶ ἀξιοζήλευτη εὐθύτητα...

Κύριε διευθυντά,
Στὸ τεῦχος 218 τοῦ «Δαυλοῦ» ἡ ἀρχαιολόγος κ. Μ. Οἰκονομάκου, τοποθετοῦμενη ὡς πρὸς τὴν παρουσίαση ἀπ' τὴν πλευρὰ μου τῆς ἐγκατάλειψης τοῦ πανάρχαιου πύργου στὸν Βαρνάδα Ἀττικῆς («Δ», τ. 212), διατυπώνει α) τὴ θέση ὅτι θάταν καλύτερο ν' ἀπευθυνόμουν στὴν ἀρμόδια ἀρχαιολογικὴ ἀρχὴ ἀντὶ δημοσίευσης σὲ ἔντυπα (ἐννοεῖ τὸν «Δαυλὸ») καὶ β) τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι δὲν τὴ ζήτησα ποτὲ στὸ τηλέφωνο (!).
Ἄν καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σταθῶ στὸ θέμα, πρὸς ἀποφυγὴν ἐντυπώσεων πρέπει νά: α) ἐπαναλάβω, ὅτι στὴν κ. Οἰκονομάκου μὲ παρέπεμψε ἀκριδῶς ἡ ἀρμόδια ἀρχαιολογικὴ ἀρχὴ· εἶχα ἔρθει σὲ ἐπαφὴ καὶ μὲ τὴν Α' καὶ τὴν Β' Ἐφορεῖα Προϊστορικῶν καὶ Κλασσικῶν Ἀρχαιοτήτων (Πολυγνώτου 2 καὶ 13 ἀντίστοιχα, Μοναστηράκι: στίς σημειώσεις μου ὑπάρχει ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦ κ. Πετράκου τῆς Β' Ἐφορείας, τηλ. 3243.998, μὲ τὸν ὅποιο καὶ ἐπανειλημμένα συνωμίλησα)· β) τονίσω, ὅτι ἔψαχνα ἐπὶ μακρὸν τὴν κ. Οἰκονομάκου σὲ διά-

φορες ὑπηρεσίες καὶ μουσεῖα τῆς Ἀττικῆς, εἶχα τὴν χαρὰ δὲ στὸ Μουσεῖο Μαραθῶνος νὰ «ἀνακαλύψω» καὶ μία συμπατριώτισσά μου, τὴν κ. Ἀφροδίτη Χρυσούλα (ὄχι, μὲ τὴν κ. Σπανοῦ, τοῦ Μουσείου Λαυρίου, δὲν εἴμαστε συμπατριῶτες, οὔτε καὶ μὲ τὸν κ. Γκρεμενίτη, πὺν καὶ σ' αὐτὸν ἀποτάθηκα ψάχνοντας τὴν κ. Οἰκονομάκου, τὴν ὁποία κατὰ τὰ ἄλλα «δὲν ζήτησα ποτὲ στὸ τηλέφωνο» - ἂν εἶναι δυνατόν!).

Πάντως ἡ σεβαστὴ καὶ «ἀνύποπτη» ἀρχαιολόγος μπορεῖ νὰ κοιμάται ἡσυχῇ. Ἄν τελικὰ ὁ Πύργος τοῦ Βαρνάδα καταρρεύσῃ, παραμελημένος οὐσιαστικὰ ἀπὸ κάθε ἀρμόδια ἀρχὴ καὶ φορεᾶ, ἡ ἴδια δὲν θὰ φέρῃ καμμία εὐθύνη. Ὅπως ἡ ἴδια δηλώνει μὲ ἀξιοζήλευτη δημοσιουπαλληλικὴ εὐθύτητα, ὁ Πύργος δρίσκεται σὲ περιοχὴ μὲ τὴν ὁποία «δὲν ἔχει καμμία ὑπερρεσιακὴ σχέση»...

Μὲ τιμὴ
Γιάννης Β. Πέππας
Φιλολόγος, Βαρνάδα Ἀττικῆς

Ἐσὺγγνωστες συγγνώμες

«**Π**αρακαλῶ, δεχθῆτε τὴ συγγνώμη μου γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1204», φέρεται ὅτι εἶπε ὁ καρδινάλιος Ζόζεφ Χόμεγιερ (ἐκπρόσωπος τοῦ πάπα στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι) στὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλο. Καὶ φυσικὰ ἡ συγγνώμη ἔγινε δεκτὴ, ἂν καὶ μὲ κάποιο σκεπτικισμό...

Μπορεῖ δεδαίως ὁ χριστιανισμὸς νὰ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν «θρησκεία τῆς συγγνώμης» (ὁλόκληρη ἡ ἐπίγειος ζωὴ εἶναι μία συγγνώμη πρὸς τὸν Ἰεχωβά γιὰ τὸ «ἁμάρτημα» τῶν «πρωτοπλάστων»), ἀλλὰ τὰ κίνητρα τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας δὲν εἶναι καθόλου «χριστιανικά». Ὁ πάπας φαίνεται ὅτι ἀνησυχεῖ ἐντόνως γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ τόσο στὴν Εὐρώπη ὅσο καὶ στὴν Ἀμερική. Σύμφωνα μὲ πρόσφατα δημοσιευθεῖσες ἐρευνες ἡ μέση ἡλικία τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ τῶν συμμετεχόντων τακτικὰ στὰ μυστήρια τῆς ἐκκλησίας στὶς χῶρες τῆς Ἑνωμένης Εὐρώπης εἶναι τὰ 70 χρόνια, ἐνῶ οἱ «μεταφυσικὲς ἀνησυχίες» τοῦ πληθυσμοῦ διοχετεύονται – στὴ συντριπτικὴ τους πλειοψηφία καὶ ιδιαίτερα τῶν νέων – σὲ ὁργανώσεις «ἐσωτερισμοῦ» καὶ «παραψυχολογίας». Οἱ στάσεις αὐτὲς ἐμφανίζονται ταυτοχρόνως καὶ στὶς καθολικὲς καὶ στὶς ὀρθόδοξες χῶρες. Οἱ ἀντιδράσεις ὅμως τῶν ἡγετῶν τῶν ἐκκλησιῶν εἶναι διαφορετικὲς.

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία κατενόησε ἐγκαίρως, ὅτι ἡ ἐπιδίωξή της στὸν σύγχρονο κόσμο δὲν θὰ πρέπει νὰ θεωρῆται δεδομένη. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε πρῶτα ἀπ' ὅλα τὴν κοινωνικὴ της «ἐνεργοποίηση». Αὐτὴ τὴ στιγμή στὶς χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ κυρίως στὶς ΗΠΑ, ἡ ἐκκλησία προσπαθεῖ νὰ δείξῃ, ὅτι πραγματοποιεῖ ἓνα κοινωνικὸ ἔργο, ποὺ περιλαμβάνει φιλανθρωπία, ταμεῖα ἀπόρων, ὁργάνωση συσσιτίων κ.ἄ. μὲ στόχο τὴν «ἀναγνώρισή» της ὡς ζώσας καὶ ἐνεργοῦ δυνάμεως τῆς κοινωνίας. Ἡ παρουσία τῆς ἐκκλησίας στὶς φτωχογειτονιὲς τῶν μεγαλουπόλεων εἶναι ιδιαίτερα ἐμφανής. Πέρα ἀπ' τὴν στόχευση αὐτὴ τοῦ «μαλακοῦ ὑπογαστρίου» τοῦ ἀδύναμου καὶ φτωχοῦ ἀνθρώπου ἀνοίγεται καὶ πρὸς τοὺς περισσότερους σκεπτόμενους, πρὸς τὴν «διανόηση», μὲ τὴν τακτικὴ τῆς «ἀναγνώρισης» τῶν λαθῶν της, τῶν σκοταδιστικῶν δραστηριοτήτων της καὶ τοῦ «ἐξαγνισμού» τοῦ παρελθόντος της. Ἐδῶ ἐφαρμόζεται ἡ τακτικὴ τῆς «συγγνώμης». Ἀρχικῶς ἐξητήθη συγγνώμη γιὰ τὸν κατατρογμὸ τοῦ Γαλιλαίου, ὕστερα γιὰ τὶς βιαιότητες τῶν χριστιανῶν στὸν Νέο Κόσμο (ἐξόντωση τῶν «εἰδωλολατρῶν» ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐν ὀνόματι τοῦ χριστιανισμοῦ), κατόπιν γιὰ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση καὶ τὰ θύματά της ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, προσφάτως γιὰ τὸν διωγμὸ τοῦ Κοπέρνικου καὶ

τελευταίως συγγνώμη για τὴν κατάληψη τῆς Πόλεως τὸ 1204 ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους.

Ἡ τελευταία αὐτὴ συγγνώμη δείχνει, ὅτι ἀποτελεῖ μία χειρονομία καλῆς θελήσεως πρὸς τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀφήνοντας ταυτόχρονα ἀνοιχτὲς τὶς θύρες γιὰ μία μελλοντικὴ «ἰσχύν ἐν τῇ ἐνώσει».

Γιὰ τὴν ἑλλαδικὴ ἐκκλησία οἱ ἐκτιμήσεις τῶν νέων δεδομένων τῆς κοινωνίας εἶναι ἐντελῶς διαφορετικές. Ἡ τακτικὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἔναντι τῶν πιστῶν καὶ ἰδιαίτερος τῆς νεολαίας δηλώνει, πὼς τὰ περιθώρια γιὰ μία ἐκτεταμένη δογματικὴ κατήχησις εἶναι ἀκόμη ἀνοιχτά. Προτιμᾷ τὰ ἀρχαιοπρεπῆ καὶ φθινὰ ὄπλα ἀπὸ τὴ δαπάνη γιὰ κοινωνικοὺς σκοποὺς καὶ τὴν πολιτικοπνευματικὴ διαβουκόλησις ἀπὸ τὴν παροχὴ οὐσιαστικῆς βοήθειας στοὺς ἔχοντες ἀνάγκη. Τὸ πρότυπο τοῦ θρησκευτικοῦ ἡγέτη, πού φιλοδοξεῖ διὰ τῆς ἐκλαϊκεύσεως τοῦ δόγματος νὰ διεγείρῃ τὶς μᾶζες καὶ νὰ τὶς στρέψῃ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ, εἶναι ἡ «μέθοδος» καὶ τὸ «ζητούμενο» γιὰ τὸν νῦν ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὸ προσωπικὸ του «στοίχημα».

Ἀνεφέρθη ἀρχικῶς, ὅτι ἡ συγγνώμη γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ 1204 ἔγινε δεκτὴ μὲ σκεπτικισμό ἀπὸ τὴν ἑλλαδικὴ ἐκκλησία· καὶ δὲν θέλησε νὰ δώσῃ ἐκτενὴ δημοσιότητα σ' αὐτήν: Ὅταν δέχεσαι συγγνώμη, πρέπει νὰ μπορῆς καὶ νὰ ζητᾷς. Ἀντέχει ὅμως ἡ ἑλλαδικὴ ἐκκλησία νὰ ζητήσῃ συγγνώμη ἀπὸ τὴν ἱστορία; Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ τόπου στὸν ὁποῖο ὑπάρχει καὶ εἶναι φερόνυμη ὡς «*Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος*»; Τί θὰ ἐσήμαινε μία συγγνώμη γιὰ τὴν ἄγρια ἐξόντωση τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τῶν – πρῶτων κυρίως, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀψιμων βυζαντινῶν αἰώνων καὶ τὴν ἐπιβολὴ ἐνὸς Μεσαίωνος στὸ χῶρο ὅπου ἀνθοῦσε ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός;

Γιατὶ μία συγγνώμη ἀπ' τὴν ἱστορία (πού σὲ τελευταία ἀνάλυση δὲν παύει νὰ εἶναι πράξις βέβαια κενὴ οὐσίας καὶ θαυμάσια σκοπιμοθηρικὴ καὶ ἐξουσιαστικὴ) ἀπαιτεῖ τὴν ἀναγνώριση τοῦ λάθους καὶ τὴν ἐπανόρθωση τοῦ σφάλματος. Ὅμως ἡ ἱστορικὴ παρουσία τοῦ χριστιανισμοῦ προϋπέθετε ἀναγκαστικὰ καὶ ζωτικὰ τὸν ἀφανισμό τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης (πρᾶγμα πού συντελέσθηκε στὴν πράξις)· καὶ ἡ ἐπανόρθωση μιᾶς τέτοιας πράξεως του συνεπάγεται κατὰ ἱστορικὴν ἀναγκαιότητα καὶ τὴν αὐτοκατάργησή του ὡς πολιτικοῦ καὶ ἱστορικοῦ μεγέθους. Γι' αὐτὸ τὸ μόνον πού δὲν πρέπει νὰ ἀναμένῃ κανεὶς εἶναι μία συγγνώμη ἀπ' τοὺς νῦν ἢ καὶ τοὺς μελλοντικούς ἡγήτορες τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς τὴν «εἰδωλολατρικὴν» Ἑλλάδα.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΟΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΜΟΝΙΩΝ ΣΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Ἡ σοφία τῆς Φύσεως καὶ οἱ ψυχικὲς ἀρετὲς

Ἐδιάβασα μετὰ προσοχῆς τὴν συνέντευξιν τοῦ κ. Ν. Τογανίδη, ὑπευθύνου μηχανικοῦ τῆς ἀναστηλώσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τοῦ Παρθενῶνος, πρὸς τὸν «Δαυλὸν» τοῦ τεύχους 217 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 2000. Πράγματι τὸ θεῖον τοῦτο κατασκευάσμα ἔχει τοιαύτας ιδιότητας – καὶ θὰ ἐτόνιζα «μυστηριακάς» –, διότι, ὅπως γνωστὸς ἀρχιτέκτων μοῦ ἔλεγε, ὁ Παρθενὼν εἰς οὐδὲν τμήμα ἢ τοῖχον ἔχει ποτὲ ἐπικονιασθῇ. Ἄπαντες οἱ λίθοι, οἱ κίονες, ὁλόκληρος ὁ δωρικός θριγκός, αἱ βάσεις, τὰ πάντα ἐφαρμόζουν τελείως μεταξύ των, ὥστε νὰ μὴν εἶναι δυνατὴ ἡ εἰσοδοχὴ τοῦ πλέον λεπτοῦ φύλλου χάρτου. Ἐπὶ πλέον, δεδομένου ὅτι τὸ Πεντελικὸν ὄρος εἶναι ἓνα ἀφυσικὸν μαγνητικὸν πεδίου, τὰ μάρμαρά του διατηροῦν τὴν ὡς ἄνω ιδιότητα. Οὕτως οὐδεμία φωλεὰ πτηνοῦ ὑπάρχει ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως, πολλὴ δὲ περισσότερον τὸ χαλκοῦν ὑπερμέγεθες ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἔπαιζε τὸν ῥόλον ἐνὸς ἀλεξικεραυνου (ἡ ἀκὴς τοῦ χαλκίνου δόρατος αὐτῆς), πρᾶγμα ποὺ δὲν ὑπῆρχε εἰς ἄλλους ναοὺς.

Οἱ πρόγονοί μας ἐγνώριζαν ἐπακριδῶς τὴν ἀλλοίωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει ὁ σίδηρος ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ, διὸ καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν σπονδύλων ἐπληροῦτο διὰ μολύβδου, μὴ ὀξειδουμένου καὶ μὴ ἐπιφέροντος ὡς ἐκ τούτου τὴν «φθίσιν» τοῦ μαρμαροῦ. (Τοῦτο τὸ λάθος ἔκαμε ὁ πολὺς καθηγητὴς Μπαλᾶνος, ὅστις κατὰ τὴν πρώτην ἀναστήλωσιν τοῦ Παρθενῶνος ἐχρησιμοποίησε σίδηρον, μὲ τὰ γνωστὰ σήμερα ἀποτελέσματα.) Ἐπὶ πλέον ὁ μολύβδος ἔχει μεγαλυτέραν ἐλαστικότητα, καὶ ἔτσι ἐνισχύεται καὶ ἡ ἀντισεισμικότης τοῦ ναοῦ.

Ἡσχέσις 2α+1 ὕψους, πλάτους καὶ ἀριθμοῦ κίωνων

Σχετικῶς μὲ τὰ μυστικά τῶν ἀναλογιῶν τοῦ Παρθενῶνος ἃς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ συμπληρώσω αὐτὸ τὸ ὅποῖον ὁ ἀξιότιμος ἐπιστήμων κ. Ν. Τογανίδης δὲν ἀνέφερε, καὶ ἡ σύνταξις τοῦ «Δαυλοῦ» τονίζει, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς διαστάσεις, τὴν σχέσιν 2α+1 μεταξὺ ὕψους καὶ πλάτους, μήκους καὶ πλάτους καὶ τῶν ἀριθμῶν τῶν κίωνων.

Εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐγνώριζον καὶ ἀπέδιδον τεραστίαν σημασίαν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ συμμετρίαν, ἣτις δὲν ὀφείλεται ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὴν γεωμετρικῶς «στατικὴν» μορφήν τῶν ὄντων τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ιδιότητας τῶν ἐπιδρῶντων φυσικῶν νόμων «δυναμικῶς». Οὕτως ὑφίσταται μία ἐξαιρετικὴ συνταύτισις τῶν ἐννοιῶν τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συμμετρίας, ἔνθα ἡ «ἀίδιος οὐσία» (ἡ δυναμικὴ) κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς ὑπεισέρχεται ἐντὸς τῶν μορφῶν, ὥστε νὰ ἰσχύῃ τὸ κατὰ τὸν Pierre Curie διατυπωθέν: «ἐὰν ὠρισμένοι αἰτίαι παράγουν ὠρισμένα ἀποτελέσματα, αἱ συμμετρίαι τῶν αἰτιῶν τούτων ἐπανεμφανίζονται εἰς τὰ παραγόμενα ἀποτελέσματα».

Κατὰ τοὺς Ὀρφικοὺς ἡ Κοσμογονία καὶ ἡ ὅλη ἐξέλιξις τοῦ Σύμπαντος κατὰ τὴν ἀλληγορικὴν καὶ φυσικὴν ἄποψιν ἀκολουθεῖ μίαν μαθηματικὴν σειράν, τὴν ὁποίαν ὁ Πυθαγόρας καὶ οἱ μετέπειτα μαθηταὶ του θὰ τεκμηριώσουν. Οὕτως αἱ ἀλήθειαι τοῦ ἀπείρου, ἐν συνεχεῖ καὶ ἀενάῳ ἐξελίξει, ἐκ τοῦ πνεύματος ἀρχόμεναι καὶ οὐδέποτε περαινόμεναι, ἔχουν ὡς ἀρχὴν αὐτῶν τὸ «ἀεὶ», ἐξ οὗ καὶ τὸ πυθαγόρειον ἀπό-

φθεγμα «ἀεὶ ὁ θεὸς ὁ μέγας γεωμετρεῖ». Ἡ γεωμετρία ἔχει πέραν τῆς βαθυτέρας χωροταξικῆς καὶ οἰκοδομικῆς καὶ βαθυτέραν μυστηριακὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐσπούδασαν καὶ ἠσπάθησαν πλήρως. Ὁ ναὸς ἐν τῷ συνόλῳ του συμβολίζει τὴν αἰωνίαν φύσιν μὲ τὰς ἐκδηλώσεις της.

Οὕτω τὸ πυθαγόρειον ἀπόφθεγμα δι' ἀθροίσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων διδεδεικέναι τὸν γνωστὸν ἀτέρμονα ἀριθμὸν 3,14159..., ὅστις εἶναι ἡσχέσις ἀκτίνος τοῦ κύκλου πρὸς τὴν περιφέρειαν, ἀλληγορικῶς δὲ καὶ συμβολικῶς ἡσχέσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ θεῖον. Οἱ ἀριθμοὶ ἀποτελοῦν μίαν μυστικὴν ἐπιστήμην, κατὰ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ἡ γεωμετρία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον τμήμα αὐτῶν, ἀλληλεπικαλυπτομένη μὲ τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀριθμοσοφίας. Ὅθεν διὰ τῆς ἐσωτερικῆς γνώσεως τῆς γεωμετρίας θὰ ἀνέλθωμεν εἰς ὑψηλότερας διανοητικῶς σφαίρας, ἵνα κατανοήσωμεν τὴν ἔννοιαν τῶν θεῶν πραγμάτων, ὡς καὶ ὁ Φιλόλαος ἀναφέρει: «...καὶ πάντα γὰρ μαν τὰ γινγνωσκόμενα ἀριθμὸν ἔχοντι. Οὐ γὰρ οἷόν τε οὐδέν, οὔτε νοηθῆμεν οὔτε γνωσθῆμεν ἄνευ τούτου...». Εἰς τὸ «ἀεὶ» θὰ ἀναζητήσωμε καὶ τὴν χρυσοῦν τομὴν. Τὴν μυστηριακὴν ταύτην ἀναλογίαν οἱ Ἕλληνες ἀνεζήτουν, καὶ εἰς αὐτὴν ἀπέδιδον τὴν ἁρμονίαν τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν.

Τὸ πρόβλημα τῆς «χρυσῆς τομῆς» ἔγκειται εἰς τὴν εὐρεσιν σημείου τινὸς ἐπ' εὐθυγράμμου τμήματος, διαιροῦντος αὐτὸ εἰς δύο ἕτερα τμήματα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι μέσον ἀνάλογον τοῦ ἑτέρου, ἢ ἄλλως νὰ διαιρηθῇ τοῦτο εἰς ἁρμονικὰ συζυγῇ. Πράγματι ὑπάρχει ἓν μόνον σημεῖον διὰ τὴν κοινὴν τιμὴν τῶν

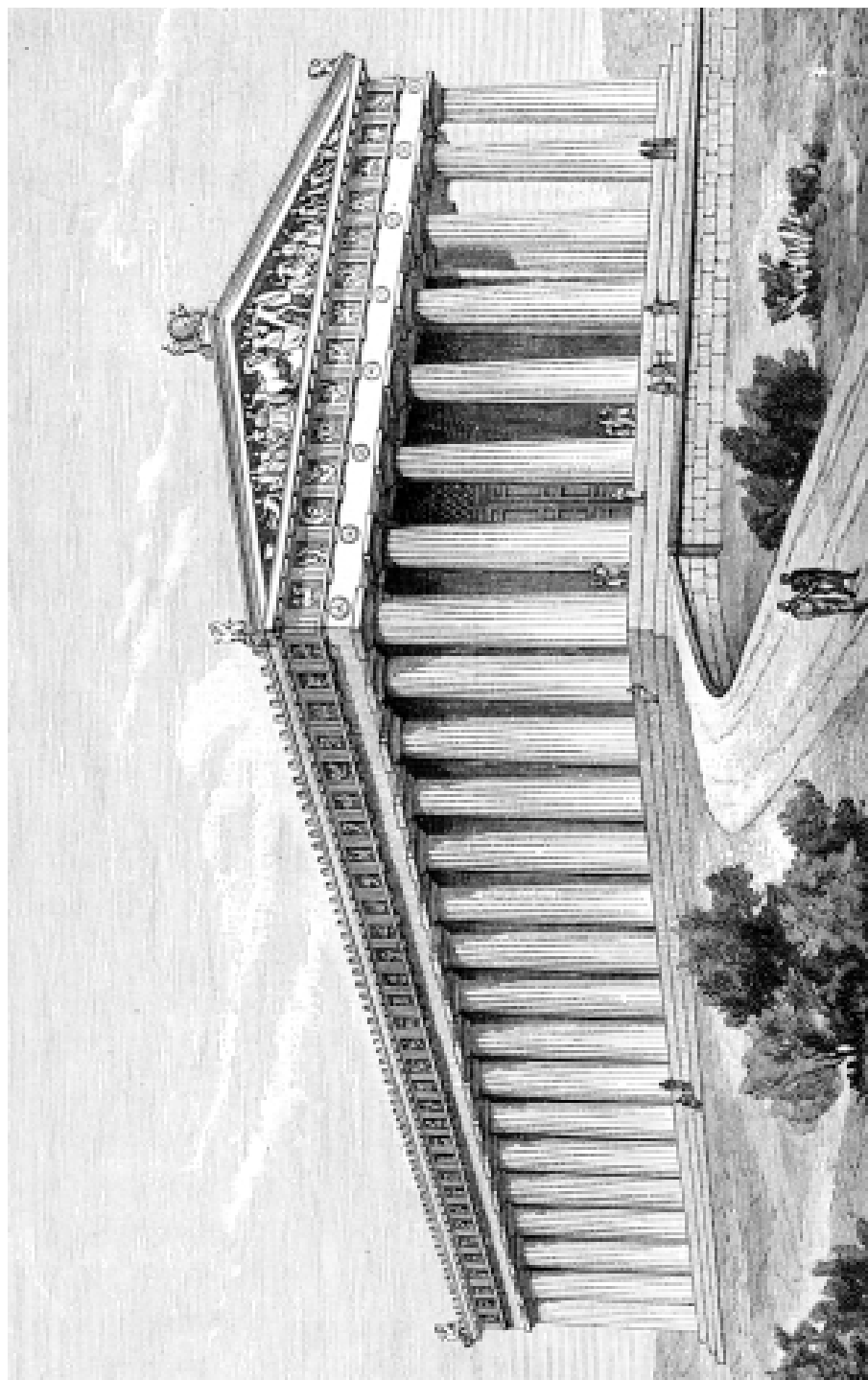
λόγων, ὥστε νὰ ἰσοῦται μὲ $\frac{\sqrt{5}+1}{2}$, τὸ ὁποῖον κλάσμα πάλιν δὲν εἶναι ἀκέραιος ἀριθμός.

Γενικὴ ἐφαρμογὴ τῆς «χρυσῆς τομῆς»

Τὴν ὅλην σημασίαν τῆς χρυσῆς τομῆς οἱ Ἕλληνες ἀπεικόνισαν εἰς ἅπαντα τὰ θαυμαστά ἔργα, μνημεῖα καὶ ἱερά. Ὁ Παρθενών, ὁ ναὸς τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Δελφούς, τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τῶν ἀθλητῶν, ἡ χωροσταθμικὴ ἱδρυσις τῶν ἀρχαίων ἱερῶν, πάντα ταῦτα στηρίζονται εἰς τὰς ἀναλογίας τῆς χρυσῆς τομῆς.

Ἀναφερόμενοι εἰς τὸν Παρθενῶνα (ὡς καὶ ὁ ἀείμνηστος Θ. Μανιᾶς εἰς τὸ βιβλίον του «Ὁ Παρθενών» τονίζει), παρατηροῦμεν ὅτι οὗτος ἔχει 8 κίονας ἔμπροσθεν καὶ 17 πλαγίως. Τουτέστιν 8+8 ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν καὶ 17+17 δι' ἀμφοτέρας τὰς πλευράς. Δὲν κατεσκευάσθησαν ὡς ὀκτὼ καὶ δεκαεῖς, οὐδὲ ὡς ἑπτὰ καὶ δεκαεπτὰ. Μόνον τὸ ὀκτὼ καὶ δέκα-επτὰ δίδει τὴν χρυσοῦν τομὴν τοῦ ναοῦ, ἔνθα, ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ἀνυψοῦτο τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, δηλαδὴ τῆς σοφίας. Ἡ σοφία εὐρίσκεται **πάντοτε** εἰς τὴν χρυσοῦν τομὴν ἀπάντων τῶν ψυχικῶν, νοητικῶν, μυστηριακῶν καὶ ὕλικῶν πραγμάτων. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ πνεῦμα εὐρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὰς αἰσθήσεις καὶ ἡ ὕλη ἔχει ἁρμονικῶς μεταμορφωθῇ. Τὰ πάντα ἐν τῷ Παρθενῶνι εἶναι ἁρμονικὰ συζυγῇ, ἀπορρέοντα ἐκ τῆς αὐτῆς σχέσεως. Ἡ ἀναλογία σπονδύλου πρὸς ὕψος εἶναι 1:8. Τὸ ὀκτὼ εἶναι ὁ πρῶτος ἐνεργητικὸς κύβος. Οἱ Ἕλληνες τὸν ἐθεώρουν ὡς πανίσχυρον ἀριθμόν. Ὁ Καμεράριος εἰς τὴν «Ἀριθμητικὴν τοῦ Νικομάχου» τὸν ἀποκαλεῖ «παγκόσμιον Ἀρμονίαν».

Τὸ ὀκτὼ ὡς «ἰσχύς» ἀντιπροσώπευε τὴν «μητέρα Γαῖαν», τὴν Ῥέαν, Κυβέλην καὶ Δινδυμήνην, διότι ὡς πρῶτος κύβος παρίστανε τὴν Γῆν. Ὁ δωρικὸς κίων συμβολί-

Ὁ Παρθενών. Ἀναπαράσταση ἀπὸ Γερμανοῦ περιηγητή. (Γερμανικὴ χαλκογραφία τοῦ 19 αἰῶνος.)

ζει ὡς ἐκ τούτου τὴν «ἰσχύν», διὰ τῆς ὁποίας θεμελιούται ἡ «σοφία». Αἱ μετόπαι τοῦ Παρθενῶνος εἶναι 92 καὶ εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν κίωνων, οἵτινες εἶναι 46. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ χρυσὴ τομή, ἡ ἀναλογία θὰ ἦτο ἀδύνατος. Ἐὰν οἱ ἑξωτερικοὶ κίονες διαιρεθοῦν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2, λαμβάνεται ὁ ἀριθμὸς 23, ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς μοίρας τῆς ἐκλειπτικῆς, ἐὰν δὲ λάβωμεν τὸν ἡμιόλιον λόγον τοῦ 46,

$$\text{δηλ. } 46 \times \frac{3}{2} = 69, \text{ οὗτος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν γραμμάτων τῆς λέξεως}$$

ΑΘΗΝΑ, ἦτοι: Α = 1, Θ = 9, Η = 8, Ν = 50, Α = 1 = τελικὸν 69.

Λαμβάνοντες ἑπτὰ φορὰς τὰς μοίρας τῆς ἐκλειπτικῆς, θὰ εὗρωμεν τὸν ἀριθμὸν 161, τὸν ἀντιπροσωπεύοντα τὴν θεϊὰν κλίμακα. Ἡ ἰδανικὴ πυραμὶς (νοητὴ λόγω τῆς κλίσεως τῶν ἑξωτερικῶν κίωνων) τοῦ Παρθενῶνος εἰς ὄγκον εἶναι 45 ἑκατομμύρια κυβικοὶ πόδες. Τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τῆς Αἰγύπτου εἶναι 90 ἑκατ. κυβικοὶ πόδες. Αἱ δύο αὗται εὐρίσκονται εἰς λόγον 1:2 μιᾶς τελείας ἁρμονικῆς ἀναλογίας. Εἰς τὴν νοτίαν πλευρὰν τοῦ στυλοβάτου, καὶ δὴ εἰς τὴν πρώτην καὶ δευτέραν βαθμίδα, ὑπάρχουν 47+48+49=144 κατεργασμένοι λίθοι, τῶν ὁποίων τὸ ἄθροισμα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄθροισμα τῶν γραμμάτων τῆς λέξεως ΘΕΙΟΝ ἦτοι Θ=9, Ε=5, Ι=10, Ο=70, Ν=50=144.

Μὲ βάσιν τὸν ἀριθμὸν τῆς χρυσῆς τομῆς οἱ Ἕλληνες (Πυθαγόρειοι φιλόσοφοι καὶ μαθηταί) διετύπωσαν τὸν οἰκουμενικὸν νόμον τῶν ἀναλογιῶν καὶ εἰς τὰ σχήματα τῶν ὄντων τῆς φύσεως, τοῦ ἀνθρώπου, τῶν κτισμάτων. Ἡ γεωμετρικὴ ἐναλλαγή τοῦ μέλανος καὶ λευκοῦ τοῦ διαπέδου τοῦ Παρθενῶνος (αἱ ἀρχικαὶ πλάκες, ποὺ ἀπετέλουν τὸ δάπεδον τοῦ ναοῦ) συμφώνως τῇ μυστηριακῇ σημασίᾳ τῶν Πυθαγορείων δίδει μίαν ἠθικὴν σειρὰν ἀντιθέτων καταστάσεων:

Ἄπειρον	- πεπερασμένον	Κίνησις	- στάσις
Ἄριον	- περιττὸν	Καμπύλη	- εὐθεΐα
Πολλαπλότης	- μονάς	Σελήνη	- ἥλιος
Γυνή	- ἀνήρ	Κακὸν	- καλόν
Εὐώνυμον	- δεξιὸν		

• Διαπιστοῦται, ὅτι οἱ Ἕλληνες κατεσκεύαζον τὰ ἱερὰ κτίσματα κατόπιν μιᾶς βαθυτέρας ἐσωτερικῆς μυστηριακότητος καὶ δημιουργικῆς συγκινήσεως, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ παρατηρήσουν τὴν ἐκφρασὴν τῆς φύσεως διὰ ψυχροῦ ὀφθαλμοῦ. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ διέπεται ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης, τῆς μεγαλοψυχίας, ὥστε νὰ συμπορεύεται καὶ νὰ συνεξελίσσεται μὲ τὴν φύσιν. Καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτὰς διαθέτει μόνον ὁ Ἕλλην – ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἐγωιστικὸν τοῦτο. Δὲν ἦτο τοῦτο ἄσχετον μὲ τὸ ὅτι εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Πυθαγορείου Ἀκαδημίας ἦτο ἐγγεγραμμένη ἡ φράσις: «*Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσάτω*». Καὶ ἀγεωμέτρητος δὲν εἶναι ὁ μὴ γνωρίζων τὴν γεωμετρίαν, ἀλλὰ ὁ ἀνεὺ ἠθικῶν ἀρετῶν ἄνθρωπος, ὁ ἀμύητος. Δὲν εἶναι ὁ Παρθενῶν ἓνα ἀπλοῦν καλλιτεχνικὸν κατασκεύασμα. Ἀπαιτεῖται καὶ ὑψηλὴ μύησις, διὰ νὰ αἰσθανθῇ τις τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην συγκίνησιν, ἡ ὁποία θὰ τὸν μετουσιώσῃ εἰς τὸ ἀθάνατον ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Σπυρίδων Παρασκευᾶς

Καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Χημικὸς μηχανικὸς ΕΜΠ

ΔΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΤΑ

Ρωμαίικο σάστισμα

«Όταν ήρθε ο Ἀπόστολος Παῦλος στήν Ἀθήνα, οἱ στωικοὶ ἔλεγαν: “αὐτὸς εἶναι τρελός!”. Δὲν παρενέδωσαν. Ἔτσι μπήκε ὁ Χριστιανισμὸς στὴν Εὐρώπη. Ἄν τὸν εἶχαν σκοτώσει!..»

Τὰ παραπάνω λόγια ἀνήκουν στὸν γνωστὸ Βέλγο συγγραφέα Οὔγκο Κλάουνς, ποὺ πρόσφατα ἦρθε στήν Ἀθήνα μὲ ἀφορμὴ τὴν μετάφραση στὴν Ἑλληνικὴ τοῦ ἔργου του «Ἀνολοκλήρωτο Παρελθόν».

Καὶ τὸ ρωμαίικο ἀκροατήριό του τὸν κύτταξε σαστισμένο.

Π.Λ.Κ.

Τὸ δέσιμο τῆς Ἱστορίας

Ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων ἔφτιαξε ἐδραϊκὸ μνημεῖο τοῦ «όλοκαυτώμενος» στοῦ Θησεῖο καὶ τώρα ἀξιοῖ νὰ γραφοῦν τὸ Ἄουσθις καὶ τὸ Νταχάου στοῦ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου. Εἶδατε μήπως κάποιο μνημεῖο τοῦ Ἐπους 1940-41, τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀντίστασης ἢ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου; Ἡ τῶν ἐλληνικῶν ὀλοκαυτωμάτων στοῦ Κούγκι, στοῦ Μεσολόγγι, στὰ Ψαρά, στοῦ Ἀρκάδι κ.λπ.; Ὁχι βέβαια. Αὐτὰ εἶναι ἐθνικιστικά. Ἀθάνατοι νεκροί, ποῦ καταντήσαμε; Θὰ τρίζουν τὰ κόκκαλά σας. Διακηρύσσουν τώρα, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἔκτισαν τὴν Θεσσαλονίκη ἐπὶ Κασσάνδρου καὶ ὅτι ἐγκατεστάθησαν στὴν Κρήτη τὸ 400 π.Χ. Νὰ διῆτε, ὅτι σὲ λίγο θὰ ἀνασύρουν τὶς «ἀρχαῖες» πλάκες, ποὺ εἶχε ποντίσει ὁ «μακαρίτης» Κουσιτὸ στὰ παράλια τῆς Κρήτης, ὥστε νὰ «δέση» καὶ ἀρχαιολογικὰ ἡ ἱστορία.

Κ.Χ.Κ.

Πειραματάνθρωποι

Μεγάλες πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες χρηματοδοτοῦν πειράματα, μὲ σκοπὸ νὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ τρόπος ποῦ ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος ἐντυπώνει τὶς διαφημίσεις προϊόντων. Στόχος, τὸ διαφημιζόμενο προϊόν νὰ εἰσχωρῇ βαθιὰ στὸν ἐγκέφαλο καὶ νὰ δημιουργηθῇ συναίσθημα ἐξάρτησης ἀπ' αὐτό, ὥστε τελικῶς νὰ ἀγοράζεται. Γι' αὐτὸ οἱ φιλοζωικὲς ὁργανώσεις ἄς μὴν διαμαρτύρωνται μόνο γιὰ τὴν χρησιμοποίηση τῶν πιθήκων μαμπονίνων ὡς πειραματοζώων: τὸ κατ' ἐξοχὴν πειραματόζωο τοῦ μέλλοντος θὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ θὰ πρέπει νὰ μάθῃ νὰ τρώῃ, νὰ πίνῃ καὶ νὰ ἀγοράζῃ τὰ πάντα.

Π.Λ.Κ.

Γιατί δὲν ἀντέχουν τὸν «Δαυλὸ»

Μοῦ κάνει κακὴ ἐντύπωση, ὅταν κάποιοι συνομιληταί μου εἶναι ἀρνητικοὶ ἀπέναντι τοῦ «Δαυλοῦ», χωρὶς ποτὲ νὰ τὸν ἔχουν διαβάσει! Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ ἀνθελληνικὴ προπαγάνδα διασπείρει φήμες, ἀλλὰ καὶ γνωρίζει τὴ δύναμη τῶν ἰδεῶν τοῦ «Δαυλοῦ». Μόνον οἱ Γραικύλοι δὲν μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν. Ἐχουν καταφέρει νὰ παρουσιάξεται ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης κατὰ ἀποκομμένα καὶ ἀσύνδετα τμήματα, ὡς νεκρὸ παρελθόν, δηλαδὴ μούμι... Οἱ «καταξιωμένοι» πνευματικοί μας ταγοὶ γι' αὐτὸ πληρώνονται, ιδίως σήμερα, ποὺ ὠργανωμένα ἀλλοιώνουν τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι τὸ πνεῦμα τοῦ συστήματος ἀποκόπτοντας τὸν μεγάλο ἐκείνο πολιτισμὸ, διαμορφώνει τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο ἐλλειμματικό, οἱ μεγάλες ἐπιτεῦξεις πάσχουν ἀπὸ ἔλλειψη ἀνθρωπιᾶς καὶ γίνονται συνεχῶς πρὸ ἐπικίνδυνες. Γιατὶ οἰκονομικοποιημένες, ὅπως τὶς κατάντησαν, εἶναι μέσα ἐπιβολῆς καὶ κυριαρχίας. Γι' αὐτὸ εἶναι δύσκολη ἡ κατανόηση τῆς ἀρχαιότητος. Κάτι ποῦ θὰ μείνῃ

ιστορικό για τὴν προσφορὰ τοῦ «Δαυλοῦ» εἶναι, ὅτι ἡ διεύθυνση χρόνια τώρα ἀναδεικνύει ἐκπετασμένη καὶ κινητικὴ τὴν Ἀρχαιότητα, ζωντανή, δημιουργικὴ καὶ σὲ ἀλληλεπίδραση μὲ τὸ ζοφερὸ διάδοχο Σύστημα, ὥστε νὰ φανῇ ὁ δόλος καὶ ἡ κατῆλυνση. Ἐτσι μπορεῖ ὁ συσκοτισμένος ἄνθρωπος νὰ ψηλαφήσῃ τὶς ζωογόνες πτυχές της μέσα στοὺς σκοτάδι τοῦ Μεσαίωνα πὺν κάποιοι ἀπλώνουν.

Π.Γ.

Ἡ δῆθεν ἱστορία τῆς Ἑξουσίας

Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι κόμμα, γιὰ νὰ ἔχῃ ὁπαδούς καὶ στελέχη. Δὲν τὴν προσεταιρίζεται κανένας, δὲν ἀπομονώνεται ἀπὸ κανένα. Οὔτε κόβεται καὶ ράβεται στὰ μέτρα κάθε προσωπικῆς ἢ πολιτικῆς ἐπιθυμίας. Δὲν εἶναι μεσαιωνικὴ χίνα, γιὰ νὰ τὴν βαφτίσουν οἱ καλὸγεροὶ ψάρι νηστήσιμο. Οὔτε τίτλος εὐγένειας, πὺν ἀγοράζεται ἀπὸ Εὐρωπαίους ἀστούς τῆς Ἀναγέννησης. Κινήματα καὶ «ἡγέτες», πὺν προσφέρουν μία δῆθεν ἱστορία κατὰ τὸ δοκοῦν στὶς ἀνιστόρητες μᾶζες, λίγο ἀντέχουν πιά στὸ χρόνο.

Ἡ ὅποια ἰδεολογικὴ χρῆση τῆς «δῆθεν ἱστορίας» ἀπὸ τὸν ἐξουσιασμὸ δὲν δύναται ν' ἀλλάξῃ τὸ μέλλον. Ἡ ἱστορία διδάσκει, νουθετεῖ ἐκείνους πὺν σκέπτονται, ὅχι ἐκείνους πὺν ἐπιθυμοῦν.

Π.Α.Κ.

Ἱερὲς συσφίξεις

Ἡχῶσαν, ὡς φαίνεται, τὶς παραινέσεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ συνέσφιξαν τὶς σχέσεις λαοῦ καὶ Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰ δημοσιεύματα παραπέμπονται γιὰ οἰκονομικὰ σκάνδαλα 5 κληρικοὶ καὶ 2 λαϊκοί. Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ ἡγνῶναι τοιοῦτον εἶδους σύσφιγξιν ὁ σεβασμιότατος οὔτε τὸν ἐκσυγχρονισμό ὡς μίμησιν τῆς συγχρόνου πραγματικότητος. Ὅμως τί νὰ γίνῃ; Τὸ κάθε κάλεσμα περικλείει καὶ τοὺς κινδύνους του.

Α.Κ.

Καὶ ἄλλοτε, καὶ τώρα

Τὸ περιοδικὸ «TIME» στὸ τεῦχος τῆς 28ῆς Φεβρουαρίου 2000 δημοσιεύει σχόλιο μὲ τὸν τίτλο «Ὀλυμπιακὴ ἀναβάθμιση», σύμφωνα μὲ τὸ ὅποιο κατὰ τοὺς ἐπικείμενους Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες στὸ Σύνδρεῦ τῆς Αὐστραλίας πολλὲς ἐπιχειρήσεις παροχῆς ἐρωτικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ διασκέδασεως ἐτοιμάζονται γιὰ ἄγρια πελατῶν. Ἡ ἐμπορευματοποίηση τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ιδεώδους εἶναι ἐδῶ καὶ δεκαετίες μὴ θλιβερὴ πραγματικότητα. Τὸ φαινόμενο ὡστόσο δὲν εἶναι νέο, εἶναι πολὺ παλιό: «Καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, τὸ Σαράντα Τέσσερα μ.Χ., δημιουργήθηκε ὑποκατάστατο τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, οἱ Ὀλυμπιάδες πὺν διεξήγοντο ἐκεῖ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση μὲ τὸ ἐλληνικὸ Ὀλυμπιακὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ ἀπέκτησαν αὐτομάτως ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ σημεῖου πνεύματος: Τὸ στάδιο τῆς Ἀντιόχειας γέμιζε ἀπὸ πληρωμένους “ἀθλητὲς”, θυμίζοντας πλατεῖες πόλεων, ὅπου διάφοροι σαλτιμπάγκοι ἐπιδεικνύουν τὶς “ἀθλητικὲς” τὺς ἱκανότητες, περιφέροντας ταυτόχρονα καὶ δίσκο ἐπαιτείας, τὰ γεμάτα χάρη, ἀπλότητα καὶ τεχνικὴ ἀγωνίσματα τῶν Ἑλλήνων ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ ἐπιδείξεις κτηνώδους σωματικῆς ρώμης Ἀνατολιτῶν “ἀθλητῶν”, ἐνῶ ὁ ἀγωνιστικὸς χρόρος ἦταν κατελιμμένος ἀπὸ στρατιῆς Ἑβραιοφονικῶν ἐμπόρων καὶ τυχοδιωκτῶν, πὺν προσέδιδαν τοὺς “Ἀγῶνες” χαρακτηρισμὸν μᾶλλον ἀνατολίτικον πασαριῶν παρὰ Ὀλυμπιάδας». (Δημ. Ι. Λάμπρου, «Ἀναζήτηση», ἔκδ. «Δαυλὸς» 1980, σελ. 206.)

Μ.Μ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Η ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΠΟΛΗ ΣΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ

Δέν υπάρχει παρόμοια στην Ίαπωνία,
δηλώνει Ίάπων καθηγητής στο «Δαυλό»

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Στο τεύχος 211 (Ιούλιος 1999) του «Δ» είχε δημοσιευθεί άρθρο του συνεργάτη του περιοδικού κ. Κων. Γεωργανᾶ με τίτλο: «Υποβρύχια ελληνική πόλη 10.000 ετών στον Ειρηνικό». Επρόκειτο για μία έρευνα με αντικείμενο μία τεράστια έκταση υποθαλασσίων μνημείων σε βάθος 33 μέτρων σε μικρή απόσταση από τις ακτές της Ιαπωνικής νήσου Γιοναγκοῦνι νοτιοδυτικά της Ώκινάβας. Συνεχείς έρευνες από το 1995 και έντεῦθεν απέδειξαν, ὅτι τὰ υποβρύχια εὐρήματα ἀπάρτιζαν ἓνα μεγάλο πολεοδομικό συγκρότημα με δρόμους, λεωφόρους, ὀρθογώνια οἰκοδομήματα, κλίμακες και ζιγκουράτ (κλιμακωτές πυραμίδες). Ὁ ξένος τύπος ἀσχολήθηκε κατ' ἐπανάληψη με τὴν πρωτόγνωρη αὐτὴ ἀρχαιολογική ἀνακάλυψη δημοσιεύοντας τὶς ἀπόψεις Ἰαπῶνων, Ἀμερικανῶν και Εὐρωπαϊῶν ἐπιστημόνων πού τὴν μελέτησαν. Τὰ παραπάνω στοιχεῖα περιέλαβε στο δημοσίευσμά του ὁ κ. Γεωργανᾶς, προσθέτοντας και τὶς σοβαρώτατες ἱστορικές, γλωσσικές, ἀνθρωπολογικές και μυθολογικές ἐνδείξεις πού συνηγοροῦν ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς τῆς υποβρυχίας πόλεως ἀπὸ πανάρχαιους Ἑλληνες ἐκπολιτιστὲς πολλές χιλιάδες χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχή μας.

Τὸ ζήτημα τῆς προϊστορικής ελληνικῆς παρουσίας σ' ὁλόκληρο τὸν Εἰρηνικό και τὴν Πολυνησία ἔχει παρουσιασθῇ κατὰ τὰ προηγούμενα χρόνια ἐκτενῶς ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ «Δ» με ἀδιάσειστες τεκμηριώσεις (βλ.σχετ. Κωνσταντίνου Γεωργανᾶ, «Ἡ πανάρχαια ελληνική παρουσία στὶς ἀκτὲς και τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ», τεύχ. 85/1989, «Νεώτερα στοιχεῖα γιὰ τὴν πανάρχαια παρουσία τῶν Ἑλλήνων στὸν Εἰρηνικό», τεύχη 87 και 89/1989, Μάριου Μαρμανέα, «Στοιχεῖα πανάρχαιας ελληνικῆς ἐπιρροῆς στὴν θρησκεία και παράδοση τῆς Κίνας», τεύχ. 151/1994, «Πανάρχαιες ελληνικὲς ἐπιδράσεις στὴν Ἰαπωνική θρησκεία - παράδοση», τεύχ. 167/1995. «Πανάρχαια ελληνική παρουσία στὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ», τεύχ. 169/1996, Ἰωάννου Τσαμαλῆ, «Ἡ Ἀσία τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ 25.000 π.Χ.», τεύχ. 170/1996, καθὼς και τὰ δύο ἄρθρα «Οἱ κάτοικοι τοῦ Εἰρηνικοῦ μιλοῦν ἀρχαῖα ελληνικά» τοῦ Ἰωνος Δ. Λάμπρου, τεύχη 169 και 170, ὅπου γίνεται ἀναλυτική παρουσίαση ἑκατοντάδων λέξεων και φράσεων τῶν Πολυνησίων με ελληνική ρίζα, πού περιέχονται στο σύγγραμμα τοῦ καθηγητῆ Γλωσσολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελδέργης δρ. Νόρς Σ. Γιόζεφσον με τίτλο «Greek Linguistic Elements in the Polynesian Languages. – Hellenicum Pacificum» (=Ἑλληνικά Γλωσσικά Στοιχεῖα στὶς Πολυνησιακὲς Γλῶσσες. – Ἑλληνικὸς Εἰρηνικός). Περαιτέρω σὲ συνέντευξη πού παραχώρησε στὸν «Δ» ὁ δρ. Ν. Γιόζεφσον (τεύχ. 214/Ὀκτώβριος

Ὁ δὲ τύπος ἐξενῶ ἔχει ἀνθρώπινος δραστηριότητος σὴν ἐπιφάνεια τοῦ κυδόμενου δρόμου. (Τὴν φωτογραφία, ἡ ὁποία εἶναι ἀδημοσίευτη ἀπέστειλε σὸν «Δ» ὁ Ἰάπων καθηγητὴς δρ. Κιμούρα.)

1999) αναφέρεται λεπτομερειακά στις ιστορικές συνθήκες της πανάρχαιας ελληνικής γλωσσικής, πολιτισμικής, αρχιτεκτονικής και μουσικής επιρροής στους κατοίκους των νήσων του Ειρηνικού, την όποια μελέτησε κάνοντας επιτόπιες έρευνες επί σειράν ετών.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΙΑΠΩΝΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Δρ. Μ. ΚΙΜΟΥΡΑ

Το θέμα της παρουσίας των υποθαλασίων μνημείων στο χώρο του νησιού Γιουναγκοϊνι εξακολουθεί να προβληματίζει την ιαπωνική επιστημονική κοινότητα. Ο καθηγητής Γεωλογίας του Πανεπιστημίου Ryukyu της Οκινάβας Δρ. Μασάκι Κιμούρα, ειδικευμένος στην υποβρύχια γεωλογία, τη σεισμολογία και τις επιστήμες της Γης, ασχολείται με την υποβρύχια πόλη από την πρώτη στιγμή της ανακαλύψεώς της. Ο «Δ» ζητώντας την πλέον έγκυρη επιστημονική γνώμη απευθύνθηκε στον κ. Κιμούρα, ο οποίος έδωσε τις ακόλουθες απαντήσεις στις ερωτήσεις που του θέσαμε, συνοδεύοντάς τις με φωτογραφικό υλικό, που διέθεσε αποκλειστικά για τον «Δαυλό».

ΕΡΩΤΗΣΗ: Κύριε καθηγητά, υπάρχουν στην Ίαπωνία άλλα μνημεία με ηλικία και τεχνική εφάμιλλη μ' αυτήν των υποβρυχίων κατασκευών του Γιουναγκοϊνι;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Όχι. Αυτό του είδους οι υποβρύχιες κατασκευές δεν υπάρχουν άλλοι στην Ίαπωνία.

ΕΡ.: Πώς υπολογίστηκε η ηλικία των υποθαλασίων αυτών μνημείων και ποιά υπήρξε η αιτία της καταδυσής τους;

ΑΠ.: Νομίζω, ότι η ηλικία της υποβρύχιας πυραμίδας της Okinawa ανέρχεται σε μερικές χιλιάδες χρόνια, κρίνοντας από τη χρονολόγηση του άσβεστολίθου, από τον οποίο είναι κατασκευασμένη. Η καταδυσή της οφείλεται στην άνοδο της στάθμης της θάλασσας κατά την εποχή τήξεως των τελευταίων παγετώνων.

ΕΡ.: Υπάρχουν νεότερα στοιχεία, που θα μπορούσαν να δώσουν απάντηση στο ζήτημα της ταυτότητας των κατασκευαστών της πόλεως;

ΑΠ.: Όχι ιδιαίτερα. Θεωρώ, ότι οι κατασκευαστές της πόλεως είναι εκείνοι στους οποίους ανήκαν και τα εργαλεία, που βρέθηκαν στο σημείο όπου και η πυραμίδα.

ΕΡ.: Υπάρχουν νεότερα πορίσματα από την πρόοδο των ερευνών σας;

ΑΠ.: Το γενικό μου συμπέρασμα είναι, ότι τα υπάρχοντα υποβρύχια ερείπια αποτελούν ανθρώπινες κατασκευές μέσα στο χώρο μίας πόλεως.

Μάριος Μαρανάς

Μία άλλη άποψη της υποβρύχιας πόλης του Ειρηνικού. Διακρίνονται οι αρχαιότητες, που υπολογίζεται ότι καταποντίστηκαν κατά την εποχή τήξεως των πάγων.

Φωτογραφία από τον έφετεινό έορτασμό της φαλλοφορίας στον Τύναδο.

Φωτογραφία από την πρόσφατη φαλλοφορία στην πόλη Ταγκάτα της Ίαπωνίας.

Διονυσιακή λατρεία στην Ίαπωνία

Σε σχόλιο πού δημοσιεύεται στο τεύχος της 6ης Μαρτίου 2000 του περιοδικού «TIME» γίνεται αναφορά στο ιδιότυπο πανηγύρι της Ταγκάτα Σίνια, μιᾶς μικρῆς ἀγροτικῆς πόλης βορείως τῆς Ναγκόγιας τῆς Ίαπωνίας, ὅπου κάθε 15η Μαρτίου (ἀρχὴ τῆς ἀνοιξέως γιὰ τοὺς Ἰάπωνες) οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ἀκολουθοῦν τὴν περιφορὰ τοῦ γιγαντιαίου ξοάνου τοῦ θεοῦ τῆς γονιμότητος, τὸ ὁποῖο ἔχει σχῆμα φαλλοῦ. Τὸ ὁμοίωμα ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν τοπικὸ ναὸ μεταφερόμενο ἀπὸ ἱερεῖς καὶ ἐπιστρέφει πάλι σ' αὐτόν, ἀφοῦ ὁλοκληρωθῇ μία πορεία ἑνὸς περίπου χιλιομέτρου.

Ἐκεῖνο ὅμως πὺν παραλείπεται στὴν ἀναφορὰ τοῦ TIME εἶναι τὸ γεγονός ὅτι αὐτὴ ἡ γιορτὴ ἔχει ἐνταχθῇ στὰ θρησκευτικὰ πλαίσια τοῦ Σιντοϊσμοῦ ἐδῶ καὶ 1.500 χρόνια, ἀποτελῶντας μία κεφαλαιώδη πανάρχαια ἐλληνικὴ ἐπίδραση στὴν Ἰαπωνικὴ θρησκεία (βλ. σχετ. «Δαυλός», τόμος 1996, σελ. 9995). Πρόκειται γιὰ μεταφύτευση στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ τῆς Διονυσιακῆς λατρείας, τῆς ὁποίας τὸ κύριο σύμβολο ἦταν ὁ φαλλός.

• Στὸν Τύρναβο, στὴν Κοζάνη καὶ σὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ κόσμου ἡ παράδοση αὐτὴ ἐπιβιώνει μέσα ἀπὸ τὴν οἰκουμενικὴ χαρὰ πὺν ἐμπνέει ὁ Βάκχος καὶ οἱ ἀκόλουθοί του, εἰς πείσμα τῆς ἀπαγόρευσης πὺν ἡ θρησκευτικὴ ἐξουσία ἐπέβαλε διὰ μέσου τῶν αἰώνων. **(Βλέπε φωτογραφία στὴν ἑναντι σελίδα.)**

M.M.

Άνω: Τὸ μνημεῖο τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ὀλοκαυτώματος, πὸν δεσπόζει τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τοῦ Θησείου. **Κάτω:** Ἡ ἀναμνηστικὴ πλάκα, πὸν τοποθέτησε ὁ κ. Δ. Ἀβραμόπουλος στὴ δάση τοῦ ἑβραϊκοῦ μνημείου.

ΜΝΗΜΕΙΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ (ΑΛΛΑ ΠΟΤΕ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ)

**Ἀποκαλυπτικές ἐπιστολὲς Ἑλλήνων καὶ ξένων
πρὸς τὸν δήμαρχο Ἀθηναίων κ. Δ. Ἀδραμόπουλο**

«Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ εἰρήνη, δικαιοσύνη ἢ σταθερότητα
στὸν πλανήτη μας, ἐὰν οἱ γενοκτονίες καὶ τὰ ἐγκλήματα, ποὺ
διεπράχθησαν καὶ διαπράττονται, δὲν καταστοῦν γνωστὰ στὴ
διεθνὴ κοινότητα:

- γενοκτονία τῶν 2.000.000 Ἀρμενίων (1894-1916)·
- γενοκτονία τῶν 1.750.000 Ἑλλήνων (1913-1922)·
- γενοκτονία τῶν 100.000 Συρίων (1915-1917)·
- ἐθνικὲς ἐκκαθαρίσεις ἑκατομμυρίων Ἀρμενίων, Ἀσσυρίων,
Κυπρίων, Ἑλλήνων, Κούρδων καὶ Συρίων, οἱ ὁποῖες δια-
πράττονται ἕως σήμερα.»

Τὸ κείμενο αὐτὸ δημοσιεύθηκε σὲ ἠλεκτρονικὸ τοπίο τοῦ Διαδικτύου, μὲ σκοπὸ
νὰ ἐνημερωθῇ ὁ κόσμος καὶ ἐστάλῃ σὲ ἐπιφανεῖς Ἑλληνοαμερικανοὺς τὸν Φε-
βρουάριο τοῦ 1999, ἐν ᾧπερ τῆς ἀνεγέρσεως ἀπὸ τὸν δήμαρχο Ἀθηναίων κ. Δ.
Ἀδραμόπουλο τοῦ «Μνημείου τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων» στὸν ἀρχαι-
ολογικὸ χῶρο τοῦ Θησείου. **(Βλ. ἔναντι φωτογραφία.)**

Ἡ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν δήμαρχο Ἀθηναίων

Συντάκτης τοῦ κειμένου εἶναι ὁ συντονιστὴς τῆς «Παγκόσμιας Ἐκστρατείας γιὰ
τὴν Ἀλήθεια σχετικὰ μὲ τὶς Γενοκτονίες» («Learn the Thruth Now») κ. Roberto
Lopes, ὁ ὁποῖος ξεκίνησε μέσῳ τοῦ Διαδικτύου παγκόσμια «καμπάνια» γιὰ τὴν
ἐνημέρωση τοῦ κοινοῦ. Παραθέτουμε τὴν ἐπιστολή, τὴν ὁποία ἀπέστειλε σὲ Ἑλλη-
νοαμερικανούς, ΜΜΕ ἀλλὰ καὶ στὴν ἐλληνικὴ κυβέρνηση καὶ τὸν δήμαρχο Ἀθη-
ναίων:

*«Πληροφορήθηκα ἀπὸ τὴν ἰσραηλινὴ πρεσβεΐα στὴν Ἀθήνα, ὅτι ὁ δή-
μαρχος Ἀθηναίων κ. Δημήτρης Ἀδραμόπουλος ἐξέφρασε ἐνδιαφέρον γιὰ
τὴν ἀνέγερση μνημείου τοῦ Ἑβραϊκοῦ Ὀλοκαυτώματος, γιὰ νὰ τιμῇ τὰ
θύματα τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Τί θὰ λέγατε γιὰ ἓνα μνημεῖο στὸ
Τέλ Ἀδίδ, γιὰ νὰ θυμώμαστε τὴ γενοκτονία ἐνὸς ἑκατομμυρίου Ἑλλήνων
στὸν Πόντο, στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ στὴν Ἀνατολικὴ Θράκη; Ὑπάρχουν ἀντί-
στοιχα σχέδια; Ὑπάρχει στὸ Τέλ Ἀδίδ ἔστω καὶ ἓνα μνημεῖο, ποὺ νὰ μᾶς*

θυμίζη τὴν γενοκτονία τοῦ ἐνάμισιν ἑκατομμυρίου Ἀρμενίων σὲ ἐκεῖνα τὰ μέρη καὶ τὸ ὅποιο διεπράχθη ἀπὸ τοὺς ἴδιους;

»Γιατί τὸ Ἰσραήλ νὰ μὴ σταματήσῃ τὴν ὑποστήριξη τῆς Τουρκίας στὶς ἐπιθέσεις τῆς ἐναντίον Ἑλλάδος καὶ Κύπρου; Γιατί τὸ Ἰσραήλ δὲ σταματᾷ τὴν ὑποδοχὴ τουρκικῶν ἀεροσκαφῶν, τὰ ὅποια παραδιάζουν τὸν ἐναέριο χῶρο τῆς Κύπρου; Γιατί τὸ Ἰσραηλινὸ λόμπυ στὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖς προωθεῖ τὰ τουρκικὰ συμφέροντα στὴν προσπάθειά του νὰ ἀρνηθῇ τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἡ Ἀγκυρα διαπράττει ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητας;

»Ἐχω ταξιδέψῃ στὴν Ἑλλάδα καὶ δὲν εἶδα μνημεῖα γενοκτονιῶν ποὺ διεπράχθησαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι τόσο καλὰ κρυμμένα; Πληροφορήθηκα στὴν Βραζιλία ἱστορικὲς λεπτομέρειες γιὰ τὶς γενοκτονίες καὶ γιὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς Τουρκίας στὴν Κύπρο. Στὴν Ἑλλάδα οἱ περισσότεροι ἀπλῶς ἀναφέρονται στὰ σχετικὰ θέματα.

»Τί φοβοῦνται οἱ Ἕλληνες; Γιατί δὲν ἀναγείρουν μνημεῖα στὴ μνήμη τῶν δικῶν τους θυμάτων; Ἀντιλαμβάνομαι τὸν φόβο τοῦ πόνου, ἀλλὰ ἐὰν αὐτὲς οἱ γενοκτονίες δὲν γίνουν γνωστὲς στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία πρὸς τὰ θύματα ποὺ δὲν τιμοῦν, δημιουργοῦν τὶς προϋποθέσεις γιὰ περαιτέρω ἐγκλήματα καὶ ὅχι μόνον εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων. Στὴν Ἀρμενία ὁ ἐπισκέπτης θὰ ἀντικρύνῃ ἓνα τεράστιο μνημεῖο γιὰ τὰ θύματα τῶν Τούρκων. Ἡ σιωπὴ ἐνθαρρύνει περαιτέρω ἐγκλήματα.

»Ἀλλωστε αὐτὸ ἐπιθυμοῦν οἱ Τούρκοι ἀπὸ Ἀρμενίους, Ἀσσυρίους, Κυπρίους καὶ Ἕλληνες, Κούρδους καὶ Συρίους. Ὅσοι δὲν ἔχουν τὴ γενναιοῦτητα νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ ἐγκλήματα τῶν δικῶν τους ἀνθρώπων μποροῦν μόνον νὰ προσποιηθοῦν ὅτι σέβονται τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ τὴ δικαιοσύνη.

»Ο κ. Ἀδραμόπουλος ἀπεφάνθη: «Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ἀνεγείρουμε ἓνα μνημεῖο γιὰ τὰ θύματα τοῦ Ὀλοκαυτώματος στὴν Ἀθήνα, ὅπως καὶ στὴ Θεσσαλονίκη... αὐτὸ ἀποτελεῖ ὅχι μόνον ἐπιθυμία μας, ἀλλὰ καὶ εὐχή μας». Καὶ κανεὶς δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἱστορικῆς ὑπενθύμισης. Ὅμως δὲν θὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ στηθοῦν μνημεῖα γιὰ τὰ θύματα γενοκτονίας τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ; Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ζητήσουν τὴν ἀνέγερση μνημείων στὴ Βραζιλία, Καναδᾶ, Αὐστραλία, Ρωσσία καὶ Ἰαπωνία; Οἱ Ἰσραηλινοὶ τὸ ἔπραξαν.»

Ἡ δημοσίευση τῶν ἀνωτέρω προβληματισμῶν ὥθησε ἀρκετοὺς ἐπιφανεῖς ὁμογενεῖς νὰ στείλουν ἐπιστολὲς διαμαρτυρίας καὶ προειδοποιήσεων στὸν δήμαρχο Ἀθηναίων κ. Δ. Ἀδραμόπουλο. Οἱ ἐπιστολὲς δρῖσκονται στὸ ἀρχεῖο τοῦ «Δαυλοῦ».

Τοῦ κατήγγησαν τὴν τοποθεσία στὸ Διαδίκτυο

Ἐπικοινωνήσαμε μὲ τὸν κ. Roberto Lopes καὶ τὸν ἐρωτήσαμε, ἀπὸ ποῦ ἐκτη-

γάζει τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὰ σχετικὰ ζητήματα. Ὁ κ. Roberto Lopes ζῇ στὴν Βραζιλία. Εἶναι ἀπόγονος Ἰνδιάνων τῆς Βραζιλίας, Ἰταλῶν καὶ Πορτογάλων.

– Ὑμνευση καὶ κίνητρό μου – δηλώνει στὸν «Δαυλό» –, γιὰ νὰ ξεκινήσω τὴ διεθνή αὐτὴ ἐκστρατεία ἐνημέρωσης, στάθηκαν τὰ φιλελληνικά μου αἰσθήματα. Εἶμαι ἀναλυτὴς προγραμμαμάτων Η/Υ, ἀλλὰ μελετώντας τὴν ἱστορία θεώρησα ἐγκληματικὸ νὰ ἀποσιωπᾶται καὶ νὰ κρύβεται ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὸν κόσμο. Ἐφ’ ὅσον γινώριζα, δὲν μοῦ ἐπιτρεπόταν νὰ ζήσω στὴ σιωπή.

– Πῶς εἴστε τόσο καλὰ πληροφορημένος;

– Ὦντας συντονιστὴς τῆς Παγκόσμιας Ἐκστρατείας γιὰ τὴν Ἀλήθεια σχετικά μὲ τὶς Γενοκτονίες τῶν Λαῶν («Learn The Truth Now») βρισκόμουν σὲ ἐπαφὴ μὲ ἑκατοντάδες χρήστες τοῦ Διαδικτύου στὸν κόσμο. Γιὰ εὐνόητους λόγους, ὅπως ἀντιλαμβάνεστε, μοῦ κατήργησαν τὴν τοποθεσία (Web site) στὸ Διαδίκτυο (Internet). Ὡστόσο, ὅσο μοῦ ἐπετράπη ἡ λειτουργία του, ἔγινε ἀποδέκτης σημαντικῆς γνώσης.

– Πῶς ξεκινήσατε;

– Ἀρχικῶς ἐπεχείρησα νὰ ἀφυπνίσω Ἀρμένιους καὶ Ἑλλήνες, μὲ σκοπὸ νὰ συντονίσουν τὶς προσπάθειές τους γιὰ τὶς γενοκτονίες τῶν λαῶν τους. Δυστυχῶς οἱ ιδέες καὶ οἱ προσπάθειές μου ἀγνοήθηκαν. Δὲν ἀπογοητεύθηκα καὶ ξεκίνησα μόνος μου τὴ δημιουργία τῆς ἐκστρατείας μέσῳ τοῦ Διαδικτύου. Θεωρῶ, ὅτι ἡ σιωπὴ ὅσων γνωρίζουν εἶναι ἔνοχη καὶ οἱ ἴδιοι συμπράττουν στὴ διαιώνιση τῶν προδλημάτων.

– Δὲν φοβᾶστε;

– Ὅτιδήποτε πράττομε στὴ ζωὴ μας ἐμπεριέχει κίνδυνο. Θεωρῶ μεγαλύτερους «ἐχθρούς» τοὺς Ἑλλήνες ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ὑπηρετοῦν τὴ σιωπὴ, ἐπικαλούμενοι τὴν ὑποτιθέμενη ἢ τὴν πραγματικὴ ἑλληνικὴ τους ἐθνικότητα καὶ προσπαθοῦν νὰ «καλύψουν» ἢ νὰ μειώσουν τὴ σημασία γενοκτονιῶν, εἰσβολῶν καὶ ἐκτελέσεων. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μάχονται τὸν Ἑλληνισμό καὶ τὴ δικαιοσύνη. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ συνεχίσω τὸν ἀγῶνα μου, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ κυδερνητικὰ καὶ πολυεθνικὰ συμφέροντα.

Ἐπιστολὲς ὁμογενῶν γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ μνημείου

Δημοσιεύουμε μερικὰ ἀποσπάσματα διαφόρων ἐπιστολῶν ὁμογενῶν πρὸς τὸν κ. Ἀδραμόπουλο, οἱ ὁποῖες βρίσκονται στὸ ἀρχεῖο τοῦ «Δαυλοῦ».

Πρῶτο ἀπόσπασμα:

«Οἱ Ἰσραηλινοὶ ἐζήτησαν ἢ ὁ κ. Δήμαρχος προσφέρθηκε οἰκειοθελῶς νὰ ἀνεγείρῃ μνημεῖο τοῦ ὁλοκαυτώματος στὴν Ἀθήνα; Οἱ δικές μου πληροφορίες ἀνέφεραν, ὅτι ἐζήτησαν νὰ γραφοῦν τὰ ὀνόματα τῶν στρατοπέδων συγκεντρώσεως τοῦ Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

»Τὸ πρόβλημα ὅμως ποὺ ἔχουμε εἶναι, ὅτι ἡ σφαγὴ τῶν Ἑλλήνων τὸ '22 στὴν Μικρὰ Ἀσία δὲν ἔχει ἀναγνωρισθῇ οὔτε ἀπὸ τὸ Ἰσραήλ οὔτε καὶ ἀπὸ καμμιὰ ἐβραϊκὴ ὁργάνωση. Ὡδὴ τὸ ὑπάρχον ἀντίστοιχο μνημεῖο τοῦ ὁλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων στὴ Θεσσαλονίκη ὑπενθυμίζει στὶς ἐπόμενες γενεές καὶ στὸν ἐπισκέπτη τῆς πόλης τὰ ἀποτρόπαια ἔργα τῶν Ναζι εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων - Ἰσραηλιτῶν. Δυστυχῶς ὅμως φοβούμεθα, ὅτι ἓνα ἀκόμη μνημεῖο γιὰ τὸ ὁλοκαύτωμα τῶν Ἑβραίων στὴν Ἑλλάδα καὶ δὴ στὴν Ἀθήνα θὰ δικαιολογῇ τὴν ἄποψή τους, ὅτι τὸ μόνο ὁλοκαύτωμα καὶ γενοκτονία τοῦ 20οῦ αἰῶνα εἶναι ἡ σφαγὴ τῶν Ἑβραίων καὶ τίποτα ἄλλο. Οὔτε οἱ σφαγές τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀρμενίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὑπῆρξαν ποτὲ σύμφωνα μὲ αὐτὲς τὶς ομάδες. Ὡ, κι ἂν ὑπῆρξαν, ἦταν μᾶλλον ἀσήμαντες! Στὸ πλαίσιο λοιπὸν τῆς ἀμοιβαιότητος, νομίζουμε, θὰ ἦταν καλὸ καὶ φρόνιμο νὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖο γιὰ τὸ ὁλοκαύτωμα τῶν Ἑβραίων στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν προϋπόθεση μόνο νὰ ἀνεγερθῇ καὶ στὸ Τελ Ἀβίβ στὸ Ἰσραήλ ἀντίστοιχο μνημεῖο στὴν μνήμη τῶν σφαγιασθέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἑλλήνων στὴν Μικρὰ Ἀσία τὸ 1922 καὶ στὴν Κύπρο τὸ 1974. Αὕτῃ ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἰσραήλ θὰ συνεισφέρῃ τὰ μέγιστα στὴν ἀναγνώριση τῆς γενοκτονίας τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν διεθνή κοινότητα. Ἀλλιῶς θὰ εἶναι ξεπούλημα. Ὑπάρχει κουρασθῇ νὰ φωνάζουμε πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν Τούρκων σὲ βάρος ὅχι μόνο τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Κούρδων καὶ τόσων ἄλλων μειονοτήτων, ποὺ ἔτυχε νὰ ζοῦν στὴν Τουρκία (Μικρὰ Ἀσία). Μᾶς ἀγνοοῦν. Καιρὸς νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὰ κράτη νὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν, ὅπως θέλουν νὰ τοὺς μεταχειρίζεται ἡ Ἑλλάς στὰ ἀντίστοιχα θέματα. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἐπίδραση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ δὲν ἔχει ἀκουμπήσει κὰν πολλοὺς λαούς, καὶ ἐνεργοῦν σὰν ἀπολίτιστες ὁρδές. Ἐν κατακλείδι νομίζετε, ὅτι τὸ Ἰσραήλ θὰ δεχθῇ νὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖο τῶν σφαγιασθέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἑλλήνων στὸ Ἰσραήλ, τὴν στιγμή ποὺ ἔχει στρατιωτικὴ συμφωνία μὲ τὴν Τουρκία; Ἄν καὶ τίποτα δὲν μᾶς ἐκπλήσσει πιά, μᾶλλον ἀπίθανο φαίνεται.»

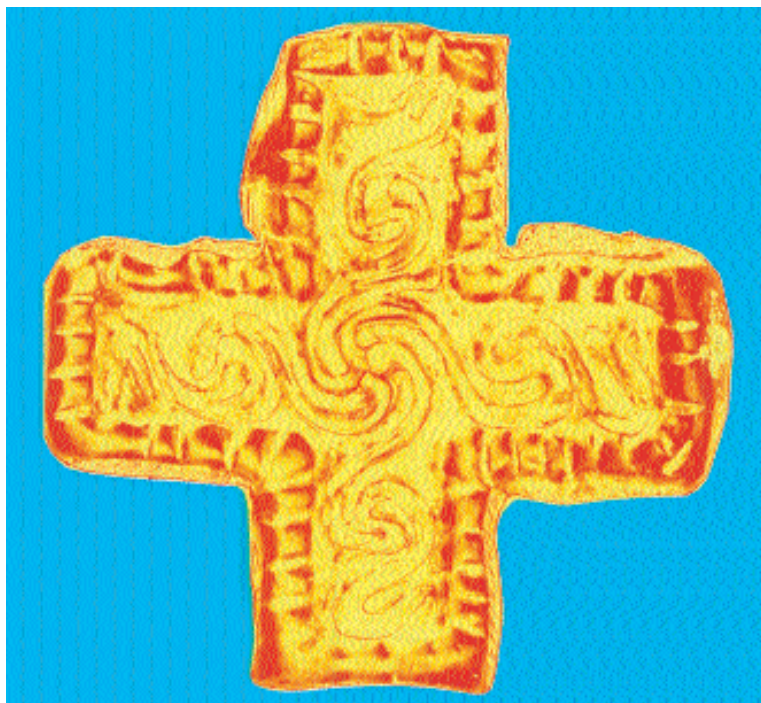
Δεύτερο ἀπόσπασμα:

«Νομίζω, ὅτι καταλαβαίνετε τὸ ζήτημά μας, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ζήτημα πανελλήνιο. Δὲν ἔχουμε πρόβλημα μὲ τὸ Ἑβραϊκὸ Ὀλοκαύτωμα, ἀλλὰ ἔχουμε πρόβλημα γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀγνοοῦνται τὰ ὁλοκαυτώματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν Ἀρμενίων. Θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ μὴν γίνουμε σὰν τοὺς Ἀμερικανοὺς πολιτικούς, ποὺ ὁ ἓνας προσπαθεῖ πῶς νὰ φαίνεται πιὸ “Ἑβραῖος” ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐνῶ πιστεύω ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάνει μὲ ἐσᾶς.»

Ἀθανάσιος Τριβωνιανός

Ο ΜΥΚΗΝΑΪΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ – ΣΠΕΙΡΑ ΚΑΙ Η ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

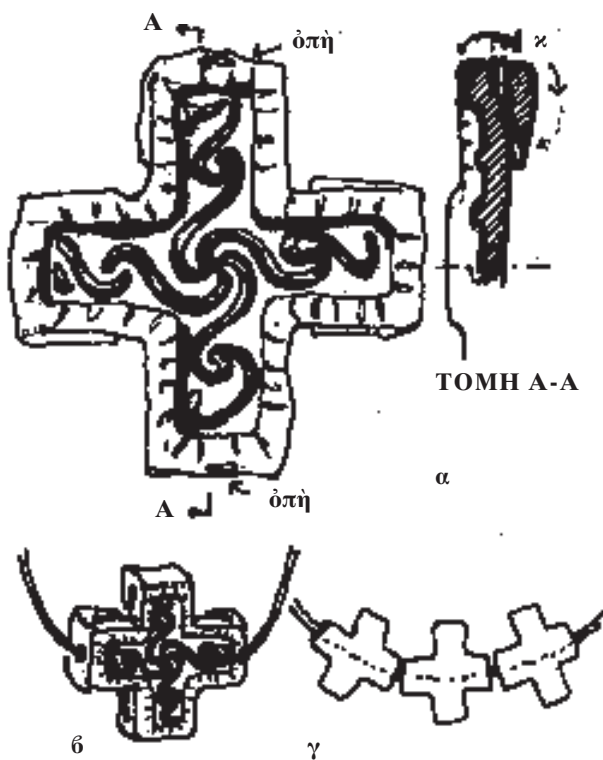
Οἱ ἑλικες ὑπὸ μορφὴν γαλαξιῶν
καὶ ἡ ἀνάμνηση τῆς χαμένης γνώσεως

Εἶναι ὁ πολιτισμὸς τοῦ ἀνθρώπου συνεχῶς σὲ ἀνοδικὴ πορεία, σὲ γραμμὴ μονίμως ἀνερχόμενη; Ὁ Homo Sapiens ἀπὸ τὰ δένδρα μετώκησε στὶς σπηλιές (ὄχι, ποτὲ δὲν κατοίκησε ἐκεῖ), μετὰ δὲ ἀπὸ τὶς ἀχυροκαλύβες κατασκεύασε πυραμίδες, ἀργότερα Παρθενῶνες καὶ τώρα ἠλεκτρονικοὺς ὑπολογιστές; Ἀπὸ τὸ ἓνα ἑκατομμύριο ἔτη π.Χ., δηλ. ἀπὸ τὸν Ἀρχάνθρωπο τῶν Πετραλώνων, ποὺ ἀναθεε τὶς φωτιές του καὶ δημιουργοῦσε εἰδικευμένα ἐργαλεῖα, ἕως σήμερα δὲν ἔγινε τίποτα τὸ συνταρακτικὸ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας;

Ἡ ὑπεραπλούστευση τῆς «ἐπίσημης» Ἱστορίας «μυρίζει». Μήπως πρέπει νὰ ἐρευνήσουμε, ἂν καὶ πότε διεκόπη ἡ πορεία του καὶ σὲ ποιοῦ ὕψος πολιτισμοῦ εἶχε φθάσει πρὸ τῆς περιόδου τῶν παγετῶνων (ὁ τελευταῖος τελείωσε τὸ 25.000 π.Χ.) ἢ κατὰ τοὺς τρεῖς κακτακλισμοὺς τῶν Ἑλλήνων (Ὠγύγου, Δευκαλίωνος καὶ Δαρδάνου);

Ο «ΣΤΑΥΡΟΣ» Οἱ σκέψεις αὐτὲς γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν ἔρευνα ἑνὸς μικροαντικειμένου. Τῇ προτροπῇ τοῦ νευροψυχιάτρου Α. Λυράκου ἐπισκέφθηκα τὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν καὶ σὲ προθήκη μυκηναϊκῶν εὐρημάτων κάπου στὴν «ἄκρη» εἶδα τὸ ὑπ' ἀρ. 52 ἔκθεμα: ἓνα χρυσὸ σταυρὸ μικρὸ σὰν τὸ νύχι μου. Στὸ ἀρχεῖο τοῦ μουσείου δορήκαμε φωτογραφία (βλ. προηγούμενη σελίδα) μεγένθυσης 6:1, κι ἔτσι φάνηκε ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς τέχνης – τεχνικῆς του. Ἡ παρουσίαση ἔγινε ἀπὸ τὸν G. Karo¹ τὸ 1929, παρ' ὅλο πὺν εὐρέθη

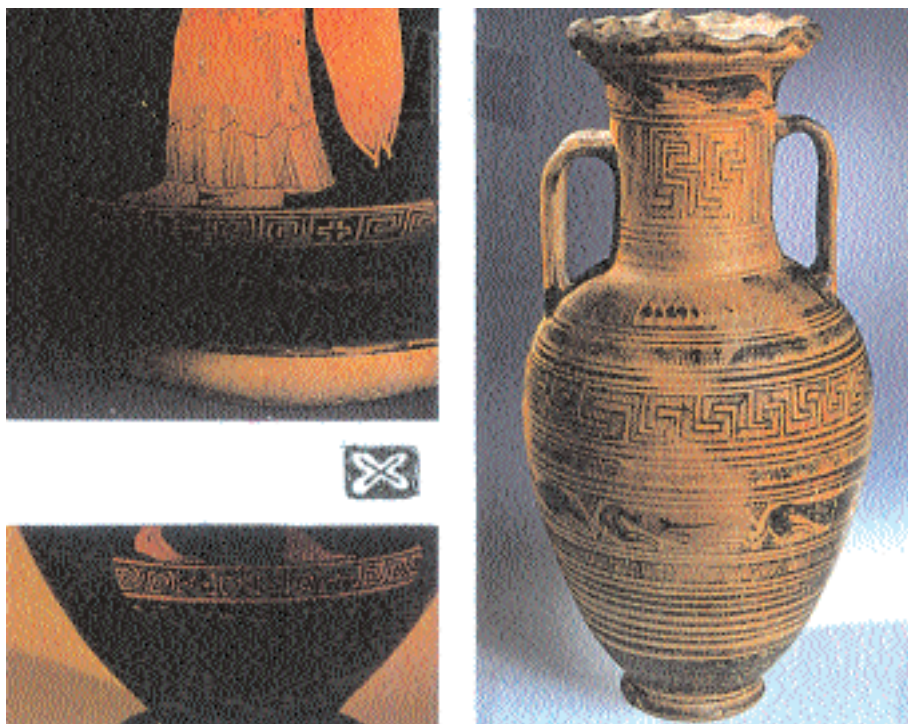
Σχέδιο 1. Τοῦ τετραπλοῦ δίσπειρου: α. Κλίμαξ 3:1. β. Φυσικὸ μέγεθος σταυροῦ ὡς σφραγίδας. γ. Περιδεραῖο (;) ἀπὸ σταυροῦς (κ=καμπυλωμένο/διπλωμένο ἔλασμα).

«πλαισιωτὸ» περίγραμμα τοῦ σταυροῦ, πὺν ἀπλῶς τὶς περικλείει.

Χρήση: Ὁ Karo λόγῳ τῶν δύο ὀπῶν τὸ θεωρεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ τεμάχια ἑνὸς περιδεραῖου, παρ' ὅλο πὺν δὲν δρέθηκε οὔτε ἓνα ὅμοιο, ὅπως σὲ ἄλλες περιπτώσεις. Ἡ γνώμη μου εἶναι, ὅτι εἶναι μοναδικὸ καὶ κρεμόταν ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἑνὸς ἄρχοντα, ὅχι ὡς περιάπτων (φυλακτὸ) ἀλλὰ ὡς σφραγὶς. Δὲν ἦταν λοιπὸν μόνον οἱ Μινωῖτες πὺν χρησιμοποιοῦσαν κατὰ κόρον τὶς σπείρες, ἀλλὰ καὶ οἱ Μυκηναῖοι. Αὐτοὶ μάλιστα ἐπίμονα σχεδιάζαν παντοῦ σπείρες. Ὁχι μόνον σὲ ἀγγεῖα καὶ λίθους ἀλλὰ καὶ σὲ σφραγίδες, τοίχους, κίονες καὶ κυρίως μὲ συρμάτινες διακοσμῆσεις.

τὸ 1878 ἀπὸ τὸν Σλῆμαν ὡς ἑξῆς: «52 χρυσοῦς σταυροὺς (ὑψος 2,2 ἐκ., πλ. = 2,1, πάχ. = .4). Ἐλατός (;) = Schieber κίτρινος χρυσός. 2 συμμετρικὰ σφυρήλατα ἔλασματα εἶναι στὰ χεῖλη τους καμπυλωμένα καὶ σταθερὰ συγκολλημένα. Τὰ δύο ἀπέναντι ἄκρα εἶναι τρυπημένα ὡς (τμήμα) περιδεραῖου. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν σπειροειδεῖς ταινίες ἐντὸς χαρακτοῦ πλαισίου, συνταντώμενες στὸ κέντρο.»

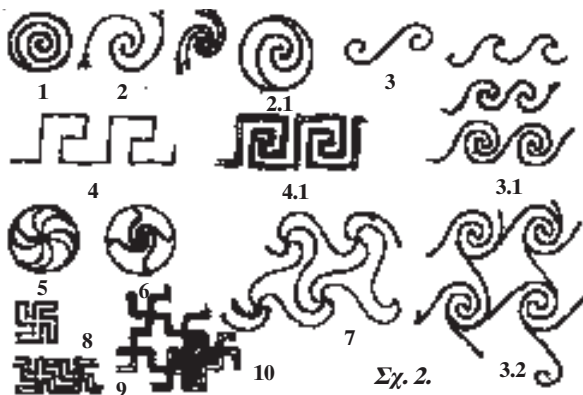
Ἀποφεύγοντας νὰ τὸ χρονολογήσῃ, προτείνει γενικῶς ὡς περίοδο ταφῆς (ὁ σταυρὸς εὐρέθη στὸν τάφο III) τὸ 2000-1600 π.Χ. (Μεσοελλαδικὴ περίοδος): σελ. 16. (Ὁ Κουτρουβέλης στὴν «Ἀναχρονολόγησι τῆς Προϊστορίας κυρίως μὲ βάση τὶς ἀστρονομικὲς πληροφορίες ἀρχαίων συγγραφέων», ἔκδ. «Δαυλὸς» 1999) τὸ 3600-3070. Παρατηρῶντας μὲ προσοχὴ τὴν φωτογραφία, διεπίστωσα ὅτι τὸ θέμα τοῦ καλλιτέχνη εἶναι οἱ 4 «σπειροειδεῖς ταινίες» καὶ ὅχι τὸ

Φωτ. 2.

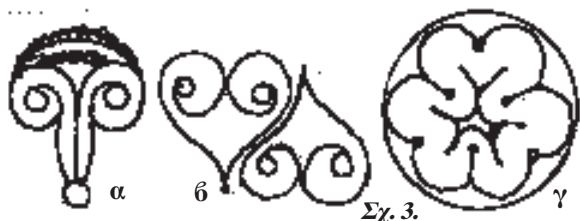
ΟΙ ΣΠΕΙΡΕΣ Ἐν τῇ ἀρχῇ προσπαθήσουμε νὰ ταξινομήσουμε καὶ νὰ ὀνομάσουμε τὶς ὄντως ἀπειρες μορφές ποὺ λαμβάνει ἡ μυκηναϊκὴ σπείρα²:

1. Σπείρα (ἀπλὴ) ἀριστερόστροφη ἢ δεξιόστροφη. **2.** Διπλὴ σπείρα. **2.1.** Διπλὴ κλειστὴ σπείρα. **3.** Δίσπειρον <δῖς + σπείρα (ὅπως δῖνηφον/δίπτυχον). **3.1.** Δίσπειρον ἐν σειρᾷ. **3.2.** Δίσπειρον στὸ ἐπίπεδο. **4.** Μαίανδρος. Ὁνομάσθηκε ἀπὸ τὴν ἡμιτονοειδῆ ροὴ τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἰωνίας (Μαίανδρος <μαίν-ομαι+ὕδρω=ὀρμητικὸν ὕδωρ· ὅπως οἱ ποταμοὶ Σκάμανδρος, Ἀκάλανδρος). Ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦ μαίανδρου προῆλθε ἀπὸ τὸ δίσπειρον ἐν σειρᾷ, μετατρέποντας τὶς καμπύλες σὲ εὐθεῖες. Αὐτὸ ἐγένετο κατὰ τὴν γεωμετρικὴν περίοδο 1100-750 π.Χ. καὶ ἔκτοτε καθιερώθηκε. (Γεωμετρικὴ ὀνομάσθηκε ἀπὸ τὴν χρῆσιν εὐθειῶν συμμετρίας καὶ ἐπανάληψης.) **4.1.** Μαίανδρος σύνθετος. **5.** Τετραπλὴ σπείρα. **6.** Τετραπλὸ δίσπειρον (τέτοιο εἶναι ὁ σπειροειδὴς «σταυρός» μας). **7.** Τετραπλὸ δίσπειρον ἐν σειρᾷ ἢ στὸ ἐπίπεδο. **8.** Σβάστικα. Εἶναι ἡ

Σχ. 2.

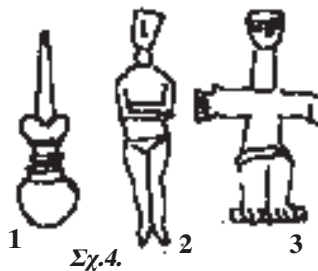
εὐθυγράμμιση τῆς τετραπλῆς σπείρας. Ὅπως στὸ μαϊάνδρο ἔτσι καὶ σ' αὐτὴν εὐθυγραμμίζονται οἱ καμπύλες, σύνηθες στὴν Γεωμετρικὴ περίοδο, ὅπου καὶ ἐμφανίζεται. Ἡ σβάστικα προέρχεται ἀπὸ τὸ σανσκριτικὸ swastka = εὐημερία, ποὺ ἔχει ἑλληνικὴ ρίζα (ὅπως **ὄλα** τὰ σανσκριτικά), δηλ. <σπαστικὸς>σπάω = ἀρπάζω / κατέχω. [Σανσκριτικά <sans.ktra = κανονικὴ γραφὴ> σᾶος-γραπτά. (Σᾶος = ὑγιής/σωστός).] Ἄνευ λόγου δὲ ἔγινε σύμβολο τῶν Ναζι. **9.** Σβάστικες ἐν σειρᾷ. Καὶ **10.** Σβάστικες στὸ ἐπίπεδο (τυχαῖα δημιουργοῦν σταυρούς). Οἱ συνδυασμοὶ τῶν ἀνωτέρω σχημάτων δημιουργοῦν τεράστια ποικιλία μορφῶν.

Χρησιμοποιώντας οἱ Μυκηναῖοι καὶ ἄλλα σχήματα (**Σχ. 3**) κατάφεραν νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνουν ποτὲ τὸν ἑαυτὸν τους. Εἰδικώτερα γιὰ τὸ **Σχῆμα α** νομίζω, ὅτι δηλώνει *αἰδοῖα* ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ταυτοχρόνως. Τὸ β προέρχεται ἀπὸ

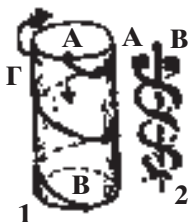
τὸ α με ἀφαίρεση, ἦταν δὲ καὶ εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ ἔρωτος, μία «καρδιά» (δὲν ἔχει σχέση με τὴ γνωστὴ στοὺς Μυκηναῖους ἀντλία - καρδιά τοῦ σώματος). Παραδείγματα Μινωιτῶν, Μυκηναϊκῶν καὶ Κλασσικῶν σπειρῶν στὶς **Φωτ. 1⁴** καὶ **2⁵**.

ΕἶΝΑΙ ΘΕΪΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ: Σὲ ἄρθρο δημοσιευθὲν στὸν «Δαυλὸς»³ ἀναφέρεται, ὅτι τὰ σταυρόσχημα καθιστᾷ εἰδώλια (**Σχ. 4**) προήλθαν ἀπὸ τὰ διολόσχημα⁽¹⁾ καὶ «μὲ σταυρωτὰ χέρια»⁽²⁾ εἰδώλια σὲ μία προσπάθεια ἀπελευθερώσεως/ἀνατάσεως τοῦ ἀνθρώπου. (Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴν ἀρχαίῃ περίοδο μετὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν κούρων/κορῶν ἀπὸ ὀρθοῦς με ἀκαμπτα χέρια σὲ ὀρθοῦς με προτεταμένα/ἀπελευθερωμένα χέρια.) Ἀλλὰ τὰ εἰδώλια (ἀνθρώπινες μορφές) δὲν ἔχουν σχέση με τὰ ἀφηρημένα σύμβολα, τὸν τετραπλὸ δίσπειρο-σταυρό, ἢ τὴ διπλὴ κλειστὴ σπείρα (**Σχ. 2.6** καὶ **2**) (Αὕτὴ εἶναι ὁμοία μετὰ τὸ σύμβολο τοῦ Ταοϊσμοῦ, δηλ. τίς δύο ἀντιθετικὲς δυνάμεις Jang-Jin). Ὅλα αὐτὰ τὰ σχήματα (**Σχ. 2**) δὲν συμβολίζουν θεὸ ἢ κάτι το θρησκευτικὸ καὶ ἀρχικά δὲν ἦσαν οὔτε διακοσμητικά. Τί ἦσαν τὰ ἀνύπαρκτα στὴν καθημερινὴ ζωὴ σχήματα (πλὴν τῆς ἀπλῆς σπείρας στὸν κοχλίας=σαλιγκάρι);

Ἡ ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑ Μεταξὺ τῶν «ἱερῶν» συμβόλων δεσπόζουσα θέση ἔχουν δύο καμπύλες γραμμές. Μία στὸ χῶρο, ἡ *ἔλιξ*, καὶ ἡ ἄλλη στὸ ἐπίπεδο, ἡ *σπείρα*. Ἀλλ' ἄς θυμηθοῦμε τὰ μαθηματικά. Ἡ *ἔλιξ* παράγεται ἀπὸ κινούμενο (πρὸς τὰ κάτω ἰσοταχῶς) σημεῖο Α, ἐνῶ συγχρόνως βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια κυλίνδρου κινουμένου ἰσοταχῶς (**Σχ. 5.1:** στὴν περίπτωσή μας δεξιόστροφα). Ἄρα ἡ *ἔλιξ* αὐτὴ «κατεβαίνει» ἀριστερόστροφα. Φυσικά ὑπάρχουν καὶ δεξιόστροφες. Ἄν λοιπὸν ξεκινήσουν ἀπὸ 2 ἀντίθετα σημεῖα δύο ἄς ποῦμε ἀριστερόστροφες *ἔλικες*, θὰ ἔχωμε τὸ «ἱερὸ» σύμβολο τῶν ἐλισσομένων ὀφθῶν (**Σχ. 5.2**). Ἡ προβολὴ τῆς σπείρας σὲ ἐπίπεδο εἶναι ἡ ἡμιτονικὴ καμπύλη (**Σχ. 6**).

Ἡ σπείρα (**Σχ. 7**) εἶναι μία ἐπίπεδη καμπύλη, ποὺ παράγεται ἀπὸ ἓνα σημεῖο Π τῆς εὐθείας ΠΑ, ὅταν τοῦτο κινῆται ἰσοταχῶς, ἐνῶ ταυτό-

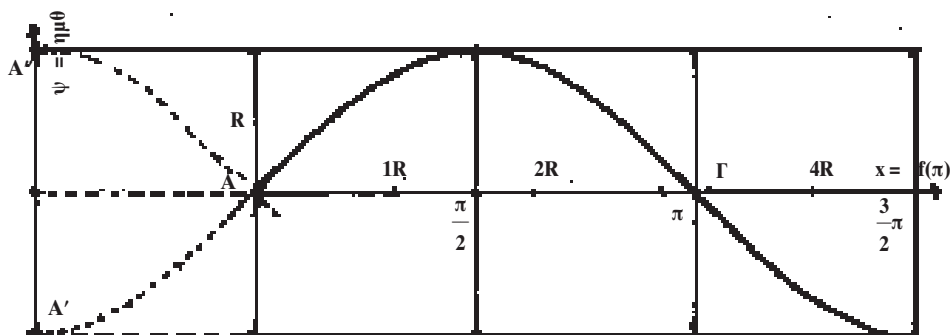
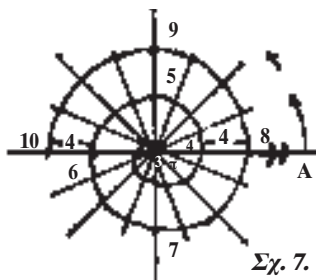
Σχ.5.

Ἐπιτύμβια στήλη με σπείρες ἀπὸ τὸν βασιλικὸ τάφο V τῶν Μυκηναίων.

Λίθινη πυξίδα με σπείρες ἀπὸ τὴ Μαρωσιά, κοντὰ στὴ Σητεία. (Προανακτορική ἐποχή.)

Σχ. 6. Ἡμιτονική καμπύλη $\eta\mu\theta = f(\pi)$.

Σχ. 7.

χρονα ή εὐθεῖα κινεῖται γύρω ἀπὸ τὸ Π (=πόλος) κυκλικά καὶ ἰσοταχῶς. ("Ἐτσι στὰ διάφορα σημεία 3, 4, 5..., 10 ἡ ἀπόσταση τῆς σπείρας ἀπὸ τὸν πόλο εἶναι ἀντίστοιχα 3α, 4α, ...10α, ὅπου α = τυχαῖο μῆκος.)

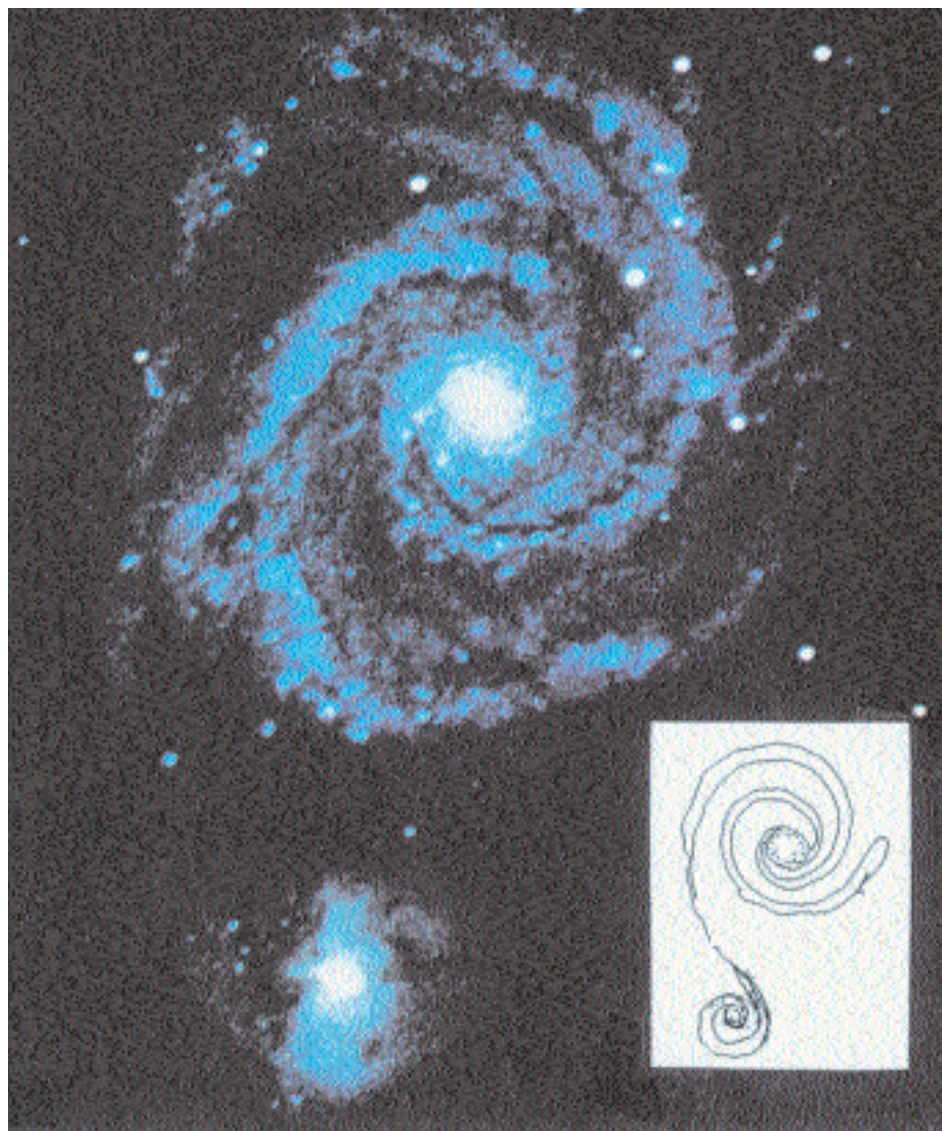
Γιατί αὐτὰ τὰ μαθηματικά; Ἐξηγοῦμαι. Ἄς πάρουμε πρῶτα τὴ σπείρα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σαλιγκάρι καὶ λοιπὰ ζῶα ποὺ διαθέτουν ἀπλὴ σπείρα, ἡ φύση στὴ Γῆ δὲν δημιούργησε ἄλλες μορφές σπειρῶν, δηλ. διπλές σπείρες, δί-σπείρα, τετραπλὴ σπείρα, τετραπλὸ δίσπειρο κ.λπ. (Σχ. 2,

3, 5, 6). Αὐτὲς ὅμως ὑπάρχουν στὸν μακρόκοσμο ὑπὸ μορφή γαλαξίων (Φωτ. 3), δηλ. (Φωτ. 3α) διπλὴ σπείρα = ὁ γαλαξίας μας καὶ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν γαλαξίων τοῦ Σύμπαντος. Στὴ Φωτ. 36⁶ πλὴν τῶν διπλῶν σπειρῶν ἔχομε τύπους γαλαξίων τριπλῆς σπείρας (1), τετραπλῆς (2), διπλὸ δίσπειρον (3) καὶ τετραπλὸ δίσπειρον ὅμοιο μὲ τὸ σπειροειδῆ «στανρό» μας. Ἐχουμε καὶ μία θαυμάσια ἄποψη διπλοῦ γαλαξία (α), δηλ. μία διπλὴ σπείρα μὲ ἓνα κλάδο τῆς δίσπειρον⁷. Ἐπίσης παρουσιάζεται μοντέλο τῆς δημιουργίας ἡλιακοῦ συστήματος, δηλ. τετραπλῆ σπείρα, μὲ ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ προ-ανακτορικὴ (3000 π.Χ.). Ἀλλὰ καὶ ὁ μικρόκοσμος κινεῖται καὶ ἐμφανίζεται μὲ σπείρες. Στὴν Κβαντικὴ Φυσικὴ⁸ τὰ 12 στοιχειώδη σωματίδια (6 λεπτόνια καὶ 6 ἀδρόνια: πάντα θὰ ξανα-γυρίζουν στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα), φωτογραφιζόμενα κινοῦνται χαοτικά μὲν ἀλλὰ σὲ σπειροειδεῖς τροχιές, ἔστω καὶ ἂν μερικὰ ἔχουν ζωὴ ἐνὸς τρισεκατομμυριοστοῦ τοῦ δευτερολέπτου. Ἐπειδὴ ἄλλοτε τὰ σωματίδια συμπεριφέρονται ὡς κύματα, κινοῦνται ἀφανῶς ἡμιτονοειδῶς (Σχ. 6 καὶ Φωτ. 3γ = φασματογράφημα).

Ἡ ἔλιξ: Στὸ μακρόκοσμο ὅλα τὰ οὐράνια σώματα π.χ. οἱ πλανῆτες τοῦ συστήματός μας δὲν κινοῦνται μόνον ἐπὶ ἑλλειπτικῶν τροχιῶν, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο μας κινοῦνται πρὸς τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἄρα ἐπὶ ἑλικοειδοῦς τροχιάς. Στὸν μικρόκοσμο πλὴν τῆς ὡς ἄνω κυματοειδοῦς (ἡμιτονοειδοῦς) κινήσεως τῶν σωματιδίων - κυμάτων ἔχομε τὴ ζωὴ νὰ ἐκφράζεται μὲ μεγαλομῶρια ὁργανικῶν ἐνώσεων (DNA, RNA κ.λπ.) μὲ ἑλικοειδῆ μορφή καὶ μάλιστα τῆς διπλῆς ἑλικος. Στὴν ἀρχαῖκὴ περίοδο ὑπάρχει ἡ διπλὴ ἔλιξ ὑπὸ μορφή *κηρυκεῖον* τοῦ Ἑρμῆ (Σχ. 5.2) ἢ ἡ μόνῃ ἔλιξ ὡς ὄφιν ἐλίσσόμενος στὴ βακτηρία τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἢ Πύθων κ.ἄ. Ἀπὸ τὴ νεολιθικὴ ἐποχὴ (4500 π.Χ., προ-διμηνικὴ φάση) παρουσιάζεται ἡ διπλὴ ἔλιξ (Σχ. 8, ἀρ. κατ. 5932).

ΠΡΟΚΑΤΑΚΛΥΣΜΙΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ

Οἱ σπείρες καὶ οἱ ἑλικες ἔρχονται-ξανάρ-

Φωτ. 3.

Σχ. 8.

χονται στή μνήμη τῶν Ἑλλήνων μέσω τῆς τέχνης τῶν Μινωϊτῶν, Μυκηναίων, Κυκλαδιτῶν, γενικὰ τοῦ Αἰγαίου Πολιτισμοῦ, σὰν μιὰ κραυγὴ ἀπογνώσεως αὐτῶν τῶν λαῶν ποὺ θυμοῦνται κάτι, ποὺ δὲν τὸ καταλαβαίνουν πλέον. Κάποιες γνώσεις ἀπὸ προκατακλυσμαίους πολιτισμοὺς στὴν Αἰγιίδα χώρα, ἀναμνήσεις σχημάτων, χωρὶς νόημα πλέον. Σὲ περίπτωση καταστροφῆς τοῦ πολιτισμοῦ μας σχήματα ὅπως τὸ Σχ. 9

θὰ σχεδιάζονται, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχουν νόημα (ἠλεκτρονικὸς ὑπολογιστὴς, αὐτοκίνητο). Πλὴν τῶν τριῶν κατακλυσμῶν ὁ Ἡσίοδος⁹ κατονομάζει τὰ *τρία* παλαιότερα γέννη τῶν ἀνθρώπων (*χρύσειον*, τὸ ἀρχαιότερο καὶ ἄριστο, *ἀργύρεον* καὶ *χάλκεον*), τὸ δὲ νῦν γένος *σιδήρεον*. Ὁ δὲ Πλάτων *χρυσοῦν γένος* (Πολ. 468E) ὀνομάζει.

Σχ. 9.

Βέβαια οἱ δυσκολίες τῆς ἀποκάλυψης τῶν πολιτισμῶν αὐτῶν καὶ τῶν αἰτιῶν τῆς καταστροφῆς τῶν εἶναι τεράστιες λόγῳ τοῦ ἀπαιτουμένου μεγάλου βάρους ἀνασκαφῶν καὶ τῶν δραματικῶν γεωλογικῶν ἀλλαγῶν (καθιζήσεις, καταβυθίσεις κυρίως ὑπὸ θαλάσσια ὕδατα κ.λπ.).

Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη δυσκολία εἶναι ἡ λόγῳ *ἐγω-ισμοῦ* (ἡ λέξη στὴν ἀρχαιοελληνικὴ εἶναι ἀνύπαρκτη, ἀντικαθιστᾷ κάπως τὴν *ὑδριν*¹⁰ πρὸς τὴν Φύση) ἄρνηση τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ ἀποδεχθῇ τὰ σφάλματα, τίς ἥττες καὶ τίς τραγικὲς ἡλιθιότητές της. Ἡ πορεία τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι μιὰ ἡμιτονικὴ καμπύλη μὲ ἐνδιάμεσες αὐξομειώσεις (σκοτεινὰ χρόνια, ὄχι Μεσαίων: Σχ. 6 καὶ 10) καὶ ὄχι μιὰ συνεχῶς ἀνερχόμενη εὐθεία.

Ὅσο γιὰ τὸ θέμα τῶν *ἐξωγηϊνῶν* (ΑΤΙΑ = UFO κ.λπ.), ποὺ ἐπενέργεται κάθε τόσο στὴν ἐπικαιρότητα (τὸ 1960 Dänningen κ.λπ.), «μυρίζει» ἄσχημα Μεσσιανισμό - σωτηριολογία. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ μᾶς σώσουν ἀπὸ τὰ σφάλματα – ἁμαρτίες μας, αὐτοὶ ποὺ μᾶς μετέτρεψαν σὲ *homo sapiens*, μᾶς ἔδωσαν τὸν πολιτισμό! Αὐτοί, ἂν θελήσουν, θὰ μᾶς καταστρέψουν. Ἡ εὐθύνη τῆς ἀνθρωπότητος «πάει περίπατο», ἔρμαιο τῶν ἐξωκοσμικῶν δυνάμεων, πρὸς τέρψιν τῶν γηίνων δυνατῶν.

Εἶθε ἡ κάθαρος μὲ τὸ «γνῶθι σαυτὸν» τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ἀποσοδῇ τὸν ἐπόμενο «κατακλυσμό», ὥστε νὰ μὴ χρειασθῇ ποτὲ νὰ ἔχουμε κοσμήματα μὲ ἀκατανόητα σχήματα - σύμβολα, ὅπως σταυροῦς, σπεῖρες καὶ ἄλλα τέτοια.

Σχ. 10.

Βιβλιογραφία

1. G. Karo, «Die schachtgraber von MYKENAI» (Λακκοειδεῖς τάφοι), σ. 51, πίν. XXVII.
2. K. Grundmann, «Altgriechische Töpfer».
3. Εὐ. Μπεξῆς, «Ὁ σταυρὸς πανάρχαιο Ἑλληνικὸ σύμβολο», «Δ», τ. 204.
4. Π. Θέμελης, «Μυκηναῖς» καὶ Κ. Δαδάρης, «Μουσεῖο Ἡρακλείου».
5. Συλλογὴ Στ. Νιάρχου καὶ Jacobstahl, «Ornamente griechischer Vasen», σ. 100.
6. «L' Astronomie», Poche Larousse.
7. Γ. Μπάνος, «Στοιχεῖα Ἀστρονομίας», ΟΕΔΒ.
8. Μ. Δανέζης - Σ. Θεοδοσίου, «Τὸ σύμπαν ποὺ ἀγάπησα», τόμ. Α, σ. 35.
9. Ἡσίοδος, «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» 108-170.
10. Κ. Καρμιράντζος, «Τὰ Ἀσκληπιεῖα, Ἡθικὴ καὶ Ψυχροσωματικὴ Ἱατρική», «Δαυλός», τ. 216.

Κων. Καρμιράντζος
Ἀρχιτέκτων

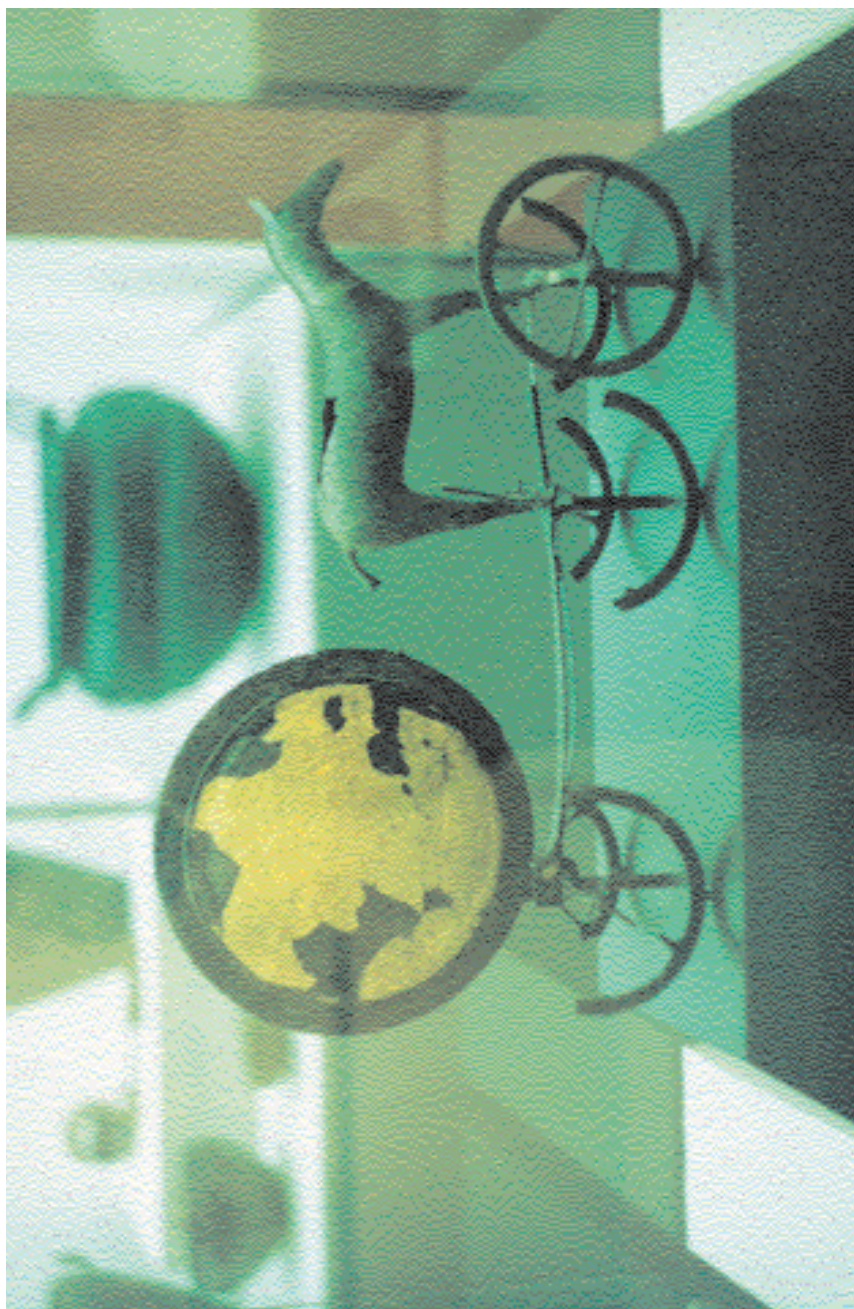
ΕΛΛΗΝΙΖΟΝΤΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΚΤΙΘΕΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Όστέινη σύριγγα του Πανός και η αναπαράστασή της (κάτω), από τη Σιλεσία (Πολωνία), 9ος-8ος αι. π.Χ. Η εξάπλωση στις πανάρχαιες περιόδους της αρχαίας ελληνικής μουσικής τέχνης και τεχνικής σ' όλη την Ευρώπη (άλλα και σ' όλον τόν πλανήτη) είναι αδιαμφισβήτητη πλέον.

«Θεοί και Ήρωες της Έποχής του Χαλκού στην Ευρώπη. – Οί ρίζες του Όδυσσέα» είναι ο τίτλος της εκθέσεως, που φιλοξενείται στο Έθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών από τις 11 Φεβρουαρίου μέχρι τις 7 Μαΐου του 2000. Πρόκειται για την 25η έκθεση που διοργανώνεται από το Συμβούλιο της Ευρώπης με σκοπό την παρουσίαση στο κοινό της εικόνας της Γηραιάς Ήπειρου κατά την εποχή του Χαλκού από πολιτισμική, θρησκευτική, εμπορική και κοινωνική σκοπιά. Η ίδια έκθεση έχει ήδη παρουσιασθή με επιτυχία στην Κοπεγχάγη, στη Βόννη και στο Παρίσι.

Η αναφορά του ονόματος του Όδυσσέα στον τίτλο της εκθέσεως έχει συμβολικό χαρακτήρα, καθώς ο όμηρικός ταξιδευτής είναι το πρότυπο του Ευρωπαίου και ένσαρκώνει την επικοινωνία μεταξύ των ευρωπαϊκών λαών, όπως χαρακτηριστικά τονίζει η υπεύθυνη της Έκθεσεως κ. Έλένη Παπάζογλου μιλώντας στον συνεργάτη του «Δ» Παν. Κουδολάκη για τους σκοπούς αυτής της πανευρωπαϊκής παρουσιάσεως. Η κ. Παπάζογλου επισημαίνει ακόμη την ύπαρξη πολλών πολιτισμών στον έλλαδικό χώρο και την εντός των πλαισίων τους ανάπτυξη θεμελιωδών στοιχείων, όπως η γλώσσα, η γραφή, η θρησκεία, οι

Τὸ «Ἄρμα τοῦ Ἡλίου». (Τροῖντ Χόλμ, Ζήλαντ, Δανία, 14ος αἰ. π.Χ., Ἐθνικὸ Μουσεῖο Κοπεγχάγης.) Προφανῆς ἡ ἐπίδραση τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, καθὼς ὁ ἡλιακὸς δίσκος ἐπενδεδυμένος μὲ σπειροειδεῖς διακοσμήσεις ἀπὸ φύλλα χρυσοῦ φέρεται ἀπὸ μόνιπτο ἄρμα. Ἡ ὅλη κατασκευή θυμίζει ἀνάλογα ἐλληνικὰ εὑρήματα μὲ θέμα τὸν μῦθο τοῦ Φαέθοντος.

Χάλκινοι θώρακες από τὸ Marmeze Haute-Marne τῆς Γαλλίας (9ος-8ος αἰ. π.Χ.). Ἀπὸ τὸ 13ο αἰ. π.Χ. τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐλληνικοῦ ὀπλισμοῦ ἄρχισαν νὰ ἀντιγράφουν οἱ Εὐρωπαῖοι πολεμιστές. Οἱ θώρακες αὐτοὶ ἔχουν πανομοιότυπα μυκηναϊκὰ «ὑποδείγματα».

τέχνες, πὺν εἶναι ἐνδεικτικὰ τῆς τεράστιας πολιτισμικῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλλήνων σὲ σχέση μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Κεντρικῆς καὶ Βόρειας Εὐρώπης ἀπὸ τὴν 3ῃ ἕως τὴν 1ῃ χιλιετία π.Χ.

Ἡ ἀψευδέστερες ὥστόσο ἀποδείξεις ὅχι ἀπλῶς τῆς ἐπαφῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μὲ τοὺς ἄλλους λαοὺς ἀλλὰ καὶ τῶν πολυποικίλων ἐπιρροῶν πάνω στὴ διαβίωση καὶ τὶς δραστηριότητές τους εἶναι τὰ ἴδια τὰ ἐκθέματα, πὺν ἔχουν ἐπιμελῶς συλλεγῇ ἀπὸ εἴκοσι εὐρωπαϊκῆς χώρες καὶ περιλαμβάνουν κοσμήματα, κτερίσματα, λατρευτικὰ ἀντικείμενα, στοιχεῖα πολεμικοῦ ὀπλισμοῦ, ἔργα μικροτεχνίας, ἐργαλεῖα, λίθινα μνημεῖα (μενίρ, βραχογραφίες), ναυτικὰ ἐξαρτήματα, σκευῆ, μουσικὰ ὄργανα κ.ἄ. Ὅπως δείχνουν οἱ φωτογραφίες, ἡ ἐλληνικὴ «σφραγίδα» ὑπάρχει στὰ πλεῖστα τῶν εὐρημάτων, ἀπ' ὅποιο σημεῖο τῆς Εὐρώπης κι ἂν προέρχονται. Ὁ ἐπισκέπτης εὐκολὰ μπορεῖ νὰ συγκρίνῃ τὰ ἐκθέματα τῶν μεγάλων μουσείων εὐρωπαϊκῶν πόλεων μὲ αὐτὰ τῆς πτέρυγας ὅπου ἐκτίθενται τὰ εὐρεθέντα στὸν ἐλλαδικὸν χώρο καὶ νὰ ἐξαγάγῃ ἀσφαλῆ συμπεράσματα γιὰ τὴν προέλευση τῆς τεχνοτροπίας τους ἀλλὰ καὶ τὴ σημασία πὺν εἶχαν γιὰ τοὺς δημιουργοὺς τους. Θέματα ὅπως ἡ θρησκευτικὴ τέχνη, οἱ ταφικῆς συνήθειες, ἡ κατασκευαστικὴ τεχνογνωσία καὶ τὰ ἥθη τοῦ καθημερινοῦ βίου, ὅπως ἐκτίθενται σὲ ἀναλυτικοὺς πίνακες πλάι σὲ κάθε προθήκη, δικαιολογοῦν ἀπόλυτα τὴν κοινὴ πεποίθηση τῶν Εὐρωπαίων περὶ τῆς ὁμηρικῆς ρίζας καὶ ἀπαρχῆς τοῦ ἱστορικοῦ-πολιτισμικοῦ βίου τους.

Μάριος Μαμανέας

Χάλκινο κύπελλο μὲ ἀνάγλυφον φυλλωτὴ ταινία κάτω ἀπὸ τὸ χεῖλος, προφανῶς εἰσηγμένο ἀπὸ τὴν κυρίως Ἑλλάδα ἢ τὴν Κρήτη. (Γερμανία, 16ος αἰ. π.Χ.: Περιφερειακὸ Μουσεῖο Κάτω Σαξωνίας, Ἀννόδερο.)

Τοῦ παρόντος

Φάτε! Πέστε μὲ τὰ μούτρα· δημοκρατία σᾶς ταῖζω. Ψηφοδέλτιο, ψηφοδέλτιο, νὰ φάτε ὅλο τὸ φαῖ σας. Τί δὲν περιλαμβάνει ὁ κατάλογος τῶν ἐκλογῶν... Θέαμα, ἀκρόαμα, πανηγυρισμούς. Ἀπ' ὅλα ἔχει ὁ μπαχτσές. Κόμματα, ἀποκόμματα, ἐξωκοινοβουλευτικές ὁμάδες. Τίποτα δὲν λείπει ἢ μάλλον κάτι λείπει, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Τέτοια βλέπω κι ἀναθαρρῶ· πληροῦται ἀγαλλιάσεως ἡ ψυχὴ μου. Ἔτσι μ' ἀρέσει, νὰ σᾶς βλέπω ὅλους μαντρωμένους στὰ κόμματά σας καὶ νὰ ὀρύεστε. Αὐτὸ δὰ μοῦ ἔλειπε, νὰ σᾶς ἀφήνω ἐλεύθερους νὰ ἐκφράζετε τὴν ἀτομικότητά σας. Πρίτς! Ὁμαδοποιήσις καὶ μαζικότητα. Μαζικὴ συνείδησις, μαζικὴ ἐνοχὴ, μαζικὴ νίκη, γιὰ νὰ μοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ σᾶς κατενθύνω ὅπου ἐγὼ θέλω. Ἐνταχθῆτε, πικνώστε τίς γραμμές. Κανένας μὴ μείνῃ ἔξω. Ἀφεθῆτε μ' ἐμπιστοσύνη στὰ χέρια τῶν κομματικῶν ταγῶν· φροντίζουν πρὶν ἀπὸ σᾶς γιὰ σᾶς. Ἐπιτέλους σεβασθῆτε τὸν κόπο πὺν καταβάλλουν, γιὰ νὰ σᾶς κάνουν καλὴτερη τὴ ζωὴ σας. Αὐτοὶ γνωρίζουν. Ξέρουν νὰ σᾶς τάξουν. Τώρα, ἂν δὲν βλέπετε καὶ νὰ προσφέρουν, ἴσως νᾶχετε καὶ δίκιο, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος.

Τοῦ παρόντος εἶναι τὸ μάντρωμά σας. Καθῆστε στὸν καναπέ σας καὶ ἐπιλέξτε. Οἱ διαφημίσεις τῶν κομμάτων ἐναλλάσσονται μὲ αὐτὲς τῶν ἀπορρυπαντικῶν καὶ τῶν ἡδυνότων. Πιεῖτε κομματικὴ προπαγάνδα καὶ μεθύστε. Ἀπὸ τὴν παραζάλη, ὀρκίζομαι, δὲν πρόκειται νὰ σᾶς θγάλω ποτέ. Τί θέλετε; Αὔξησιν μισθῶν καὶ συντάξεων; Ἀπλώστε καὶ πάρτε. Θέλετε κέρδη ἀπὸ τὸ χρηματιστήριο καὶ εἰσόδημα μεγάλο. Ὅλοι ἀπλόχερα σᾶς τὰ προσφέρουν. Πάρτε αὔξησιν μισθῶν, συντάξεων· πάρτε κέρδη καὶ μετοχές· πάρτε σπίτια, ποτάμια καὶ γέφυρες. Ὅλα εἶναι δικά σας, ἀρκεῖ νὰ ρίξετε στὴν κάλπη τὸ σωστὸ ψηφοδέλτιο. Ὅλ' αὐτὰ μαζί σὲ ἓνα, καὶ τίς δόσεις ἔχετε ἀρχίσει νὰ τίς πληρώνετε πρὶν ἀπὸ χρόνια. Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι ἀκόμα δὲν σᾶς ἔχει σταλῆ τὸ ἐμπόρευμα. Ἴσως νᾶχετε δίκιο, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Τοῦ παρόντος εἶναι ἡ ἐπιλογὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Γιὰ προσέξτε ἐδὼ τὸ προφίλ τοῦ ἐνός, σκίζει. Προσέξτε μὲ τί πλαστικότητα κουνᾷ τὰ χέρια του, ὅταν σᾶς μιλά. Μία ὀλόκληρη ἀόρατη στρατιὰ ἐργατῶν ἐμόχθησε, γιὰ νὰ βλέπετε ἐσεῖς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα. Δικὸς σας μόνον μὲ μία ψῆφο. Τὰ τάξει ὅλα καὶ συμφέρει. Ἀμ ὁ ἄλλος; γιὰ προσέξτε. Μοιάζει μὲ τὴν διαφήμισι τοῦ ψυγείου, πὺν προηγήθηκε. Καὶ αὐτόματη ἀπόψυξι ἔχει καὶ θαθεῖα κατάψυξι καὶ συντηρεῖ τέλεια τὰ τρόφιμα καὶ δγαρίζει καὶ παγάκια. Θὰ μοῦ πῆτε τώρα, ὅτι θέλετε κάτι παραπάνω, ὅτι κάτι λείπει. Ἀσφαλῶς καὶ ἔχετε δίκιο, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος.

Τοῦ παρόντος εἶναι ἡ ὑποχρεωτικὴ συμμετοχὴ σας στὶς δημοκρατικὲς διαδικασίες. Ἐχει καὶ ἡ ἐλευθερία τὰ ὅριά της. Κι ἂν ἀκόμη δὲ σᾶς ἀρέσῃ κανένας, σᾶς ἔχω παραχωρήσει τὸ δικαίωμα τοῦ λευκοῦ. Θὰ μοῦ πῆτε βεβαίως, ὅτι τὰ λευκὰ δὲν προσμετροῦνται στὸ ἐκλογικὸ μέτρο, πὺν ἀναδεικνύει τοὺς βουλευτές. Αὐτὸ δὰ ἔλειπε· νὰ τὸ προσμετρῶ. Μερικοὶ μερικοὶ εἶναι πάρα πολὺν ἀπαιτητικοί. Δὲν φθάνει πὺν τοὺς ἀφήνω νὰ ἐκφραστοῦν, θέλουν καὶ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ γνώμη τους. Εἶπατε ἐλεύθερη ἔκφρασις, ὅχι καὶ συμμετοχὴ στὶς ἀποφάσεις. Τώρα θὰ μοῦ πῆτε, πὺς κάτι λείπει ἀπὸ τίς δημοκρατικὲς διαδικασίες. Ἐ, λοιπὸν τὸ ξέρω· λείπει ἡ δημοκρατία. Τρελλὸς ὅμως εἶμαι νὰ τῆς ἐπιτρέψω τὴν παρουσίαν της, πὺν στὰ χέρια της κρατᾷ ἓνα τόσο μεγάλο (μὲ τὸ συμπάθειο)

Σάρωθρον

ΔΙΑΣΠΑΡΤΗ ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΕΥΡΩΠΗ ΑΠΟ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΡΩΩΝ - ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΩΝ

Γλωσσικά, μεγαλιθικά και θρησκευτικά κατάλοιπα

Ἐκ τῶν πρώτων γνωστῶν πολιτιστικῶν μνημείων τῆς Εὐρώπης, πού διατηρήθηκαν μέχρι σήμερα, εἶναι τὰ «μενίρ» καὶ «ντολμέν». *Menhir* εἶναι στητὸς ὄρθιος ἀλλάξευτος λίθος, ὡς ὁ εἰκονιζόμενος στὴ σελίδα 13999 καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῆς δόρειας Εὐρώπης. Ἡ λέξι *menhir* > *m_(o)n_(is)hir* εἶναι ἡ ἐλληνικὴ λέξι «μονήρης» (ἐλαφρὰ παραλλαγή), ἥτοι μεμονωμένος λίθος βαρὺς, στημένος ἀπὸ ἄνθρωπος. *Dolmen* εἶναι τὸ ἐπὶ ὀρθίων ἀλαξέυτων λίθων ἐπιστέγασμα, ἕτερος ὀγκόλιθος, ὡς ὁ εἰκονιζόμενος ἐπίσης στὴ σελίδα 13999· *dolmen* > *dol_(o)men_(o)* «θολωμένο>θόλος». Ὑποθέτουμε ὅτι ἀλληγοροῦν *menhir* καὶ *dolmen*; Ἀποτελοῦν σύμβολα μυστηριακά. Τὸ *menhir* δηλοῖ τὸν φαλλό, τὸ ἄρρεν γονιμοποιὸ δημιουργικὸ στοιχεῖο τὸ *dolmen* τὸ θῆλυ, γνωστὸν ὡς *trilithon* – τρίλιθον (ἐκ τριῶν λίθων ὀρθίων καὶ μὲ τέταρτον ἄνω σχηματίζει θόλο, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία του), σπανιότερα κυκλικὸς λίθος μὲ ὀπή στὸ μέσον, ὡς στίς παρατιθέμενες φωτογραφίες· δηλοῖ τὸ θῆλυ, τὴν γέννησι καὶ θανή, γι' αὐτὸ ἦτο καὶ τύμβος.

Οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ νὰ ὀρθώσουν ἀλλάξευτους λίθους, ἐλάξευαν στήλες - κίονες, πὺν ἀπέληξαν σὲ 3 ρυθμοὺς, Δωρικόν, Ἰωνικόν, Κορινθιακόν. Οἱ Ἕλληνες ὠρθωναν τίς στήλες εἰς ἀνάμνησιν ἁθλῶν των, ὡς ὁ Ἡρακλῆς δύο στήλες στὴν Ἀφρική καὶ Εὐρώπη (Ἡράκλειες=Γιδραλτάρ), λεπτοὺς κίονες, θολωτοὺς τάφους καὶ θό-

Οἱ Ἀραουκανοί - Ἕλληνες τῆς Χιλῆς

Τὸ παρὸν ἄρθρο ἔρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἔρευνες τοῦ «Δ», ὅτι σὲ πανάρχαιους χρόνους Ἕλληνες ἀποίκησαν χῶρες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὁ ὑπογράφων ἔχει ἰδίαν ἀντίληψη τούτου, ἐπεὶ ἐπισκέφθηκε τὴν χερσόνησο Γιουκατὰν (Μεξικὸ) καὶ συγκέντρωσε στοιχεῖα καὶ μαρτυρίες ἐπὶ τόπον.

Κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Σπάρτη ταξίδευσαν στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό. Ἀσφαλῶς δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ, πὺν οἱ Ἕλληνες ἀνελάμβαναν ἕνα τόσο μακρυνὸ ταξίδι. Ἀπλούστατα τότε φαίνεται, ὅτι ἔγινε ἐκτεταμένη μετανάστευσις ἐλληνικῶν πληθυσμῶν πρὸς Ἀνατολὰς. Περωνώντας στὴν Μ. Ἀσία καὶ ἀκολουθώντας τὸν «Δρόμο τῆς Μετάξης» ἔφθασαν στίς Ἰνδίες καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ Λάος (ἐλληνικὴ ὀνομασία, πὺν σημαίνει λαός). Ἐν συνεχείᾳ κατῆλθαν στὴν χερσόνησο τῆς Μαλαισίας (στὸν χάρτη τοῦ Πτολεμαίου ὀνομάζεται Χερσόνησος) καὶ ἐκεῖθεν διαπεραιώθηκαν θαλασσίως στὰ νησιωτικὰ συμπλέγματα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. (Οἱ πληροφορίες αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ τὸν Ἀραουκανὸ Lonko Kilapan: «Καμπάνα» Ν.Υ., Κ. Ἀθανασιάδης).

Ὁμφαλὸς τῶν Κελτῶν μὲ διάκοσμο μαιάνδρων καὶ διπλῶν σπειρῶν στὸ Coventry Gaiway. («Παγκόσμια Μυθολογία» τῆς Βερόνικα ἸΑιονς, ἔκδ. ΑΚΜΗ, σ. 169.)

Τάφος με περίγραμμα πλοίου από πέτρες στο Γκνισβέ. Πολλά παρόμοια εφρήματα υπάρχουν στην Γοτλάνδη της Βαλτικής. («Παγκόσμια Μυθολογία» της Βερόνικα Άιονς, σ. 180, έκδ. ΑΚΜΗ, 1978.)

λους. Τὸ menhir ἐξελίχθηκε ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σὲ στήλη - κίονα.

Οἱ Αἰγύπτιοι ἐσμίλευσαν τὸν ἀπλούστερο τῆς στήλης ἢ τοῦ κίονος τετράπλευρον ὀδελίσκον (λέξι ἑλληνική). Τὸν ὀδελίσκο οἱ ἐκπολιτισθέντες ὑπὸ ἀρχαιοελληνῶν μυστῶν Δρυϊδῶν, Ἱπποτῶν καὶ Κελτῶν ἀπεκάλουν ἐκ τοῦ σχήματος *δελόνην*, ὡς ἡ δελόνη τῆς Κλεοπάτρας στὸ Λονδίνο, ὀδελίσκος ποὺ χάρισε στὴν Ἀγγλία σουλτᾶνος. Ἀντιστοίχως ὀδελίσκος στὴν Place de la Nation στὸ Παρίσι, ποὺ μετέφερε ἐξ Αἰγύπτου ὁ Ναπολέων. Οἱ ἰσλαμιστές, ὙΑραβες, Τοῦρκοι κ.λπ., δίπλα στοὺς θολωτοὺς ναοὺς των (τζαμιά) ὑψώνουν κυλινδρικό κίονα, ἐκ τοῦ ὁποίου οἱ ἱμάμηδες (ἱερεῖς) καλοῦν τοὺς πιστοὺς. Τὸν ὀνομάζουν *μιναρέ*, κατὰ παραφθορὰν τοῦ ἑλληνικοῦ *menhir* (μονήρης). Οἱ χριστιανοὶ στοὺς θολωτοὺς καὶ μὴ ναοὺς παραθέτουν ὁμοίως τὸ κωδωνοστάσιο. Τὰ *dolmen* ἐξελίχθηκαν σὲ θόλους ναῶν, ἱερῶν καὶ δημοσίων κτηρίων παγκοσμίως. Ἐπιστημονικῶς ὁ θόλος εἶναι ἡ πλέον ἀντικεραυνική κατασκευὴ μέχρι σήμερα. Τελευταία λέξι στὰ ἀλεξικέραυνα δὲν εἶναι πλέον ἡ ἀκὴς ἢ ὁ κλωβὸς κ.λπ., ἀλλὰ σφαιρικό κατασκεύασμα μὲ κρυστάλλους, ποὺ διαχέει τὸν ἠλεκτρισμό, ἀποτρέπον τὸν κεραυνό. Κεραυνὸς διερχόμενος ἀπὸ ἀλεξικέραυνο δὲν εἶναι πλέον ἀβλαβής, διότι καταστρέφει σὲ μεγάλην ἀκτίνα τὶς ἠλεκτρονικὲς συσκευές.

Οἱ Δρυῖδες σὲ οἰκισμοὺς τοὺς σὲ κεντρικὸ σημεῖο ἔστηναν κούτσουρο δρυός, καλούμενο *irmensul*->*irmen-sul*-> Ἑρμοῦ σ_(τ)ύλ_(ov)-> ἑρμαῖον στύλον> Ἑρμαϊκὴ στήλη (Ἑρμαϊκὸ σέλας ἴσως), ὡς οἱ ἑρμαϊκὲς στήλες τῶν Ἀθηνῶν, καὶ οἱ Ρωμαῖοι δίμορφους Ἰανούς. Κατάλοιπό των εἶναι ὁ *ιστός* στρατοπέδων, σχολείων, προσκόπων κ.λπ. Τὸ *irmensul* συμβόλιζε τὸ *Yggdrasil*->*Ygg/draz/il*-> Ὑγ(ιὴς)/Δρυῖς/Ἡλ(ίου). Ἐπ' αὐτοῦ ἔθεταν τὶς προσφορὰς των οἱ Κέλτες. Τὸ 772 μ.Χ., ὅταν ὁ Καρλομάγνος (ποὺ προκλητικὰ οἱ Εὐρωπαῖοι πειρῶνται νὰ ἐπιβά-λουν ὡς ἀρχὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἱστορίας), ἐπιδραμὼν κατέστρεψε ἓνα *irmensul*

► Ὁ Α.Κ. εἶναι ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ἀραουκανῶν τῆς Χιλῆς. Στὸ βιβλίο του «Ἡ Ἑλληνικὴ Καταγωγὴ τῶν Ἀραουκανῶν» ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ Ἀραουκανοὶ εἶναι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ὁ ἡλικίας 96 ἐτῶν Α.Κ. δὲν πῆγε ποτὲ στὰ δημόσια σχολεῖα τῆς Χιλῆς, ἀλλὰ μορφώθηκε διαδοχικὰ ἀπὸ 17 σοφοὺς γέροντες τῆς φυλῆς τῶν Ἀραουκανῶν, ὀνομαζομένους *Fichas*. Ἐπομένως μεταφέρει ἀναλλοίωτη τὴν παράδοση τῆς φυλῆς του. Ἐνεκα τούτου θεωρεῖται ὁ ἐπίσημος ἱστορικὸς καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ἀραουκανικῆς Συνομοσπονδίας. Παρὰ τὸ θαυτοῦ γῆρας διατηρεῖται ἀκμαϊότητος καὶ ζῇ στὴ Χιλί.

Στὸ ἐν λόγω βιβλίο, ποὺ δημοσιεύθηκε τὸ 1974 ἀπὸ τὶς Πανεπιστημιακὲς Ἐκδόσεις τοῦ Σαντιάγο τῆς Χιλῆς, γιὰ πρώτη φορὰ δημοσιοποιεῖται ἐπίσημα ἡ μυστικὴ παράδοση τῆς φυλῆς τῶν Ἀραουκανῶν. Χάρις στὸ ἔργο αὐτὸ ὁ Α.Κ. ἔγινε ὁμόφωνα μέλος τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας τῆς Χιλῆς καὶ τὸ βιβλίο του ἐγκρίθηκε ὡς συμβουλευτικὸ βιβλίο γιὰ τοὺς μαθητὲς τῶν δημοσίων σχολείων τῆς Χιλῆς. Ὁ Α.Κ. ἔχει τιμηθῇ μὲ πλῆθος μετάλλια καὶ διακρίσεις. Εἶναι διδάκτωρ ἱστορικῶν ἐπιστημῶν, καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Ψυχολογίας τοῦ Μπουένος Ἀιρες

►

σὲ καταυλισμὸ Σαξόνων, αὐτοὶ ἐφρύαξαν γιὰ τὸν ἱερόσυλο. Ἐξέλιξι τοῦ εἶναι τὸ *maybaum* (κούτσουρο δρυός), ποὺ ἔστηναν ἔφηβοι (φαλλικό στοιχείο ἀναγεννήσεως) πρὸ τῶν οἰκῶν κορῶν· συμφυῆς ἑλληνικὸ ἔθιμο τὸ «γαῖτανάκι», ξύλινος στύλος, πέριξ τοῦ ὁποίου χορεύουν νέες ἢ νέοι μετημφισμένοι σὲ κόρες. Ἀντίστοιχο καὶ τὸ λεγόμενο «μαγιόξυλο», ἑλληνικὸ λαϊκὸ ἔθιμο τῆς Πρωτομαγιάς.

Ἡ ἑλληνικότητα τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς προϊστορίας ἀναδύεται ἐξ ἀπείρων ἀδιασείστων ἀποδείξεων, ποὺ ἐνδεικτικῶς διὰ βραχέων παραθέτομε:

ΕΥΡΩΠΗ. Λέγει ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ στὸ βιβλίον του «*De bello Gallico*», liber VI: «Σὲ ὅλη τὴν Γαλατία ὑπάρχουν δύο τάξεις προσώπων καθωρισμένης σπουδαιότητος καὶ τιμῆς... σὲ αὐτὲς τὶς τάξεις ποὺ ἀναφέρω ἀνωτέρω ἢ μία ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Δρυῖδες, ἢ ἄλλη ἀπὸ τοὺς Ἰππότες». *Druids*->Δρυῖδες->τέκνα δρυός (ἱεροῦ δένδρου τοῦ Διὸς) καὶ οἱ Ἰππότες, ποὺ κατάγονται ἐκ τῶν προϊστορικῶν Ἑλλήνων ἱπποτῶν Ὀρφικῶν καὶ ἐκείνων τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, ὡς μαρτυροῦν φράσεις των: «*Γερρῆνι ἐπτότα Νέστορ*», «*ἰπτότα Πηλεῦ*», «*ἰπτότα Τυδεῦ*» κ.λπ. (Ἰλιάς E 126, Δ 212, B 601), ὅπου οἱ ἐρμηνευτὲς φιλόλογοι αὐθαιρέτως μετέφραζαν τὸ ἰπτότα «ἄρματομάχη», προσθέτοντες στὸν ἵππο καὶ ἄρμα! Οἱ Δρυῖδες ἦσαν οἱ θρησκευτικοπολιτικοὶ ἡγέτες, οἱ Ἰππότες τὸ στρατιωτικὸ σκέλος. Στὰ καταληφθέντα ἀπὸ τὸν Καῖσαρα ἀρχεῖα τῶν Δρυῖδων «εἰς τὰ δημόσια καὶ ἀπόρρητα ἔγγραφα τοὺς ἐχρησιμοποιοῦν ἑλληνικὰ γράμματα», ὅπως γράφει ὁ ἴδιος. Καὶ συνεχίζει: «Τὸ θεμελιῶδες δόγμα ποὺ ἠρεύνων καὶ ἐδίδασκον ἦτο ἡ ἀθανασία τῶν ψυχῶν. Ἦσυχολοῦντο μὲ τοὺς ἀστέρας καὶ τὰς κινήσεις τους, τὴν διάστασιν τοῦ σύμπαντος καὶ τῆς γῆς. Οἱ Γαλάται ἐβεβαίωνον, ὅτι τὰ πάντα προῆλθον ἀπὸ ἑνα κοινὸν πατέρα καλούμενον Δίς, καὶ λέγουν ὅτι τοῦτο εἶναι πα-

κ.λπ. Ἄλλο ἔργο τοῦ συγγραφέως εἶναι «Τὸ Ἀριθμητικὸ Σύστημα τῶν Ἀραουκανῶν», 1987. Ὁ Α.Κ. ἔχει δημοσιεύσει πλῆθος ἄρθρων καὶ μελετῶν καὶ ἔχει δώσει διαλέξεις σὲ πολιτιστικὸν φορεῖς στὴ Χιλή, Ἀργεντινὴ καὶ σὲ ἄλλες χώρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ καταγωγὴ τῶν Ἀραουκανῶν

Οἱ Ἀραουκανοὶ ἀναφέρουν τὸν ἐξῆς ἑλληνικὸ μῦθο: Ὁ Ζεὺς, ὁ θεὸς τῶν Ἑλλήνων, θέλησε νὰ δοῇ τὸ κέντρο τῆς Γῆς, γιὰ νὰ θεμελιώσῃ ἐκεῖ τὴν βασιλεία του. Ἄφησε λοιπὸν δύο διδύμους ἀετοὺς νὰ πετάξουν ὁ ἕνας πρὸς τὴν Ἀνατολὴ καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τὴν Δύση. Οἱ ἀετοὶ τελικὰ συναντήθηκαν στὸν Ὀλυμπο. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ σύμβολο τοῦ Διὸς εἶναι ὁ δικέφαλος ἀετός, μὲ τὸ ἕνα κεφάλι νὰ κοιτάζῃ πρὸς τὴν Ἀνατολὴ καὶ μὲ τὸ ἄλλο πρὸς τὴν Δύση. Ὅμως «ὁ δικέφαλος ἀετός εἶναι σύμβολο καὶ τῆς δικῆς μας φυλῆς», λέει ὁ Α.Κ., «τὸ ὅποῖον οἱ γυναῖκες φοροῦν ὡς κόσμημα στὸ στήθος τους καὶ οἱ ἄνδρες τὸ ἔχουν στὰ κοντάρια τῶν σημαίων τους». (Σ.σ.: Ὑπάρχει καὶ παραλλαγὴ τοῦ μύθου: Ὁ Ἀπόλλων ἐξαπέλυσε τοὺς δύο ἀετοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν στοὺς Δελφούς, γεγονὸς ποὺ ὑποδηλώνει ὅτι

ράδοσις τῶν Δρυϊδῶν». Σημειώνω, ὅτι Δίς εἶναι ἕνα τῶν παραδεδομένων ὀνομάτων τοῦ Ζηνὸς ἢ Διὸς, «πατὴρ θεῶν τε ἀνθρώπων τε» καθ' Ὁμηρον κ.λπ. (Τὸ ρωμαϊκὸ ὑπουργεῖο Παιδείας ἐπιβάλλει στὰ Λατινικὰ οἱ Ἑλληνόπαιδες νὰ μελετοῦν τὸ «De bello civili» (Περὶ ἐμφυλίου πολέμου) ἔργο τοῦ Ἰ. Καίσαρος ἀντὶ τοῦ «De bello Gallico», ἀποκαλυπτικοῦ τῆς προϊστορίας τῶν Εὐρωπαϊκῶν πολιτισμῶν.

ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ. Ὁ γίγας τοῦ Cerne Abbas σὲ λόφο τοῦ Dorset, Ἡρακλῆς ροπαλοφόρος μὲ ἀνωρθωμένον τὸν φαλλό, σύμβολο γονιμότητος γῆς καὶ κατοίκων, ἢ θεὰ Erona (ἵππος θῆλυς) ὁρώμενη ἀπὸ ἀεροπλάνο, ὁ κυκλικὸς ναὸς τοῦ Stonehedge, ὁ ὀμφαλὸς τῶν Κελτῶν (ὄρα φωτογραφίες των) εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄγνωστα μεγαλουργήματα Ἑλλήνων κασσιτεριστῶν τῶν Κασσιτερίδων νήσων, ὡς ἀναλύσαμε στὸ «Δαυλό», ἀρ. 91, Ἰούλ. 1989, σ. 5205-5211: «Στοιχεῖα ἐλληνικῆς προϊστορικῆς παρουσίας στὶς Βρεταννικὲς νήσους».

Ὁ ὀμφαλὸς τῶν Κελτῶν στὸ Coventry Galway διεκοσμήθη μὲ μαιάνδρους καὶ διπλὲς σπεῖρες (Βερόνικα Ἰ. Αἰὼν, «Παγκόσμια Μυθολογία», ἔκδ. ΑΚΜΗ, 1978).

Στὸ Hydne Park τοῦ Λονδίνου δεσπόζει ἡ ἡρωϊκὴ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Boa Dicea, ἀγέρωχη ἐπὶ δρεπανηφόρου ἄρματος, ποὺ ἀντιμετώπισε τοὺς Ρωμαίους. Οὐδεὶς ἐσκέφθη ὅτι τὸ δρεπανηφόρο ἄρμα εἶναι ἐλληνικόν, τὸ ὄνομά της Boa/dicea->Boa/Δικεα->Βοῦ/Δικαία ἢ ἡ Δικαία Βοὸς=Διὸς (βασίλισσα). Ἡ Ἀγγλία ἐκλήθη Albion προφανῶς ἐκ τοῦ ἀλφός-> λευκός, ὡς ἄλφιντα-> ἄλευρα, Ἀλφειὸς-> λευκὸς ποταμὸς ρέων ἐπὶ βράχων, ἄλφη-> λεύκη κατὰ Ἱπποκράτη, Ἀλπεις-> Λευκὰ ὄρη (χιονισμένα). Albion-> ἡ Λευκή, διότι πρώτη ἀπὸ θαλάσσης ἢ ἀέρος εἰκόνα της εἶναι οἱ λευκοὶ βράχοι τοῦ Ντόβερ. Ὁ ποταμὸς Τάμεσις-> Thames->Th_yames->Θύαμις ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἡπείρου, νῦν Καλαμᾶ.

οἱ Δελφοὶ εἶναι ὁ Ὀμφαλὸς τῆς Γῆς.)

Κατὰ τὸν Α.Κ. «περὶ τὸ 800-600 π.Χ. ξεκίνησε μία ἀποστολὴ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν Σπάρτη, καὶ μετὰ τὴ διαπεραίωση της στὴν Μικρὰ Ἀσία ἀκολούθησε τὸν πανάρχαιο δρόμο τῆς Μετάξης πρὸς τὴν Ἀπὼ Ἀνατολή καὶ μέσῳ Ἰνδιῶν, Λάος καὶ Μαλαισίας μὲ τὰ πλοῖα των ἐφθασαν στὸν ἀπέραντο Ὠκεανόν». Καθὼς ἦσαν ἄριστοι γνώστες τῆς ναυσιπλοΐας ἀνοικτῶν θαλασσῶν, ἀποίκισαν ὅλα τὰ νησιωτικὰ συμπλέγματα. Ἡ καλύτερη δὲ ἀπόδειξη περὶ τούτου εἶναι ἡ ἐλληνικὴ τους ὀνομασία, μὲ τὴν κατάληξη «-νησία» (Πολυνησία, Ἰνδονησία, Μελανησία, Μικρονησία, Μεγανησία κ.λπ.): Τὰ ὀνόματα αὐτὰ δὲν εἶναι πρόσφατα, ἀλλὰ πανάρχαια καὶ δόθηκαν ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους Ἕλληνες θαλασσοπόρους καὶ ἐποικιστὲς τῆς Ὠκεανίας. Κατὰ τὸν Ἰ. Πασσά («Ἡ Ἀληθινὴ Προϊστορία») «πρὸ τοῦ Τρωικοῦ Πολέμου καὶ μετὰ οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀνακαλύψει τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἶχον ἐγκαταστήσει οἰκισμοὺς - ἀποικίας εἰς Καναδᾶν, Φλώριδα, Μισσισιππὴν, Ν. Ἀμερικὴν, Βενεζουέλαν, Βραζιλίαν, Βολιβίαν, Ἀμαζόνιον καὶ ἐκτεῖθεν ἐπροχώρησαν μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ (Περου) κ.λπ.) καὶ μετὰ εἰς τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὅμως οἱ Πολυνήσιοι ἀναφέρουν εἰς τὰς πα-

Τὸ προϊστορικό λευκὸ ἄλογο τοῦ Uffington σκαλισμένο σὲ λόφο τοῦ Berkshire. Πιθανὴ ἀναπαράσταση τῆς Κελτικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς θεᾶς Epona-Ἰππόνας. (Εγκυκλοπαίδεια «Man. Myth and Magic», σ. 90.)

ραδόσεις των, ὅτι εἶχον φθάσει λευκοὶ ἄνθρωποι εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς ἀπὸ πρὶν, τοὺς ὁποίους οἱ Πολυνήσιοι ἐθεώρουν προγόνους των».

Ἀναζητώντας κατάλληλο μέρος γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση τῆς ἀποικίας των, ὠδηγήθηκαν σὲ ἀνάλογο γεωγραφικὸ μῆκος μὲ αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ 36ου καὶ 40ου παραλλήλου νότια τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἐκεῖ ἵδρυσαν κράτος καὶ ἔδωσαν στὴν περιοχὴ τὸ ὄνομα «**Χιλὴ**» (παραφθορὰ τῆς λέξεως «**φυλὴ**»). Αὐτὰ γράφει ὁ Λόνγκο Κιλαπὰν στὴν ἀφήγησή του: Πῶς οἱ Σπαρτιάτες ἔφθασαν στὴν Χιλὴ καὶ πῶς ὅλα τὰ ὀνόματα τῆς Ν.-Α. Ἀσίας εἶναι ἑλληνικά, δοθέντα ἀπὸ τοὺς πολυμήχανους προγόνους μας.

Στὰ ἵχνη τῶν Ἑσπερίδων

Σύμφωνα μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία ἑλληνες θεοὶ ἔφθασαν στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἄφησαν τὰ ἵχνη τους σ' ὅλες τὶς Ἑσπερίδες νήσους. Ὁ Ἑσπερος ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος, βασιλεὺς ὀνομαστότατος καὶ μέγας ἀστρονόμος, ὅπως καὶ ὁ Ἀτλας. Ὁ ἑλληνικὸς μῦθος ἀναφέρει, πῶς ὁ Ἡρακλῆς ἔκλεψε τὰ «**χρυσᾶ μῆλα**» τῶν Ἑσπερίδων. Κατὰ τὴν προϊστορία πρῶτος πῆγε ἐκεῖ ὁ Ἑπαφος, πιθανόν

Τὸ ἀκρωτήριο Cornwall ἢ Cornwallis, Κορνουάλλης, μαστιζεται ὑπὸ θυελλωδῶν ἀνέμων. Οἱ παροικοῦντες ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸ ὄνόμασαν *Κέρας Αἰόλου*, οἱ Ρωμαῖοι μετέφρασαν *Cornus Aeolis*· ἡ *Αἰολία* (γῆ) παραφράσθηκε *Οὐαλία*, Ἀγγλιστὶ Wales.

Τὸ Ἀγγλικὸ ἔπος «Οἱ ἱππῶται τῆς Στρογγυλῆς Τραπεζίης» ἀνελύσαμε στὸν «Δαυλὸν», ἀρ. 94, Ὁκτ. 1989, («Μεταφορὰ ἔπους τοῦ Θησέως καὶ τῆς Αἴθρας»), σ. 5323-5329.

ΣΚΩΤΙΑ. *Scotland*->*Scot(ias)/land*-> χώρα Σκότους. Οἱ ἄρρενες κάτοικοι διατηροῦν μέχρι σήμερον τὸ πολεμικὸ ἔνδυμα τῶν ἀρχαιοελλήνων ὀπλιτῶν καὶ τῶν δικῶν μας εὐζώνων, τὸ kilt (σκωτική φούστα)· τὴν ἑλληνικὴ λύρα φέρει Σκῶτος μὲ kilt, πού προηγεῖται στὶς στρατιωτικὲς μπάντες Σκωτίας, Βρεταννίας κ.λπ.: ἀκολουθεῖ ὁ ἑλληνικὸς ἄσκανλος (γκάιντα). Ἡ σκωτικὴ πόλι Ἐδιμβούργο καλεῖται «Ἀθῆναι τοῦ Βορρᾶ», ὁ πολεμικὸς τους χορὸς εἶναι εἶδος πυρρῆχου. Στὸ βρεταννικὸ λεξικὸ «Man, Myth and Magic» στὴ λέξι «*Tinkers*» ἦτοι «Κασσιτερισταί» (σ. 2853-2855) ἀναφέρεται: «*Tinkers* εἶναι ἀρχαία φυλὴ νομάδων ἐπεξεργαστῶν μετάλλου· ἡ ἐπιδεξιότης τοὺς χάριζε μέγα γόητρο. Στὴν Σκωτία, Ἰρλανδία καὶ τμήματα τῆς Σκανδιναβίας συναντῶνται νομαδικὲς ἢ ἡμινομαδικὲς ομάδες. Νεαρὸς εὐφυῆς *tinker* διεχώρισε ἐπιτυχῶς ἑαυτοὺς ἀπὸ τοὺς πλανωμένους ἀναφερθεὶς σὲ Ἰρλανδοὺ ἀλήτη περιφερόμενο στὴ Σκωτία: “αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἄνθρωπος ζῇ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, οἱ *Tinkers* ζοῦμε ὁλοκληρωτικὰ στὸ παρελθόν”... Οἱ *Tinkers* τοῦ Βορρᾶ, τῆς Δύσεως καὶ τῶν Ἑβρίδων, πού ὡς μητρικὴ γλῶσσα ἔχουν τὰ *Gaelic*, ἔχουν κρυφὴ γλῶσσα, πού μοιάζει μὲ μία τῶν ἀπορρήτων γλωσσῶν τῆς Ἰρλανδίας». Καθ’ ἡμᾶς οἱ *Tinkers* εἶναι οἱ ἐναπομείναντες κασσιτεριστὲς Ἕλληνες, πού δὲν ἀπερρόφησαν οἱ Βρεταννοί, Ἰρλανδοὶ καὶ Σκανδιναβοί. Ὑπῆρχαν στὶς χώρες αὐτὲς ἀπὸ τὴν προϊστορία οἱ Ἕλληνες κασσιτεριστὲς.

παισιότερα ἀπὸ τὸ 2000 π.Χ. Κατὰ τὸν Π. Μαρίνη («Ὁ προκατακλυσμαῖος πολιτισμὸς», ἐκδ. Νέα Θέσις) οἱ πρῶτοι λευκοὶ κάτοικοι ἔφθασαν στὴν Ὠκεανία πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ καταποντισμοῦ τῆς Ὠκεανίας. Ὁ πιὸ ἐντυπωσιακὸς ἀπ’ ὅλους ὑπῆρξεν ὁ μῦθος τοῦ Περσέως, ὁ ὁποῖος πῆγε μὲ τὸν Πήγασο στὴν Ἑσπερία καὶ ἀντιμετώπισε τὶς Γοργόνες. Αὐτὸν ἀκολούθησαν οἱ Ἡρακλῆς, Ἀθηνᾶ, Βελλερεφόντης, Ἀργοναῦτες, Ὀδυσσεὺς καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι σκόρπισαν τὰ θεϊκὰ σύμβολα τῆς Μέδουσας στὸ πέρασμά τους (πόλη Τσαβὶν στὸ Περού, Οὐξμαλ καὶ Τσιτσέν Ἰτσά στὸ Γιουκατάν, Κοῦζκο καὶ Μάτσον Πίτσον στὶς Ἀνδεις τοῦ Περού κ.ἄ.). Σήματα κατατεθέντα τῆς ἐλληνικότητος σὲ κάθε τόπο εἶναι τὸ Γοργόνιο τῆς Ἀθηνᾶς (σύμβολο τῆς νίκης της ἐπὶ τῆς Γοργοῦς - Μέδουσας), ὁ μαϊάνδρος, οἱ ἑλληνικοὶ ναοὶ μὲ τοὺς κίονες, ὁ Δελφικὸς ὄφις τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος, τὰ μεγαλιθικὰ ἔργα καὶ οἱ λέοντες ἄνωθεν τῶν πυλῶν, οἱ ἀστρονομικὲς γνώσεις, ἡ τέχνη τῶν Ἑλλήνων, οἱ ἀρχαῖοι μῦθοι καὶ παραδόσεις, ἡ δημοκρατικὴ ὁργάνωση καὶ συγκρότηση τῶν ἀρχαίων λαῶν καὶ φυσικὰ ἢ γλῶσσα (τοπωνύμια, ἐπιγραφές κ.λπ.). Κι ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα θρίσκονται μὲ διάφορες παραλλαγές σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ τὰ πλάτη τῆς Γῆς,

Ὁ γίγας τοῦ Cerne Abbas, προϊστορικά σκαλισμένος στοῦ λόφο τοῦ Dorset: Ἐν στύσει Ἡρακλῆς φέρων ρόπαλο: ἀλληγορία γονιμότητος καὶ δυνάμεως. (Ἐγκυκλοπαίδεια «Man, Myth and Magic», σ. 930.)

ΙΡΛΑΝΔΙΑ. Τὸ νησί αὐτὸ οἱ Ἕλληνες κασσιτεριστὲς ἀποκαλοῦσαν Ἰριν, ὡς ἀναγράφει Διόδωρος ὁ Σικελιώτης· ἀνεξίτηλα ἔχνη τοῦ ἐλληνικοῦ προϊστορικοῦ πολιτισμοῦ ἐπιβιοῦν σὲ βραχογραφήματα, στὴ γλῶσσα καὶ στὴν παράδοσι. Ἰρις - Eire - Ireland (χώρα -λάνδη τῆς Ἰριδος, Ἰρις/land->Ire(s)/land->Ire/land->Ireland. Στὰ ὀνόματά τους οἱ Ἰρλανδοὶ προτάσσουν τὸ ἐλληνικὸ ἄρθρο «ὀ», καὶ πολλὰ ὀνόματα εἶναι ἀρχαιοελληνικά ὡς Οἱ Brien (ὁ Βρύας), Οἱ Connor, Οἱ Keef, Οἱ Malley κ.λπ. Στὸ λεξικὸ «Man, Myth and Magic», σ. 339, ὑπάρχει εἰκόνα καλογήρου στοῦ Brandon Hill τῆς κομητείας Kerry-> *Καιροί*, κληθείσας ὡς χειμαζομένης ὑπὸ ἀνέμων· εἶναι ναυτικὴ ἐκφρασι, πὺν ἀλληγορεῖ τοὺς Ἰρλανδοὺς θαλασσοπόρους, πὺν ὡς ὁ μοναχὸς ἀναζητοῦν τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Κατὰ τὸν

Καλλίμαχο Διογένους Kerry-> Κέρας («Δαυλός», σ. 7849). Τὸ λεξικό «Man, Myth and Magic», σ. 2244, εἰκονίζει τάφο τοῦ 2000 π.Χ. εἰς Heath τῆς Ἰρλανδίας μὲ ἀλλεπάλληλους ρόμβους· *ρόμβος*->P(α)/ομ/βο(υ)ς->Ρα/ομ/βους->*δασιλὺς ἀνήρ* Ζεὺς (ἐκ συνδυασμοῦ πρὸς τὴν ἀρχαία φράσι «ὅτε ὁ Ζεὺς ἄνθρωπος ἔτι ὢν ἐδασίλευε τῆς οἰκουμένης...»).

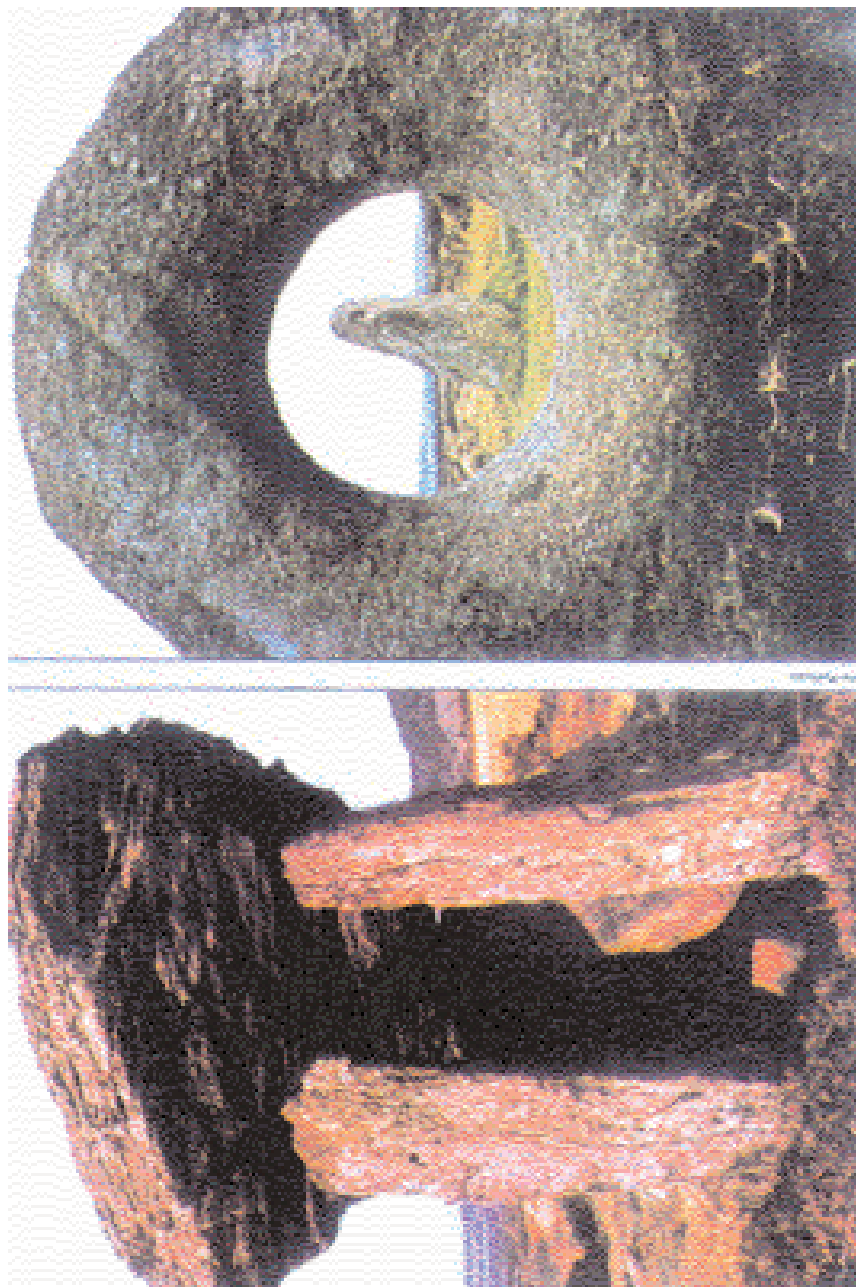
ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΑ. Παλαιολιθικά ἢ νεολιθικά ταφικά μνημεῖα ἐκ σειρᾶς λίθων σχηματίζουν περίγραμμα πλοίου (ὁρᾶτε εἰκόνα) προφανῶς εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνεχοῦς περὶ τὰ παρὰ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τοὺς Διοσκούρους ἐσέβοντο ὡς θεοὺς των, γνωρίζοντες ὅτι ἤρχοντο ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ (σημ.: Βορείου Παγωμένου· ὁρᾶτε «Δαυλόν», ἀρ. 76, Ἀπρ. 1988: «*Ἡ ἀλληγορία τῆς ἡ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐκστρατειῶν*»), ὡς καὶ τῆς διδαχῆς ὑπ' αὐτῶν τῆς ναυπηγήσεως σκαφῶν καὶ τῆς ναυτικῆς τέχνης. Παρατίθεται φωτογραφία τάφου μὲ περίγραμμα πλοίου ἀπὸ πέτρες στὴ Γκνισβέρ τῆς Γοτλάνδης («Παγκόσμια Μυθολογία» τῆς Βερόνικα Ἰονς, ἐκδόσεις Ἀκμή).

Τὴν γραφὴ Κελτῶν καὶ Σκανδιναβῶν Runes ἀπεκρυπτογράφησε Ἑλληνικὴν ὁ Καλλίμαχος Διογένους, μέλος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐταιρείας μας «HERA-ZEYS». Σχετικὲς μελέτες του: «Δαυλός», τεύχη 133, Ἰαν. 1993, σ. 7735-7800: «*Ἡ ΒορειοΕυρωπαϊκὴ Ρουνικὴ γραφὴ εἶναι παραλλαγὴ τῆς Γραμμικῆς Α*»· καὶ 138, Ἰούν. 1993, σ. 8045-8054: «*Ἀποκρυπτογραφήσεις ἐπιγραφῶν σκαπανέων Αἰγείων στὴν Σκανδιναβία*». Θεοὶ των οἱ Διόσκουροι καὶ ὁ Θῶρ, θεὸς τῶν κεραυνῶν τοῦ ἰδίου θέματος ὁ *Uther*, πατὴρ τοῦ Ἀρθούρου (Ἀρετόρου ἢ Ἀρκτούρου), ἡ *Αἴθρα*, μήτηρ τοῦ Θησέως, *Αἰθὴρ* ὁ Ζεὺς-Δεὺς («τὸν Δία εἰς τὴν Αἰθέριον δύναμιν ἀλληγοροῦμενον»).

ΑΛΠΕΙΣ. Ἡ πασίγνωστη ὁροσειρὰ τῆς Εὐρώπης δὲν κατεκτῆθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Καρχηδονίου Ἀννίδα, ὡς ἐσφαλμένως διδάσκεται. Πολλὲς χιλιετίες πρὶν

ἀδιάσειστη ἀπόδειξις ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ πέρασαν ἢ ἐγκαταστάθηκαν Ἕλληνες στὸ ἀπώτατο παρελθόν.

Ἐπὶ τῇ δάσει αὐτῆς τῆς προϊστορικῆς πραγματικότητος, πὺν δὲν χωραεῖ ἀμφισβήτηση, μπορεῖ νὰ δοθῇ λύση σὲ πολλὰ αἰνίγματα, ὅπως τῆς Μέδουσας, τῶν πυραμίδων καὶ τῶν μεγαλιθικῶν ἔργων. Τὸ τέρας τῆς Μέδουσας συνδέεται μὲ τὴν Ἑλληνίδα Στύγα τοῦ Ἀτλαντικοῦ (Τρίγωνο τῶν Βερμουδῶν) καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἀθηνᾶς. Τὰ μεγαλιθικά ἔργα καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀμερικῆς, κατὰ δάσιν ἐλληνόφερτος, ἀπλώνονται πάνω στὸ Παγκόσμιο Γεωδαιτικὸ Σύστημα, πὺν ἐπέτρεπε στοὺς ναυσιπλόους Ἕλληνες τὴν ἀσφαλῆ ἐκτέλεση τῶν πλῶν τους στὶς ἀνοιχτὲς θάλασσες, ὅπως αὐτὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ Εἰρηνικοῦ. Καὶ ἦσαν ὅλοι τους γηγενεῖς Ἕλληνες – καὶ ὄχι Φοῖνικες – οἱ πρωταγωνιστὲς αὐτῶν τῶν κατορθωμάτων, διότι ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν γεννήθηκαν στὴν Κρήτη, ὁ Ἐρμῆς στὴν Ἀρκαδίαν, ὁ Ἀπόλλων στὴν Δῆλον, ὁ Διόνυσος στὸν Ὀλύμπο, ὁ Περσεὺς στὴν Σέριφο, ὁ Ἡρακλῆς στὴν Θήβα κ.ο.κ. Οἱ Ἰάπωνες ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ πρῶτοι ἄποικοι τῆς χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου ἦτο μία λευκὴ φυλὴ, πὺν τοὺς ἔφερε ἕναν ἀνεπτυγμένο πολιτισμό. Τὴν λευκὴ φυλὴ ἀνέμεναν καὶ

Ἀριστερά dolmen ἐκ 3 ἀλαξυύτων ὀρθίων λίθων καὶ μεγαλίθου ἐπ' αὐτῶν στήν ἐπαρχία Donegal. Δεξιὰ μεγαλίθος με ὀπή (θῆλυ στογγεῖο) στήν Κοροναύλλη, 1600-1000 π.Χ., διὰ τοῦ ὁποίου ἀσθενεῖς ἢ στειροὺς διήρχοντο σὲ συμβολικὴ ἐπαναγέννησι. Στὸ δάθος menir φαλλικό. (Εγκυκλοπαίδεια «Μαι, Myth and Magic», σ. 2706.)

ὁ Ἡρακλῆς μετὰ ἀπὸ νικηφόρους πολέμους τοῦ στῆν Ἰσπανία καὶ Κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ τὴν ἵδρυναι τῆς Ἀλησίας, μητροπόλεως τῶν Γαλατῶν, ὠδοποίησε τὴν Ἀλπεὶς καὶ δι' αὐτῶν διήλθε τὸ πολυάριθμο στράτευμά του μὲ μεταγωγικά, ἐφόδια, λάφυρα καὶ βόες τοῦ Γηρυόνη. Ταῦτα ἀνέγραψαν ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ διέσωσε ὁ Διόδωρος Σικελιώτης (ὄρα «Δαυλόν», ἀρ. 96, Δεκ. 1989: «*Τὸ Παρίσι ἵδρυνε ὁ Ἡρακλῆς στοὺς προϊστορικοὺς χρόνους*»).

ΙΤΑΛΙΑ. Ὁ ρωμαϊκὸς πολιτισμὸς ἀποτελεῖ ἔκφανσι καὶ λεκτικὴ μετάλλαξι τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ γιὰ τοὺς ἐξῆς σαφεῖς λόγους:

Πρωταρχικὸς θεμελιωτὴς τοῦ ἰταλορρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ Ἰανὸς ἢ Ἄνι (ἢτοι Ἡλῖος-Ἀπόλλων-Ζεὺς) ἢ Ἰων ἢ Ἰωνᾶς ἢ Ὀάννες. Ἀκολουθοῦν οἱ Ἑτροῦσκοι ἢ Τυρρηνοὶ (ἐλληνικὸ φῦλο ὑπὸ τὸν βασιλέα Ταρκύνιο, μετέπειτα βασιλέα τῆς Ρώμης, υἱὸ Δημαράτου τοῦ Κορινθίου). Οἱ ἱδρυτὲς τῆς Ρώμης Ρωμύλος καὶ Ρῶμος, Εὐάνδρος ὁ Ἀρκάς, Αἰνείας κ.λπ. ἐκπολιτιστὲς τῶν λαῶν τῆς Ἰταλίας, διαφέροντες τῶν πολιτισμένων ἀπὸ τὴν Ἑτρουρία μέχρι τὴ νοτιώτατη Ἰταλία καὶ Σικελία (Μεγάλην Ἑλλάδα), ἀποκαλύπτονται ἐλληνικῆς καταγωγῆς. Οἱ λοιποὶ ἄνω τῆς Ἑτρουρίας μέχρι τοῦ ἀπωτάτου ἰταλικοῦ βορρᾶ ἐξελληνίσθησαν καὶ μεταλλάχθηκαν μετὰ τῶν λοιπῶν εἰς Ρωμαίους - Ἑλληνες. Σχετικὸ ἄρθρο μου εἰς «Δαυλόν», ἀρ. 205, Ἰαν. 1999: «*Ὁ Ρωμαῖος θεὸς Ἰανὸς ἦτο Ἑλλήν*».

Ἀποσιωπούμενης τῆς προϊστορίας καὶ τῆς μακρᾶς διαρκείας Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, «σθίνει» τὸ Ἰταλικὸ ἔθνος. Ἡ Ἑλληνικὴ παρεφθαρμένη τους διάλεκτος, ἡ γνωστὴ Ἰταλική, τὸ «Λατινικόν», πράγματι Χαλκιδικὸ ἢ Κυμαϊκὸ ἀλφάβητο, οἱ Ἑλληνες θεοὶ τους, τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος θὰ γίνουν *terra incognita*· οἱ σημερινοὶ Ἰταλοὶ μὲ πολιτισμὸ χιλιετιῶν κρημνίζονται στὸ χάος, χωρὶς τὴν ῥίζαν τους.

οἱ λαοὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν ἀντίκρουσαν τοὺς Ἰσπανοὺς κατακτητὲς, τοὺς ὁποίους ἐξέλαβαν ὡς «Υἱὸν τοῦ Ἡλίου».

Ἐπίλογος

Τώρα μποροῦν νὰ ἐξηγηθοῦν τὰ «μυστήρια» τοῦ Ἑλληνισμοῦ, λ.χ. τὸ πῶς χρησιμοποιοῦν παρεφθαρμένο τὸ Κρητικὸ ἰδίωμα οἱ Ἰνδικὲς Βέδες, τὰ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων στὸν Κίτρινο ποταμὸ, τὸ πῶς διδάχθηκαν τὰ μυστήριά τους οἱ Σουνανέζοι ἀπὸ τὸν Δία ἢ Ντίε, πῶς ὁ Διόνυσος ἢ Ἰακχος (Γιαχδὲ) γεμίζει τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, πῶς ὁ Μίνως (Μένες ἢ Μάνης) ἐμφανίζεται σὲ ὅλο τὸν κόσμον, πῶς οἱ Ἰνδοαμερικανοὶ τὸν ὀνομάζουν Μανιτὸν καὶ οἱ Ἰνδοὶ Μανού, πῶς ἐμφανίζεται τὸ ἐλληνικὸ λεξιλόγιο στοὺς ἀρχαίους λαοὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ (ὅπως ἀπέδειξε ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς *Nors Josephson*: «Δαυλός», τ. 169, 170, 215, 217)· τέλος οἱ πανάρχαιες καὶ ἀνεξήγητες ἐπιστημονικὲς γνώσεις γιὰ πολιτισμοὺς ἐλληνικῆς προελεύσεως σὲ κάθε γωνίᾳ τῆς Γῆς καὶ ἄλλα πολλὰ ἄλλα «μυστήρια», πὺν ἀκόμη τὰ κρατᾷ ἐρμητικὰ κλειστὰ καὶ ἀπόρητα ἢ διεθνῆς ἐξουσία.

Κ.Χ. Κωνσταντινίδης

Ἱποστράτηγος ἐ.ἀ.

ΓΑΛΛΙΑ. Ἡ λέξι κατὰ Ἰάκ. Θωμόπουλον, («Πελασγικά»), σημαίνει ἐκτεταμένη πεδινὴ χώρα, πού δοᾷ τὴν ἑλληνικὴ τῆς προϊστορίας. Ὁ Στράβων στὰ «Γεωγραφικά» τὴν Γαλατία καλεῖ *Γαλλογραικίαν* (τόμος V, σ. 468). Δὲν ἦταν ἑλληνικὴ μόνο κατὰ τὶς νότιες ἀκτὲς τῆς (Κυανῇ Ἀκτὴ, Μασσαλία κ.λπ.), ἀλλὰ ὅλη μέχρι τῆς Μάγχης, ὅπου «...ἀπὸ τῆ Βουργουνδία ὡς τὸ Μπάντεν-Βύρτεμβεργκ στοὺς λόφους (ἀκροπόλεις) τάφοι ἡγεμόνων μὲ ἑλληνικὰ ἔργα τέχνης, ὡς τῶν ἀσύλητων τάφων τοῦ Hochdorf παρὰ τὸ Ludwigsburg, καὶ τοῦ Βιξ 80 χλμ. δόρεια τῆς Dijon, καὶ τῆς πριγκίπισσας τοῦ Βιξ μὲ θανμάσιο ἑλληνικὸ κρατῆρα χάλκινον ὕψους 1,64 μ...». Λεπτομερῶς περιέγραψε τὰ εὐρήματα σὲ διάλεξι στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Dijon Claude Roller. Οἱ Ἕλληνες ἡγέτες ἐτάφησαν μὲ προσφιλεῖς τους κτερίσματα (σχετικὸ δημοσίευμα Ἀθηνᾶς Καλογεροπούλου στὴν «Καθημερινή» τῆς 17.2.1989, σ. 5: «Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς στὴ Γαλλία»). Ἐντυπωσιακὴ ἡ ἀποκάλυψις στὸ «Δαυλός», ἀρ. 96, Δεκ. 1989 («Τὸ Παρίσι ἵδρυσεν ὁ Ἡρακλῆς στοὺς προϊστορικοὺς χρόνους»): ἵδρυτής του ὁ Ἡρακλῆς μὲ οἰκιστὲς Ἕλληνες ὀπλίτες του, κατ' οἰκονομίαν δὲ καὶ Κέλτες προσχωρήσαντες σὲ αὐτόν· τὸ ὄνόμασε «Ἀλησίαν» πρὸς τιμὴν τῆς ἄλης = περιπλανήσεώς του στὴν Εὐρώπη, ἀφοῦ κατενίκησε τοὺς Κέλτες ἀρχηγούς· πατέρας τοῦ Γαλάτου ἡγέτη, ἐξ οὗ ἐκλήθησαν ἡ Γαλατία καὶ οἱ Γαλάτες· Ἡ Ἀλησία κατέστη μητρόπολις τῶν Γαλατῶν· ὑπῆρχε τὸ 30 π.Χ., πού ἔφθασε ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ὡς μαρτυρεῖ στὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν του. Στὰ «Κόμικς» οἱ Γάλλοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς Alesia- Ἀλησίας. Ἐπαληθεύονται αὐτὰ διὰ τοῦ εὐρεθέντος στὸ θυθὸ τοῦ Σηκουάνα τὸ 1937 ὀρειχαλκίνου ἑλληνικοῦ ἀγαλματιδίου θεᾶς ἐπὶ λέμβου μὲ ἀκρόπωρο πάπια («National Geographic» Ἀπριλίου 1982, σ. 480). Ἀντιπαραβάλλεται λύχνος κεφαλῆς πάπιας μὲ ὅμοια μακρὸν ράμφος, ὅμμα καὶ πτέρωμα ἀπὸ τὸ Κούριο Κύπρου, ὁμοίας τεχνωτοροπίας. Ἀρχαιότερα εὐρήματα οἱ πῆλινες πινακίδες τῆς Glozel μὲ Γραμμικὴ Γραφή («Δαυλός», ἀρ. 127, Ἰουλ. 1992: «Ἡ γραφὴ Γκλοζέλ εἶναι ἡ Γραμμικὴ Α»), πού ἀπεκρυστογράφησε ὁ Καλλιμάχος Διογένης, τὰ δότσαλα τῆς Mas d'Azil φέροντα ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὰ μενιρ τῆς Γαλλίας.

ΒΕΛΓΙΟ. Πατρίς τῶν Τόγκρων, κελτικῆς φυλῆς, πού κατοικοῦσε στὸ σημερινὸ Tongres. Οἱ Τόγκροι προτιμῶντο παντὸς ἄλλου ὡς μισθοφόροι ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν ὄχι μόνο ὡς καλοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι πολεμιστὲς, ἀλλὰ διότι δὲν εἶχαν πρόβλημα συνεννοήσεως μὲ τοὺς Ἕλληνες. Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Βελγίου *Bruxelles* > Βρυξέλλες > Βρυξ/ελλες > Βρυξ/Ελλες > (Βρύξ· μέλος θρακικοῦ φύλου, πού μετέβη στὴν Ἰωνία καὶ ἐκλήθη *Φρύξ*, πού ὠνομάσθηκε ἐκ τοῦ συντρύφου τοῦ Θησέως Ἀρμενον ἐκ τοῦ χωρίου Ἀρμένια παρὰ τὶς Φεργές Ἀρμένιος καὶ ὁ τόπος Ἀρμενία) > Φρύξ ἐλλός-σελλός > Φρύγες ἐλλοί, φωτεινοί. Οἱ Κέλτες σὲ ὠρισμένες περιοχὲς καλοῦνται μὲ ἐλαφρὰ παραφθορὰ *Κέλτες*, *Gelites*, *Galates*, *Gualites*, *Ualites* > Οὐαλλοί. Συναντῶνται τὰ προσωνύμιά τους Ἀέλιος, *Hael*, *Hol* > ἡλιακός, ἀέριος, *Air*, *Eir* > ἀέρινος, Ἰάσιος, *ias*, *iis*, *is* > θεραπεύων, *δύνιος*, *wynn*, *fin* > ἐκ τῆς Βύνης, *ισάξιος*, *isax*, *sax*. Φέρουν ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ὀνόματα *Ingus* > *Ingus* > Ἰναχος ὁ Ὠκεανοῦ, βασιλεὺς τοῦ Ἀργους. Ἡ λέξι *Teuton* > *Teu/ton* > *Τεοῦ/τῶν* > Θεοῦ/τῶν > τῶν Θεοῦ (ὁρᾶτε «Δαυλός», ἀρ. 133, Ἰαν. 1993: «Ἡ ΒορειοΕυρωπαϊκὴ Ρουνικὴ γραφὴ εἶναι παραλλαγή τῆς Γραμμικῆς Α»).

ΓΕΡΜΑΝΙΑ. Φέρει τὴν ἑλληνικὴν ὀνομασία *Deutschland*-> Deu(t)s/(ch)/land-> Deus/land> Δευς/λαντ> Διὸς/γῆ> τοῦ Διὸς. Ὁ Ρωμαῖος ἱστορικός Κορνήλιος Τάκιτος στὸ ἔργο του «*De origine situ moribus ac populis Germanorum*» γράφει, ὅτι «στὴ Βόρειο Γερμανία θρῆκε πόλι Πέτρα, ὅπου οἱ τάφοι ἦσαν πέτρινοι καὶ εἶχαν χαραγμένα ἑλληνικὰ ὀνόματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀνέγνωσε τὰ Ὀδυσσεὺς καὶ Λαέρτης».

Ἡ λέξι *Κέλτης* ἑλληνικὴ, ἐκ τῆς λέξεως «*κέλης*» (=ταχύς, Λατιν. *celer equus*), ὄνομα σήμερα τῶν δρομέων ἀλόγων τοῦ ἵπποδρόμου, σημαίνει ἱππεὺς κέλητος ἵππου. Γιὰ νὰ ἔχῃς κέλητα, ἔπρεπε νὰ εἶσαι εὐπορος, ἱκανὸς στὸ ἱππεύειν καὶ ἡγέτης. Κέλτες ἀρχικῶς ἦσαν οἱ ἱππότες τῶν Ὀρφικῶν καὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν, ἔπειτα ἔφιπποι ἐπὶ κελήτων Ἑλλήνες ἡγέτες τῶν βαρβάρων τοῦ βορρᾶ. Ἐξ αὐτῶν ἐκλήθησαν Κέλτες καὶ οἱ λαοὶ τῶν. Υἱοθέτησαν τὰ ἑλληνικὰ σύμβολα ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων· ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ σύμβολο τοῦ Γ' Ράιχ σδάστικα (ἑλληνικὴ *τετρακτύς*, δεξιόστροφη καὶ ἀριστερόστροφη, σύμβολο ἀρχαιοελληνικῶν μυστηρίων· κοσμοῦσε ἀγγεῖα ἀπὸ τῆς γεωμετρικῆς περιόδου, ἀνάγλυφα κ.ἄ.). Ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 Γ (δεξιόστροφης καὶ ἀριστερόστροφης γραφῆς) ἀρχικά τῶν λέξεων Γαῖα-Γένεσις-Γνώσις-Γεωμετρία.

Ἐλάτρευαν, ὡς λέγει ὁ Ἀθανάσιος Σταγειρίτης στὴν «᾽Ωγυγία», τοὺς Ἥλιο, Σελήνη, Γῆ, Ἰσιδα, Ἥφαιστο, Ἑρμῆ, Κυβέλη, Ἄρη (ἐξ οὗ ἐκλήθη καὶ πόλι Eresburg ἐκ τοῦ Ἄρης/burg: πύργος-πόλι ἐκρωμαϊσθεῖσα σὲ Mars/burg), Ἡρακλῆ, Διοσκούρους, Ὀδυσσέα κ.λπ. Ἐλάτρευαν καὶ τοὺς Διόσκουρους ἀργοναῦτες ἐπισκέπτες τῶν. Ἡ Ἀργώ, πέραν τῶν εἰς τὸν «Δαυλόν», ἀρ. 76, Ἀπρ. 1988 ἀρθρο μου «*Ἡ ἀλληγορία τῆς ἡ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐκστρατειῶν*» ἀναφερομένων διελύσεών της διὰ τῶν ποταμῶν τῆς Ρωσίας Τάναϊ (Δόν), Βόλγα καὶ Δάινα, Ἀρχαγγέλου, Β. Παγωμένου Ὠκεανοῦ, Σκανδιναβίας, Σκωτίας, Βρεταννίας, Ἰρλανδίας κ.λπ., ἐκ τῆς Μαύρης Θαλάσσης εἰσερχομένη διέπλεε καὶ τὸν Δούναβι, τῶν Ἀργοναυτῶν ἐκπολιτιζόντων τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπη. Προσθέτει: Τὸ Hamburg <Ἀμδοῦργον ἐκλήθη ἐκ ναοῦ τοῦ Ἀμμωνος Διὸς (Διὸς τῆς Ἀμμου κατὰ Πλούταρχον, «Ἡθικά»), ποὺ ὑπῆρχε σ' αὐτό. Ἐκ τοῦ Ἀμμωνος + (πύργος) burg-> Ammon/burg> Am(mon)/burg> (H)am/burg> Hamburg. Οἱ Ἀργοναῦτες παράλληλα διέπλεαν καὶ τὸν Δούναβι εἰσερχόμενοι στὴν Κεντρικὴν Εὐρώπη.

ΕΛΒΕΤΙΑ. Χώρα τῶν *Helvetii*-> Hel/vetii-> Ἐλ/vetii-> Ἐλ ἀρχαῖοι-> ἀρχαῖοι Ἐλ (Ἥλιου-Ἡλιακοί-> Ἑλλήνες- = πεφωτισμένοι). Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ στὸ «*De bello Gallico*» γράφει, ὅτι, ὅταν κατενίκησε τοὺς Ἑλβετοὺς, κατέλαβε τὰ ἀρχεῖα τοὺς (ποὺ μαρτυροῦν ὑπαρξίν ἀρίστης στατιστικῆς ὑπηρεσίας). Σ' αὐτὰ κατέγραφαν τὰ φύλα τῶν Ἑλβετῶν (Ἑλδέτιοι, Τουλίνγκοι, Βοιήοι κ.λπ.), πόσοι Ἑλβετοὶ εἶχον ἀποχωρήσει τῆς πατρίδος τῶν, πόσα ἦσαν τὰ γυναικόπαιδα καὶ οἱ γέροντες, πόσοι ἠδύναντο νὰ φέρουν ὅπλα. Καὶ ὅλα αὐτὰ, θεδαιοὶ ὁ Ρωμαῖος πολιτικός καὶ συγγραφεὺς, ἦσαν γραμμένα στὰ Ἑλληνικά.

ΙΣΠΑΝΙΑ. *España*> Es/pana> Es Pana> ἐς Πᾶνα> εἰς τὸν Πᾶνα ἀφιερωμένη, ὡς ἀποκαλύπτει ὁ Ἀθ. Σταγειρίτης στὴν «᾽Ωγυγία» του. Βασιλεὺς της προϊστορικός, μυθικός ὁ *Χρυσάωρ* (*χρυσοῦν ἄορ*) = ὁ ἔχων χρυσοῦν ξίφος, πατήρ τοῦ Γηρυνῆ. Οἱ νότιες ἀκτές της κατοικοῦντο ἀπὸ Ἑλλήνες, ποὺ εἶχαν ἰδρύσει πόλεις ἐμπορικῆς ὡς τὸ *Ἐμπορεῖον*, σήμερον ἐν παραφθορᾷ *Ἀμπούριας*. Περίφη-

μα τὰ νησιά της *Μεγίστη* καὶ Ἑλαχίστη, πού μετέφρασαν οἱ Ρωμαῖοι σὲ *Majorca* καὶ *Minorca*. Οἱ φιλελεύθεροι Βάσκοι κτηνοτρόφοι (*βοσκοί*), οἰκιστὲς τῶν Πυρηναίων, μὲ πρωτεύουσα τὴν Bilbao > Bil/bao > Βηλ/δαο > Βηλ/δου > Ἡλίου/δοῦ > δοῦς Ἡλίου (Ὁμηρος, Ἡρακλῆς). Σὲ συνέδριο πρὸ ἐτῶν στοὺς Δελφούς ὁ Βάσκος ἀκαδημαϊκὸς Sagredo μᾶς ἀπεκάλυψε, ὅτι «ἡ πρωτεύουσα Bilbao ἀπέχει τῶν Δελφῶν ὅσο ἀκριβῶς ἀπέχει αὐτῶν ἡ Τυφλὶς, πρωτεύουσα τῆς Γεωργίας, σχηματίζουσαι μὲ κορυφὴ τοὺς Δελφούς ἰσοσκελὲς τρίγωνο. Ἐκ τῶν ἀρχαίων κειμένων ἀνεκάλυψα τὴν σχέσι Βάσκων καὶ Γεωργιανῶν, πού κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐκαλοῦντο Ἰθῆρες, ὡς καὶ οἱ Βάσκοι».

Τὰ Πυρηναιὰ ὄρη εἶναι ἀναμφισβήτητα ἑλληνικὴ ὀνομασία Ἡ ἐφημερίδα «European» τῆς 12-14 Ἀπριλίου 1991 ὑπὸ τὸν τίτλο «*Basque riddle is deciphered*», δηλ. ὁ βασκικὸς γρίφος ἀποκρυπτογραφήθηκε, πληροφορεῖ, ὅτι ὁ γλωσσολόγος καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Ἀλικάντε Juan Luis Roman del Cerro ἐπὶ δεκαετία ἀποκρυπτογραφοῦσε τὴν γραφὴ τοῦ προϊστορικοῦ λαοῦ τῆς Ἰθῆρας· εὗρε ὅτι ἡ γλῶσσα τοὺς *Euskera* παρουσιάζει κτυπητὴ ὁμοιότητα μὲ τὴν σύγχρονη Βασκική. Ἡ *Euskera* ἀποδεικνύεται, ὅτι εἶναι ἡ μόνη πού ἐπεβίωσε τῶν γλωσσῶν πού ὠμιλοῦντο στὴ Δυτικὴ Εὐρώπῃ κατὰ τὶς ἐποχὲς τοῦ Χαλκοῦ καὶ τοῦ Σιδήρου. Ἀνεκάλυψε, ὅτι ἡ γλῶσσα ἠχητικὰ ὁμοίαζε πρὸς τὴν Βασκικὴ καθομιλουμένη, διότι ἐχρησιμοποιοῦσε τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο. Ὁ ἐθελουφλὼν ἀρθρογράφος Roy Wickman δικαιολογεῖ προσθέτοντας: «τὸ ἀλφάβητο οἱ Ἰθῆρες ἔμαθαν ἔνεκα τῶν ἐμπορικῶν τους ἐπαφῶν»! Τὸ σπουδαιότερο εἶναι, ὅτι ἡ ἀρχαία γλῶσσα τῶν Βάσκων μετὰ δεκαετίες ἔρευνες ἀποκρυπτογραφήθηκε ὑπὸ Ἰθῆρος καθηγητοῦ. Στὴν ἀποκρυπτογραφίᾱ της ἐδοθηθῆ ἀὐτὸς καὶ ἡ ἐρευνητικὴ του ὁμάδα, διότι ἦταν γεγραμμένη μὲ ἑλληνικοὺς χαρακτῆρες. Ἡ γλῶσσα αὐτὴ καλεῖται *Euskera* > *Eu/skera* > *Eu/sk(i)ra* > Εὐ/σκίρα > «Καλὴ τῶν Βράχων», ὁμιλούμενη στὴν βραχώδη Βασκικὴ χώρα.

Βιβλιογραφία

Ἐκτὸς τῶν μελετῶν μου καὶ τῶν μελετῶν τοῦ Καλλιμάχου Διογένοους στὸν «Δαυλὸ», πού διβλογογραφοῦνται σὸ κείμενο τοῦ ἄρθρου, δέλεπετε:

1. «National Geographic Society», Nov. 1977, σελ. 618-619: μεγαλιθικὸς ναὸς Μάλτας· σ. 619: διπλὲς σπεῖρες Μάλτας· μυκηναϊκὴ ταφικὴ στήλη μὲ διπλὲς σπεῖρες· ἐγγράφακες σπεῖρες, ρόμβοι καὶ τετράγωνα ἱρλανδικοῦ τάφου στὸ Newgrange (δομὴ ἀρχαιοελληνικὴ καὶ σύμβολα ἑλληνικῶν μυστηρίων)· καὶ July 1988, vol. 174, σ. 72: λύχνος μὲ κεφαλὴ πάπιας.
2. Διόδωρος Σικελιώτης, ἔκδοσι Loeb Heinemann.
3. Ἰουλίου Καίσαρος, «De Belo Gallico», liber VI, 334, 338, 348, ἔκδοσις Loeb Heinemann.
4. Ἰακ. Θωμοπούλου, «Πελασγικά ἤτοι περὶ τῆς γλώσσης τῶν Πελασγῶν», ἔκδ. 1912.
5. Von Friesen, «Frage nach dem ursprung der runnen Namen».
6. Cornelius Tacitus, «De origine, situ, moribus ac populis Germanorum», Loeb Heinemann.
7. Ἀθανασίου Σταγειρίτου, «Ὠγυγία».
8. Λεξικὸν «Man, Myth and Magic», σ. 2244: ἄρθρο «*Tinkers*» (Κασσιτερισταί): σ. 2706: dolmen· καὶ σ. 90: λευκὸ ἄλογο· καὶ 930: ὁ γίγας τοῦ Cerne Abbas.
9. «Παγκόσμια Μυθολογία» τῆς Βερόνικα Ἀιονς, ἔκδ. ΑΚΜΗ, 1978, σ. 169: ὁμφαλὸς τῶν Κελτῶν· καὶ σελ. 180-1: τάφος μὲ περίγραμμα πλοίου ἀπὸ πέτρες στὴν Γκινσδέε.
10. Ὀμήρου, Ἰλιάς E 126, Δ 212, B 601.
11. Στράβωνος, «Γεωγραφικά», ἔκδ. Loeb Heinemann, τόμος V, σ. 468.
12. Διοδώρου Σικελιώτου, «Ἱστορία», ἔκδ. Loeb Heinemann.
13. Ἀθανασίου Σταγειρίτου, «Ὠγυγία ἢ Ἀρχαιολογία», ἔκδ. 1816, τόμ. Β, βίβλος Δ, κεφ. Στ'.

Κ. Γ. Γεωργανᾶς

Ὀνειρώξεις αποδλήτων

Ἦ! καὶ μένε Λάμπρον, ποῦ κατάντησες! Ἦ Ἀπ' τῇ μιᾷ μᾶς παρουσιάζεσαι ὑπεράνω χρημάτων καὶ δὲν δημοσίευσες ποτὲ καμμιὰ διαφήμιση στὸ περιοδικὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἢ ἀπληστία σου σ' ἔφαγε καὶ πούλησες γιὰ κάποια δισεκατομμύρια τὸν «Δαυλὸ» στὸ συγκρότημα τοῦ κ. Λαμπράκη. Αἰσχρὸς σου καὶ ντροπῇ σου, πὺν ἀπὸ ἐκδότης σοδαρὸς ἔγινες ἄνεργος καὶ ἀπὸ δήμαρχος κλητήρας.

Τί; Νὰ κόψω τίς μαλακίες πρῶι-πρῶι; Καλέ, τί μᾶς λέτε; Ἦδῶ γνωστοὶ καὶ φίλοι μὲ σταματοῦν στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ μὲ ρωτοῦν ἐναγωνίως; «Ρε δικέ μου, εἶναι ἀλήθεια πὺς ὁ Λαμπράκης ἀγόρασε τὸν Δαυλὸ;» ἢ: «Πόσα κονόμησε ὁ Λάμπρον ἀπὸ τὸν Λαμπράκη;». Ἦ φτερωτὴ φήμη τρέχει. Καὶ νὰ ἀγανακτῇ ὁ δύστηνος ἀναγνώστης, ὁ ἐθνικόφρων καὶ ὁ βασιλόφρων, ἄντε καὶ ὁ χουντικός, ἄντε καὶ ὁ «ἐλληνοκεντρικός», καὶ ὁ «ἐλληνίζων». Καὶ νὰ δδελύσσεται νὰ τὸν ἀγοράση, καθότι ὁ «Δ» εἶναι ὄργανο τοῦ κατεστημένου ἢ καὶ ἀριστερός. Τί νὰ κάνη καὶ αὐτὸς ὁ ἐρίφης, πάει καὶ ἀγοράζει τὰ καθαρόαιμα περιοδικὰ πὺν πωλοῦν εὐκόλο, ἀκίνδυνο καὶ ἀνέξοδο «πατριωτισμὸ» καὶ «ἐλληνισμό», ἔστω καὶ ἂν αὐτὰ εἶναι κομματάκι λαθρόδια καὶ φαντάζονται τὴν ἐλληνικότητα ὡς μεζὲ ἢ ἐμπόρευμα ἢ φετιχ καὶ μᾶς φέρνουν τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάθητο ἀπὸ τὸ Σείριο, τὸν Γκαῖμπελς ἀπὸ τὸν Δημοσθένη καὶ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες ἀπὸ τὴν Ἀνδρομέδα...

Σαῦρες φάγατε, παιδιά καὶ ξερνᾶτε αὐτὴ τὴ φημολογία; Ἦ πᾶτε ἀπλῶς νὰ «τσιμπήσετε» καμμιὰ συνδρομή; Ἦ! καὶ λοιπὸν; Πάλι καὶ πάντα τρεῖς καὶ ὁ κοῦγκος θὰ ἴσαστε. Καὶ μὴ μοῦ πεῖτε, πὺς θὰ γίνετε περισσότεροι, μὲ τὰ μυαλὰ πὺν κονδαλᾶτε καὶ τὰ παραμύθια ἢ τίς παλαβομάρες πὺν σεορίζετε στοὺς ἀναγνώστες σας, γιατί θὰ καγχᾶσω. Καὶ κυρίως, ὅταν στηρίζεσθε σ' αὐτοὺς πὺν ἀπορρίπτει ὁ «Δαυλὸς» γιὰ διάφορες ὑπερ-ἐντιμες πράξεις, ὡς λ.χ. ἡ ἀπάτη. Ἦ ἐλπίζετε κρυφά, πὺς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἀναπτύξουν αὐτὲς τίς κοσμιώτατες δραστηριότητες μαζί σας; Πάντως τώρα περιορίζονται, ὅταν στὰ παραμάγαζα, ὅπου θορίσκουν καταφύγιο, τοὺς ρωτοῦν γιατί θορίσκονται ἐκτὸς «Δαυλοῦ», νὰ ἀπαντοῦν ἐμπλεοὶ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως: «Γιατὶ τὸν “Δαυλὸ” τὸν ἀγόρασε ὁ Λαμπράκης. Τί δουλειὰ εἶχα ἐγὼ ἐκεῖ πέρα;» Εἴπατε τίποτε;

Κάπως ἔτσι κυκλοφόρησε ἡ φήμη τῆς ἀγορᾶς τοῦ «Δαυλοῦ» ἀπὸ τὸν κ. Λαμπράκη. Πρᾶγμα πὺν ἔσπευσαν νὰ τὸ ἐγκολπωθοῦν καὶ 2-3 «ἐλληνόψυχοι» ἐκδότες, οἱ παγανιστές, οἱ κοκκινομηλιῶτες καὶ οἱ σειριολόγοι καὶ νὰ τὸ διαδώσουν στὴν πιάτσα, νομίζοντας πὺς δρῆκαν τὴν κότα μὲ τὸ χρυσὸ αὐγὸ.

Ὁ «Δαυλὸς» τζάμπα, μάγκες μου, ἔχει ἀντέξει σὲ πολὺ ἐντιμότερες ἀπ' αὐτὲς πὺν δημιουργεῖτε σεῖς καταστάσεις, μὲ διώξεις, μηνύσεις, καταστροφὲς τῶν περιπτέρων του στὶς ἐκθέσεις βιβλίων, ἀγωγὲς καὶ ἄλλα πὺν δὲν τὰ βάζει ὁ νοῦς σας, γιατί οὐδεὶς ἀσχολεῖται μὲ σᾶς. Καὶ ἐσεῖς τώρα νομίσατε μὲ τὴν σπερμολογία σας, ὅτι πιάσατε τὸν πάπα ἀπ' τὰ... γένια. Ρε παιδιά, δὲν κοιτᾶτε τὴν κόκκα σας; Ἦ δὲν πᾶτε νὰ κοιταχῇτε κάπου;

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΣΕΛΛΗΝΟΣ ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΥ ΡΩΜΑΝΟΥ

*«Τί φυσῶσι καὶ θαμβεύουσιν οἱ Ἕλληνες;
Τί φαντάζονται πρὸς Ἄρατον τρισκατάρατον;»!*

I. Ο ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤΕΡΟΣ ΜΙΣΕΛΛΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Ὁ Ῥωμανὸς ὁ Μελωδὸς θεωρεῖται ὁ σημαντικώτερος ποιητὴς τῆς βυζαντινῆς περιόδου. Ὑπῆρξε ἐκκλησιαστικὸς ποιητὴς. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ποίησις, ἡ ὁποία ὑπῆρξε λατρευτικοῦ χαρακτήρα καὶ ἐγράφη πρὸς λειτουργικὴν χρῆσιν, προερχόταν ἀπ’ τὸν μοναστικὸν κόσμον (Συρία, Παλαιστίνη, Κωνσταντινούπολις κ.λπ.), ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἡ ἑλληνικὴ σοφία ἐχαρακτηρίζετο «μωρία» καὶ ἡ γνώσις ταυτιζόταν μὲ τὴν «πίστιν». Ὁ καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας Ν. Τωμαδάκης ἔγραφε, ὅτι «ἂν κανεῖς ἀφήρῃ ἀπὸ τὴν ὑμνογραφίαν μας τὰ Βιβλικὰ πρότυπα καὶ τὰς ἀναφορὰς εἰς τὰ ἱερὰ διδλία τῶν Ἑβραίων, θὰ ἐφοδεῖτο μήπως δὲν ἔμενέ τι ἐκτὸς τοῦ γλωσσικοῦ προβλήματος καὶ τῆς μουσικῆς» («Κλείς τῆς Βυζαντινῆς Φιλολογίας», ἔκδ. 1993, σελ. 6).

Τὰ ποιήματα τοῦ Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ ἐξυμνοῦν τὴν νέα θρησκεία καὶ γέμουν ἀναφορῶν στὰ ἱερὰ διδλία τῶν Ἑβραίων. Χαρακτηριστικὸ ὅμως εἶναι τὸ ἀνθελ-ληνικὸ μένος τοῦ Ῥωμανοῦ, τὸ ὁποῖο ἀπεικονίζεται ἀνάγλυφα στοὺς παρακάτω στίχους: «Τί φυσῶσι καὶ θαμβεύουσιν οἱ Ἕλληνες; / Τί φαντάζονται πρὸς Ἄρατον τὸν τρισκατάρατον; / Τί πλανῶνται πρὸς Πλάτωνα; / Τί Δημοσθένη στέργουσιν τὸν ἀσθενή; / Τί μὴ νοοῦσιν Ὅμηρον ὄνειρον ἀργόν; / Τί Πυθαγόραν θρυλοῦσιν τὸν δικαίως φιμωθέντα; / Τί δὲ μὴ τρέχουσιν καὶ σέβουσιν οἷς ἐνεφανίσθη / τὸ Πανάγιον Πνεῦμα;» («Ὑμνος εἰς Πεντηκοστήν», οἶκος ιζ'). Παρατηροῦμε, ὅτι στὸν ὕμνον τοῦ αὐτόν, ὁ ὁποῖος δυστυχῶς ψάλλεται καὶ σήμερον ἀπὸ Ἕλληνες κληρικοὺς στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ὁ Ῥωμανὸς εἰρωνεύεται τοὺς Ἕλληνες, ὅτι κανχῶνται γιὰ τοὺς μεγάλους ἄνδρες τοῦ Ἑλληνισμοῦ (τοὺς ὁποίους καὶ ὑβρίζει ὡς «τρискаτάρατους» κ.λπ.) καὶ τοὺς παραπέμπει νὰ τρέξουν καὶ νὰ λατρεύσουν τοὺς χριστιανοὺς ἀποστόλους. Ὡρισμένοι (Μάας, Εὐστρατιάδης), γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἐμπάθεια τοῦ Ῥωμανοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ὑπεστήριξαν ὅτι αὐτὴ ὠφείλετο στὴν ἐβραϊκὴ καταγωγή του.

II. «ΓΕΝΟΣ ΜΕΝ ΕΞ ΕΒΡΑΙΩΝ...»

Κατὰ τὴν καθιερωμένη ἀποψὶ ὁ Ῥωμανὸς ἦταν «ἐλληνοσύρος» τὴν καταγωγή, γεννηθεὶς στὴν Ἑμεσά τῆς Συρίας. Ἔχει ἀνακηρυχθῇ ἅγιος. Γιὰ τὴν ζωὴ του πληροφοροῦμεθα ἀπ’ τὸ συναξάριό του καὶ τὸν κανόνα του ὡς ἀγίου, τὸν ὁποῖο ἔγραψε ὁ Θεοφάνης (778-845). Συγκεκριμένα στὸ συναξάριό του ἀναφέ-

ρεται: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου Ῥωμανοῦ τοῦ ποιητοῦ τῶν κοντακίων, ὃς ὤρμητο ἐκ Συρίας τῆς Ἑμεσηνῶν πόλεως». Ἀνάλογη πληροφορία μᾶς δίνει καὶ ὁ κανόνας τοῦ Θεοφάνους. Καμμιά ὅμως ἀπ' τὶς δύο αὐτὲς ἀναφορὲς δὲν ἀναφέρεται στὸ θέμα τῆς ἐθνοφυλετικῆς προελεύσεως τοῦ Ῥωμανοῦ· τὸ μόνο ποὺ σημειώνεται εἶναι ἡ πόλι, ἀπ' ὅπου ξεκίνησε καὶ ὅπου προφανῶς γεννήθηκε.

Ἕνας ὅμως ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος, ὁ ὁποῖος παρεδόθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 268 κώδικα τῆς μονῆς τῆς Μ. Λαύρας καὶ διὰ τοῦ κώδικα ὑπ' ἀριθ. 202, φ. 286 τῆς μονῆς τοῦ Βατοπεδίου καὶ τοῦ 195, φ. 224α τῆς Πάτμου, δὲν ἀφήνει περιθώρια γιὰ παρερμηνεῖες: «Ὁλος τούτου ὑπῆρχε ἔμπυχος θίβλος καὶ πᾶσι πρὸ τοῦ γνωσθῆναι τῷ Κυρίῳ πεφανέρωτο· **γένος μὲν ἐξ Ἑβραίων**, τὸν νοῦν δὲ εἶχεν ἐδραῖον· οὐ γέγονε Φαρισαῖος ἀλλὰ σκεῦος δοκιμιώτατον, ἐν τῷ κρυπτῷ τὰ μείω ταῖς τῶν πιστῶν καρδίαις καὶ ἀναγινωσκόμενος καὶ ἐπιγινωσκόμενος· οὐ γέγονεν Σαῦλος τὸν σάλον προσφερόμενος, ἀλλὰ Παῦλος, γαλήνης ὁδηγός, αὐτὸν ἀναπαύων· ἐν πᾶσι τοῖς διδάγμασιν ὥφθη μέγας στηριγμός καὶ θεμέλιος· τὰ αὐτοῦ ἀποφθέγματα τί ἀσίγητον στόμα;». Ὁ ὑμνούμενος συνεπῶς Ῥωμανὸς ἦτο Ἰσραηλίτης καὶ κατόπιν ἐδέχθη τὸν Χριστιανισμό. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἦταν Ἑβραῖος, τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος τῆς Ἑμεσας τῆς Συρίας.

Οἱ ἀρνούμενοι τὴν ἀποψὶ αὐτῇ ὑποστηρίζουν, ὅτι ὁ ὕμνογράφος ὠρεῖ ὡς καταλληλότερη γιὰ ὁμοιοκαταληξία λέξι στὸ ἐδραῖος τὸ Ἑβραῖος! Ἀποροῦν μάλιστα, γιατί ὁ συναξαριστὴς τοῦ Ῥωμανοῦ θέλει αὐτὸν Σύρον καὶ ἀποσιωπᾷ τὴν μεταστροφή του ἐκ τοῦ Ἑβραϊσμοῦ στὸν Χριστιανισμό. Ἀλλά, ὅπως εἶδαμε, ὁ συναξαριστὴς ἀπλῶς ἀναφέρει τὸν τόπο γεννήσεώς του καὶ ὄχι τὴν φυλετικὴ του προέλευσι. Ἔτσι λοιπὸν, λέγουν, ἐφ' ὅσον τὸ ἐθνικὸ ὄνομα Σύρος δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸ Ἑβραῖος, δὲν εὐσταθεῖ ἡ ἀποψὶ περὶ ἐβραϊκῆς καταγωγῆς τοῦ Ῥωμανοῦ. Ὅμως, ὅπως ἀναφέρει ὁ Κωνσταντῖνος Σιαμάκης («Ἀλφάβητο», σελ. 332-333), «οἱ μετακλαστικοὶ Ἕλληνες μαζὺ μὲ τοὺς Ῥωμαίους σχεδὸν πάντοτε λέν τοὺς Ἑβραίους Σύρους... Τὸν Δ' π.Χ. αἰῶνα ὁ γεωγράφος Μεγασθένης λέει Συρία τὴ χώρα τῶν Ἰουδαίων... Γύρω στὸ 300 π.Χ. λέει Συρία τὴ χώρα τῶν Ἑβραίων ὁ Μανέθων. Ὁ Ἰουδαϊκὸς ἐλληνόγλωσσος πάπυρος 126 τοῦ ἔτους 238 π.Χ. λέει τὴν ἐβραϊκὴ γλῶσσα συριακή».

III. ΠΟΙΟΙ ΒΔΕΛΥΣΣΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς ἐβραϊκῆς καταγωγῆς τοῦ Ῥωμανοῦ θεωροῦν, ὅτι ἡ μισελληνικὴ του στάσι εἶναι ἀπόρροια τῆς ἐβραϊκῆς καταγωγῆς του. Εἶναι ὅμως γεγονός, ὅτι στὸ Βυζάντιο ἐνεφανίσθησαν πολλὲς προσωπικότητες, ποὺ ὥδε-λύσσονταν τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ δὲν ἦσαν ἐβραϊκῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ὅμως πάντοτε χριστιανοί. Αἰτίαι λοιπὸν τῆς μισελληνικῆς του στάσης θὰ ἦταν ὀρθότερο νὰ θεωρηθῇ τὸ χριστιανικὸ δόγμα, ἢ καταγωγὴ τοῦ ὁποῖου ἄλλως εἶναι ἐβραϊκή. Δὲν θὰ πρέπει ὅμως νὰ διαφεύγῃ τῆς προσοχῆς μας, ὅτι πολλοὶ ἀπ' τοὺς πρῶτους χριστιανοὺς ἦσαν ἐλληνόγλωσσοι Ἰουδαῖοι.

Μάριος Δημόπουλος

Η ΤΡΙΧΟΤΟΜΗΣΗ ΓΩΝΙΑΣ

Σχόλια στην πρόταση του κ. Κ. Σαμπατακάκη («Δ», τ. 218)

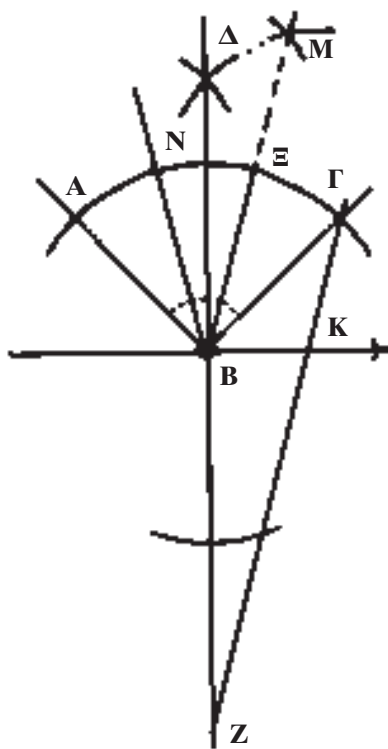
Ο «Δαυλός» ως περιοδικό έρευνας δημοσιεύει άρθρα παγκοσμίως πρωτότυπα, που απευθύνονται όχι στην κλειστή ακαδημαϊκή κοινότητα αλλά σε ένα ελεύθερο αναγνωστικό κοινό υψηλού επιπέδου. Σαν αναγνώστες οι άνθρωποι που τον διαβάζουν είναι πολλές φορές αντιμέτωποι με θέματα που απαιτούν γνώσεις βασικών αρχών/όρολογίας, ιδίως στις φυσικές επιστήμες, π.χ. αστροφυσική, κοσμολογία, μαθηματικά κ.ά. Είναι όμως αυτό έναυσμα για επιμόρφωση. Γι' αυτό θεωρήσαμε σκόπιμο να δημοσιεύσουμε τις προτάσεις 4 ειδικών για μία πρακτική (όχι θεωρητική) λύση του από την αρχαιότητα γνωστού προβλήματος της τριχοτομήσεως της γωνίας, προτάσεις που παρουσιάζουν κατασκευαστικό ενδιαφέρον, αλλά επιπλέον διακρίνονται για τη λογική τους οξυδέρκεια και εύρηματικότητα.

I. Μία σχεδόν τέλεια προσέγγιση

Η πρόταση του κ. Κ. Σαμπατακάκη («Δαυλός», τ. 218) για επίλυση του κλασσικού άλυτου προβλήματος της τριχοτομήσεως της γωνίας, από τα πολλά των αρχαίων Ελλήνων, είναι ενδιαφέρουσα για την απλότητά της. Ας επαναλάβουμε την κατασκευή απλουστεύοντας το σχήμα.

Σε δοθείσα γωνία $AB\Gamma$ φέρει περιφέρεια $R=AB$, κατασκευάζει τη διχοτόμο ΔB και την προτείνει ώστε $BZ=ZR$. Η ΓZ τέμνει την κάθετο προς την ΔB ευθεία BK στο K . Το BK το θεωρεί χορδή του $1/3$ της $\widehat{AB\Gamma}$. Θέτοντας χορδές AN και $\Xi\Gamma$ ίσες με το BK θεωρεί και την $N\Xi$ ίση. Φέροντας τη διχοτόμο MB της $\widehat{NB\Gamma}$ θεωρεί, ότι περνάει από το Ξ . Όμως δεν το αποδεικνύει. Μήπως συμπίπτουν; Όσο μεγάλο κι αν ξκανα το σχήμα, ή MB και το Ξ ταυτίζονται έντυπωσιακά.

Αποφάσισα με εργαλείο την αναλυτική γεωμετρία (και τριγωνομετρικούς πίνακες)* να υπολογίσω σε μία γνωστή γωνία $\widehat{AB\Gamma}$ (διάλεξα την ορθή) το $\widehat{\Gamma\Xi}$ (όπου Ξ σημείο της διχοτόμου MB) και το $\widehat{BK}$ και να τα συγκρίνω. Παρ' όλο που με λύπη μου είδα ότι δεν συμπίπτουν (άρα θεωρητικά η λύση δεν είναι ορθή), παρατήρησα ότι η διαφορά τους $\Delta = 0,5176404 - 0,5224096 \approx 0,004 \cdot R$ είναι ελάχιστη και **πρακτικά συμπίπτουν**. (Σε 100 μ. ακτίνα χάνονται μόνο 40 εκ.). Συνεχίζοντας βρήκα σε γωνίες τις αντίστοιχες διαφορές (ως πίναξ 1). Σε μικρότερες γωνίες των 60° ή διαφορά δεν δύναται πρακτικά να μετρηθεί. Ο,τι έχασε η Θεωρητική Γεωμετρία το κέρδισε

150°	0,0100	→ 3,3' της μοίρας
120°	0,0086	→ 30'
90°	0,0047	→ 15'
60°	0,0016	→ 5'
30°	0,0002	→ >1'

Πίναξ 1.

ἡ Πρακτική!

Ὅπως λοιπὸν ἡ σχεδὸν τέλεια προσέγγιση τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, δίδει $\Delta=0,00004$ κατὰ τὸν «τετραγωνισμό τοῦ κύκλου» (σχετικό ἄρθρο μου στὸν «Δ», τ. 209) τοὺς διευκόλυνε στὸν ὑπολογισμό ἐμβαδῶν καὶ ὄγκων κυλίνδρων (κίωνων, κορυμῶν), ἔτσι καὶ ἡ τριχοτόμηση γωνίας (τὴν γνώριζαν μὲ τὴν ἄνω λύση ἢ ἀλλιῶς) ἐχρησιμοποιήθη γιὰ τὴ γεωδαιτική ὑλοποίηση σημείων στὴ γῆ τῆς Ἑλλάδος (ναοί, πόλεις, σήραγγες κ.λπ.) ὡς καὶ γιὰ τὴν ὑποδιαίρεση γωνιομέτρων (διόπτρες κ.ἄ.) σὲ μοῖρες.

Οἱ Ἕλληνες, θέτοντας πρὸς ἐπίλυση τὰ ἅλута αὐτὰ προβλήματα καὶ λύνοντάς τα προσεγγιστικά μὲ διάφορους τρόπους, ὄχι μόνον προχώρησαν τὰ θεωρητικά μαθηματικά, ἀλλὰ ἀνέπτυξαν καὶ τὴν ἐφηρμοσμένη γεωμετρία καὶ μηχανικὴ σὲ τέτοια ὕψη, ὥστε νὰ μένουμε ἐκθαμβοὶ ἀπὸ τὰ ἐκπληκτικά τους ἐπιτεύγματα.

Καὶ ἀφοῦ ἐξαφανίσθηκαν μυστηριωδῶς (;) ὅλα τὰ συγγράμματα τῶν μαθηματικῶν, ἀστρονόμων κ.λπ. καὶ μόνον τριῶν τὰ αὐθεντικά ἔργα διεσώθησαν ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ἀπὸ τοὺς 280 (!) ἀσχολούμενους μὲ τὰ μαθηματικά (βλ. Εὐδ. Σταμάτη, «Ἱστορία τῶν Ἑλληνικῶν Μαθηματικῶν»), σὲ ἔργα δὲ 14 μόνον μαθηματικῶν οἱ Liddell-Scott παραπέμπουν, χρὲς ἔχουμε τὴν ἀνασύσταση τῆς χαμένης αὐτῆς γνώσης. Δουλειὰ λοιπόν.

* Γιὰ τοὺς εἰδήμονες: Γιὰ ὀρθὴ $\Delta\Gamma$ οἱ συντεταγμένες τοῦ Ξ καὶ Γ εἶναι ἀντιστοίχως Ξ ($x=$ συν. 75 καὶ $\psi=$ ἡμ. 75) Γ ($x=$ συν. 45 καὶ $\psi=$ ἡμ. 45), τὸ δὲ μήκος $\Gamma\Xi=\sqrt{(X_1-X_2)^2+(Y_1-Y_2)^2}=0,5176404$. Ἡ εὐθεία $\Gamma\Xi$ περνάει ἀπὸ τὰ σημεία Γ ($X=$ συν. 45, $\psi=$ ἡμ. 45) καὶ Ξ ($x=0$, $\psi=-2$). Μὲ τὸν γνωστὸ τύπο βρῖσκουμε τὴν ἐξίσωση $\psi-0,70711=3,8284142 \cdot (x-0,70711)$. Γιὰ $\psi=0$, $x=BK=0,5224096$. Ἡ διαφορά τοὺς $\Delta=\Gamma\Xi-BK=0,0047692$ ἐφ 15'.

Κων. Καρμιράντζος
Ἀρχιτέκτων, Ἀθήνα

II. Τὸ λογικὸ σφάλμα τῆς προτάσεως Σαμπατακάκη

Στὸ ὑπ' ἀριθμὸ 218 τεῦχος τοῦ ἐγκρίτου «Δαυλοῦ» (Φεβρ. 2000) ἐδημοσιεύθη ἄρθρο τοῦ κ. Κων. Σαμπατακάκη ὑπὸ τὸν τίτλο: «Μία πρόταση γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς τριχοτομῆσεως τῆς γωνίας». Ἐμελέτησα τὸ ἄρθρο μὲ προσοχὴ καὶ διεπίστωσα ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ὑπάρχει ἓνα σφάλμα. Τὸ σφάλμα αὐτὸ συνίσταται στὸ γεγονός ὅτι ὁ ἀρθρογράφος λαμβάνει ὡς δεδομένο, ἤτοι ἀποδεδειγμένο, ὅτι τὸ εὐθύγραμμο τμήμα BK ἢ IB τῆς ἀκτίνος τοῦ κύκλου (βλέπε σχῆμα 1 τοῦ κ. Σαμπατακάκη) καταμετρεῖ τρεῖς ἀκριδῶς φορές τὸ τόξο τῆς τυχαίως δοθείσης ἐπικέντρου γωνίας $\Delta\Gamma$.

Τὸ γεγονός ἢ ἡ ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἀκτὴν ἐνὸς κύκλου καταμετρεῖ τὴν ἡμιπεριφέρεια τοῦ κύκλου, ὅταν λαμβάνεται ὡς χορδὴ, τρεῖς ἀκριδῶς φορές, δὲν σημαίνει ὅτι καὶ τμήμα τῆς ἀκτίνος δύναται νὰ καταμετρήσῃ καὶ μία τυχοῦσα γωνία ἀκριδῶς τρεῖς φορές, ἀλλ' ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο καὶ γεωμετρικὴ ἀπόδειξις, ἥτοι ἂν φαίνεται μὲ τὸν διαδῆτη ὅτι καταμετρεῖ τὸ τόξο τῆς τυχοῦσης γωνίας τρεῖς φορές.

Ὁ ἀρθρογράφος περιέπεσε στὸ «λογικὸ» σφάλμα, πὺν περιγράφει καὶ ἐξετάζει ὁ Ἀριστοτέλης στὰ «Ἀναλυτικὰ Πρότερα» (κεφ. 18, ἐκδοσις Tauchnitz, Λει-

ψία 1832), λέγων τὰ ἐξῆς: «... Ὅταν τὸ μὴ δι' ἑαυτοῦ γνωστὸν δι' ἑαυτοῦ τις ἐπιχειρῇ δεικνύναι, τότε αἰτεῖται τὸ ἐξ ἀρχῆς» ἢ, καθὼς παρακάτω λέγει: «... Τὸ δι' ἑαυτοῦ δεικνύναι τὸ μὴ δι' ἑαυτοῦ δῆλον...». Ὅταν λοιπὸν κάποιος περιπέσει στὸ ἐν λόγῳ σφάλμα ποὺ περιγράφει ὁ Ἀριστοτέλης, τότε τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ λαμβάνη ὡς ἀποδείξι ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ ἀποδείξῃ.

Ἐπὶ πλέον δὲ ἐπιχειρήσας ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ ἀποδείξω γεωμετρικῶς, ὅτι τὸ τμήμα BK ἢ IB καταμετρεῖ τρεῖς ἀκριδῶς φορὲς τὸ τόξο τῆς γωνίας ABΓ, ἀπετυχά. Τουναντίον ἀπέδειξα γεωμετρικῶς, ὅτι τὸ τμήμα BK ἢ IB τοῦ σχήματος 1 τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Κ. Σαμπατάκη καταμετρεῖ μόνο κατὰ προσέγγισιν τρεῖς φορὲς τὸ τόξο τῆς γωνίας ABΓ.

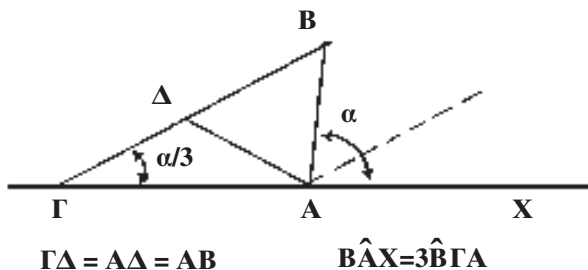
Δημ. Κων. Μαργίτης
Ἀντιπέραρχος ἐ.ἀ., Λάρισα

III. Ἐπιτυχάνεται κάποια εὐκολία κατασκευῆς

Εἰς τὸ τεῦχος 218 τοῦ «Δαυλοῦ», Φεβρουάριος 2000 καὶ εἰς τὴν σελίδα 13865 δημοσιεύεται μία πρότασις τριχοτομήσεως τῆς γωνίας ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γρηγ. Σαμπατακάκη. Ἐμελέτησα τὴν πρότασιν αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν διαπιστώνω ἓνα λογικὸ κενό. Συγκεκριμένως ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐξηγεῖ ἐπαρκῶς, διατί οἱ δύο διχοτόμοι MB καὶ AB θὰ πρέπει νὰ διέρχωνται ἀντιστοίχως ἀπὸ τὰ σημεῖα Ξ καὶ Ν.

Ἡ τριχοτόμησις τῆς γωνίας ἦτο καὶ εἶναι ἓνα ἄλυτο πρόβλημα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερον. Ἀπὸ τοὺς ἀσχοληθέντας μὲ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος μὲ γεωμετρικὰς μεθόδους ὑπῆρξαν ὁ Ἀρχιμήδης ὁ Συρακούσιος, ὁ Ἰππίας ἐξ Ἡλείας, ὁ Νικομήδης, ὁ Τσεβά (Ceva), ὁ Μὰκ Λῶριν (Mac Laurin) καὶ ἄλλοι.

Ὁ Ἀρχιμήδης ὥρισεν, ὅτι μία γωνία τριπλασία μιᾶς ἄλλης περιέχεται εἰς τὸ τρίγωνον ABΓ (σχῆμα 1), καλούμενον σήμερον «τρίγωνον τοῦ Ἀρχιμήδους». Εἰς τὸ τρίγωνον αὐτό, ὅταν τὰ τμήματα AB, AΔ καὶ ΔΓ εἶναι ἴσα μεταξύ των, τότε ἡ γωνία BAX εἶναι τριπλασία τῆς AΓB.

Σχῆμα 1.

Ἡ δυσκολία ἔγκειται εἰς τὴν ἐκάστοτε κατασκευὴν τοῦ ἐν λόγῳ τριγώνου διὰ δεδομένην πρὸς τριχοτόμωσιν γωνίαν. Γενικῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα αὐτὸ μὲ τὸν κανόνα καὶ τὸν διαβήτην, ἐνῷ ἄλλες ἀλγεβρικὲς μέθοδοι ἔχουν ἤδη προταθῇ. Ὁ λόγος εἶναι, ὅτι τελικῶς καταλήγουν εἰς μίαν ἐξίσωσιν τρίτου βαθμοῦ, μὲ ὅ,τι συνεπάγεται τοῦτο. Ἀς παρακολουθήσωμε τώρα τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ κ. Κ. Γ. Σαμπατακάκη, διατηροῦντες τὰ ἴδια σύμβολα.

1α Περίπτωσης: Τριχοτόμησης γωνίας 180 μοιρών

Τὸ σχῆμα 2 προέκυψε ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ κ. Κ.Γ.Σ., ὅταν τὰ σημεῖα Κ καὶ Ι μετεκινήθησαν καὶ κατέλαβον ἀντιστοίχως τὶς θέσεις Θ καὶ Η, ὅπου εἰς τὴν παροῦσαν στιγμὴν τὸ Θ συμπίπτει μὲ τὸ Γ καὶ τὸ Η μὲ τὸ Α, ὥστε ἡ γωνία $ABΓ=180$ μοῖρες. Ἐκ κατασκευῆς προκύπτει, ὅτι $BK=BΘ=BG$: μὲ κέντρον τὸ σημεῖο Γ καὶ ἀκτῖνα τὸ μήκος BG χαράσσομεν περιφέρειαν κύκλου, ἡ ὁποία θὰ τμήσῃ τὴν περιφέρειαν μὲ κέντρον τὸ Β εἰς τὸ σημεῖον Ξ.

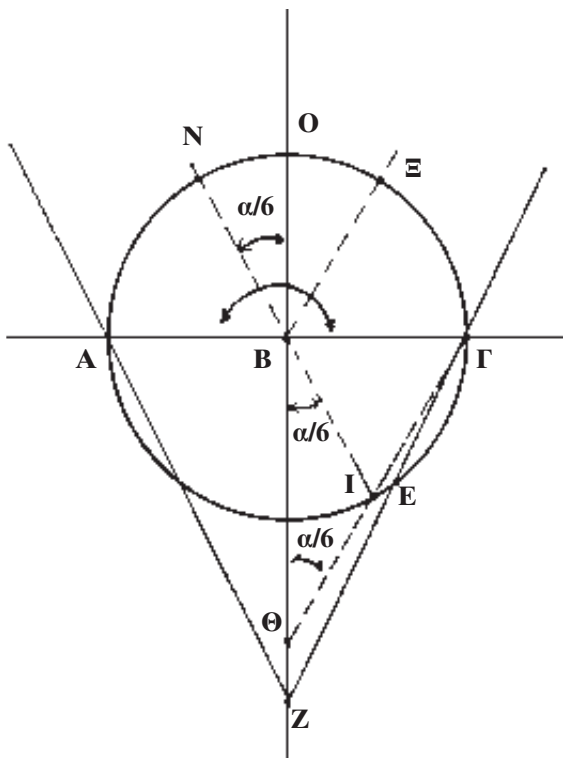
Ἀντιστοίχως μὲ κέντρον τὸ Α καὶ ἀκτῖνα τὴν AB χαράσσομε περιφέρειαν κύκλου, ἡ ὁποία θὰ τμήσῃ τὴν περιφέρειαν μὲ κέντρον τὸ Β εἰς τὸ σημεῖον Ν. Εἶναι φανερόν, ὅτι τὰ τόξα AN, ΝΞ καὶ ΞΓ εἶναι ἴσα μεταξύ των καὶ οἱ ἀντίστοιχες γωνίες εἶναι τὸ $1/3$ τῆς ABΓ.

Ὅταν ὅμως τὰ σημεῖα Α καὶ Γ μετακινῶνται, ὥστε τὸ ἓνα νὰ πλησιάσῃ τὸ ἄλλο καὶ ἡ γωνία $ABΓ=\alpha$ νὰ καθίσταται μικρότερη τῶν 180 μοιρῶν, δὲν σημαίνει ὅτι οἱ ἀντίστοιχες ἀκτῖνες, πὺν μᾶς δίδουν τὰ σημεῖα Ν καὶ Ξ, θὰ μετακινῶνται κατὰ γραμμικὸν τρόπον.

16 Περίπτωσης: Ἐφαρμογὴ τοῦ τριγώνου τοῦ Ἀρχιμήδους

Ἄν ἐφαρμόσωμεν εἰς τὸ σχῆμα 2 τὸ τρίγωνον τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σχήματος (διὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ θὰ ἰσχύουν τὰ ἴδια), τότε ἡ γωνία $OBΓ=90$

μοῖρες καὶ σχηματίζοντας τὸ τρίγωνον τοῦ Ἀρχιμήδους $BΓΘ$ εἰς τρόπον ὥστε $BΓ=BI=IΘ$, τότε ἡ γωνία $ΓΘB=1/3$ $OBΓ$. Παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ προέκτασις τῆς IB, ἡ IBN, εἶναι διχοτόμος τῆς $ABΞ$ καὶ $NBO=OBΞ=ΓΘB=1/3$ $OBΓ$. Ἄν δὲ φέρωμεν ἀπὸ τὸ Β παράλληλον πρὸς τὴ $ΓΘ$, τότε ἡ γωνία $ΞBO=ΓΘB$. ὅ.ξ.δ.

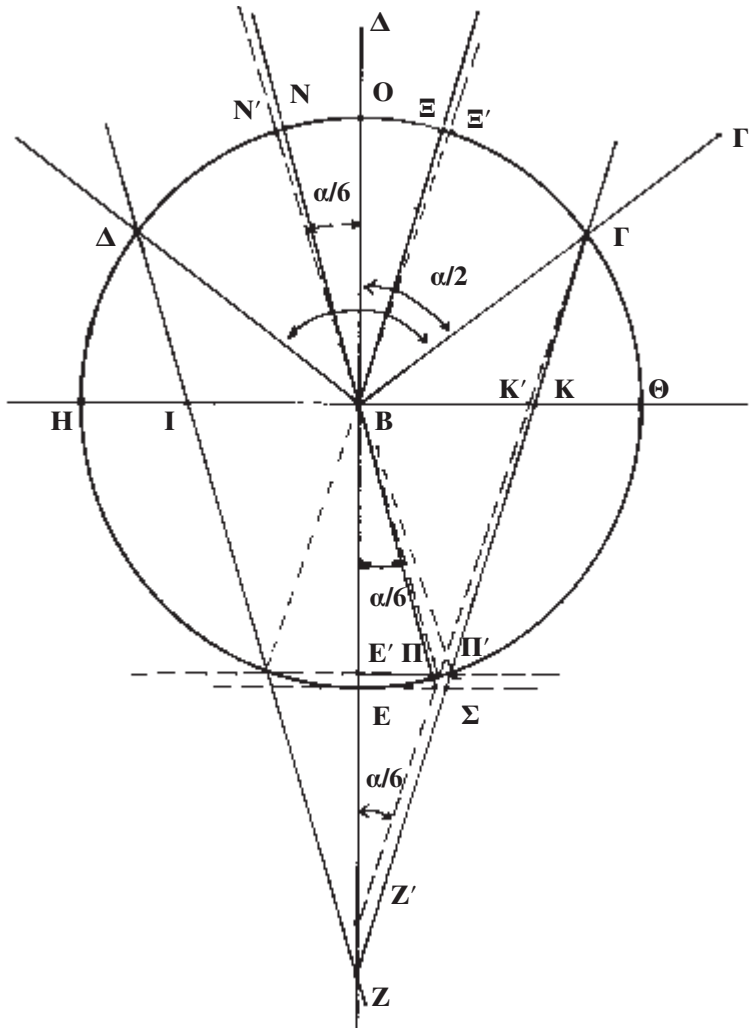
Σχῆμα 2.

2 Περίπτωσης: Γενικὴ λύσις

Παρατηροῦντες τὸ σχῆμα 3 καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ κ. Κ.Γ.Σ. θὰ ἔχωμεν:

Ἡ γωνία $ABΓ=\alpha=ABN+NBΞ+ΞBΓ$, ὅπου οἱ γωνίες $ABN=NBΞ=ΞBΓ$, ἐπίσης ἡ γωνία $NBO=OBΞ=\alpha/6$, διότι ἡ $BOΔ$ εἶναι διχοτόμος τῆς γωνίας $NBΞ$ καὶ τῆς γωνίας $ABΓ$. Ἡ γωνία $OBΓ=BΓZ+ΓZB$.

Τὸ τρίγωνον $Π'ΒΓ$ εἶναι ἰσοσκελές· καὶ $BΠ'=BΓ$ καὶ γωνία

ΒΓΖ=ΒΠΤ, ἡ γωνία ΒΠΤ= ΒΖΠ' + Π'ΒΖ καὶ ΒΖΠ' διάφορος τῆς Π'ΒΖ: ὅπου τὰ σημεῖα Σ καὶ Π' εἶναι σημεῖα ἀνήκοντα εἰς τὴν εὐθεῖαν ΓΖ, ἡ ὁποία τέμνει τὴν περιφέρειαν καὶ τὴν κάθετον εἰς τὸ Ε.

Ἡ εὐθεῖα ΓΖ, τέμνουσα τὴν εὐθείαν ΗΒΘ, ὀρίζει τὸ σημεῖον Κ καὶ τὸ μήκος ΒΚ, δάσει τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ προσδιορισμὸς τῶν τόξων ΞΓ καὶ ΑΝ ἀντιστοίχως διὰ τὴν τριχοτόμησιν τῆς γωνίας ΑΒΓ, ὅπου ΒΕ=ΕΖ.

3, δηλαδή τὸ τμήμα ΔΟΒΖΚ' Γ, ὅπου διὰ τὸ ἄλλο ἦμισυ τοῦ σχήματος 3 ἐκ συμμετρίας θὰ ἰσχύουν τὰ ἴδια, τότε Ζ' Π=ΠΒ=ΒΓ καὶ οἱ γωνίες ΒΓΠ=ΓΠΒ, ΠΒΖ'=ΠΖ'Β καὶ ΓΠΒ=2ΠΒΖ'. Ἡ ΓΠΖ' τέμνει τὴν ΗΒΘ εἰς τὸ σημεῖον Κ'.

Ἀπὸ τὸ σχηματιζόμενον ἰσοσκελὲς τρίγωνο ΠΒΖ' προκύπτει, ὅτι, ἂν προε-

κτείνωμεν τὴν ΠΒ ἕως ὅτου τμήση τὴν περιφέρειαν μὲ κέντρον τὸ Β εἰς τὸ σημεῖον Ν', τότε, κάμνοντας τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὴν γωνίαν ΔΒΓ, θὰ προκύψῃ ἓνα νέον σημείον Ξ'.

Θὰ ἔχωμεν $ΟΒΓ = \alpha/2 = 3 \text{ BZ}' \Gamma$, $\text{BZ}' \Gamma = \alpha/6$ καὶ BN' διχοτόμος τῆς ABE' . Συνεπῶς, ἂν φέρωμεν παράλληλον πρὸς τὴν $\Gamma\text{Z}'$ ἐκ τοῦ σημείου Β, αὕτῃ θὰ τμήσῃ τὴν περιφέρειαν μὲ κέντρον τὸ Β εἰς τὸ σημεῖον Ξ', καὶ ἡ $\text{B}\Xi'$ θὰ εἶναι διχοτόμος τῆς $\text{N}'\text{B}\Gamma$ καὶ θὰ ἔχωμεν $\Xi' \text{BO} = \alpha/6$ καὶ $\Xi' \text{B}\Gamma = 2\alpha/6$. Ὑποθέτωμεν ὅτι τὸ τρίγωνον τοῦ Ἀρχιμήδους εἶναι δυνατὸν νὰ τριχοτομηθῇ ἡ γωνία $\text{AB}\Gamma$ ἢ ἡ $\text{AB}\Gamma/2$. Ὅλες οἱ γωνίες τῶν διαφόρων τριγώνων τοῦ σχήματος 3 ἔχουν μεγέθη πολλαπλάσια ἢ ὑποπολλαπλάσια τῆς α , πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει μὲ τὴν λύσιν τοῦ κ. Κ.Γ.Σαμπατακάκη.

Ἐφθάσαμεν εἰς ἓνα ἄτοπον. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁρίζεται τὸ τρίγωνον τοῦ Ἀρχιμήδους, τὰ σημεία Ν' καὶ Ξ' εἶναι τὰ πραγματικὰ σημεία διελύσεως τῶν διχοτόμων BN' καὶ $\text{B}\Xi'$, οἱ ὁποῖες διχοτομοῦν τὶς γωνίες ABE' καὶ $\text{N}'\text{B}\Gamma$ καὶ ὅχι τὰ σημεία Ν καὶ Ξ, διότι οἱ γωνίες $\text{N}'\text{BO} = \text{PBE} = \text{PZ}'\text{E}$.

Ἀπὸ τὴν πρότασιν τοῦ κ. Κ.Γ.Σ. συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἴδιος παρὰ σὺρθη νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸ ἐκάστοτε τμήμα ΒΚ καὶ ΙΒ προσδιορίζουν τὰ σημεία Ξ καὶ Ν τριχοτόμου. Οἱ δοκιμές, εἰς τὶς ὁποῖες προέβη, τὸν ἐξηπάτησαν, οἱ διαφορὲς εἶναι μικρὲς ἀλλὰ εἶναι ὅπωςδήποτε ἐσφαλμένες.

Συνεπῶς ἡ πρότασις τοῦ κ. Κ.Γ.Σ. διὰ τὴν τριχοτόμωσιν τῆς γωνίας δὲν εὐσταθεῖ. Παρὰ ταῦτα ἐπιτυχάνει κάποιαν προσέγγισιν καὶ εὐκολίαν κατασκευῆς.

Δρ. Ἀργύριος Β. Σπυριδωνος
Ἀθήνα

Βιβλιογραφία:

1. Μ. Α. Μπρίκας, «Τὰ περίφημα ἅλντα γεωμετρικὰ προβλήματα τῆς ἀρχαιότητος», ἐκτύπωσις Α.Α. Παπασπύρου, Ἀθήνα 1970.
2. Σελίδες Διαδικτύου 2000.
3. T. L. Heath. «A manual of Greek Mathematics», Dover Publ., New York 1963.

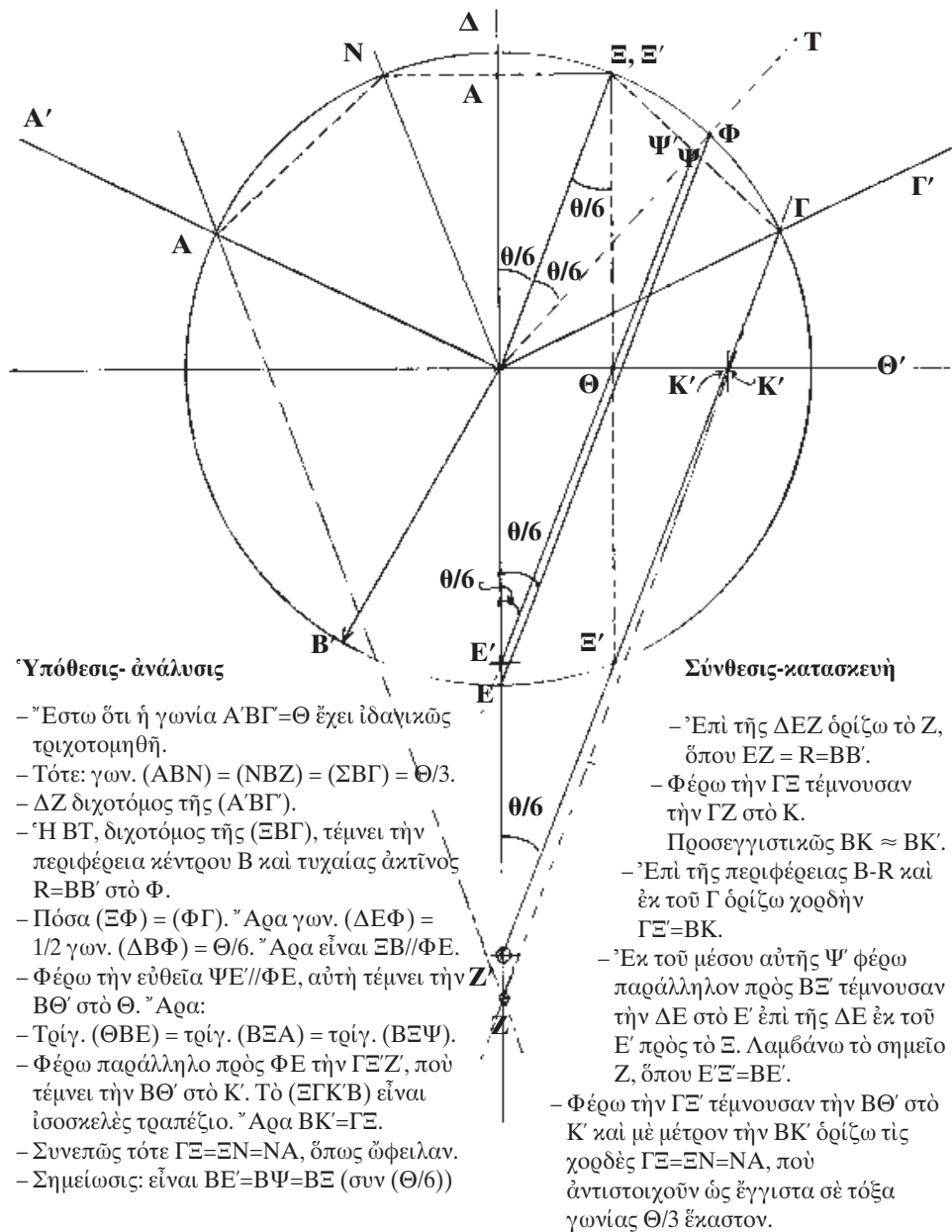
IV. Τριχοτόμηση γωνίας ἀλλὰ προσεγγιστικῶς

Παρουσιάζω βελτιωμένη πρόταση τριχοτόμησης γωνίας διὰ κανόνος καὶ διαδήτου καὶ ἐπισημαίνω, ὅτι ἡ διὰ κανόνος καὶ διαδήτου τριχοτόμηση γωνίας κατὰ τὰ ὀριζόμενα στὴν γεωμετρικὴ ὁρολογία ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι **δὲν εἶναι δυνατὴ**.

Καὶ νὰ ἐμπρός μας ἓνα φιλοσοφικὸ ζήτημα. Πῶς, ἀφοῦ μαθηματικῶς ἀποδεικνύεται (δὲν ἔτυχε νὰ ἀσχοληθῶ ἄλλοτε) ὅτι ἡ τριχοτόμηση διὰ κανόνος καὶ διαδήτου γωνίας **δὲν ὑπάρχει**, ὑπάρχει ἡ ιδέα μιᾶς τέτοιας δυνατότητος; καὶ πῶς αὐτὸ δὲν ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν θεωρίαν τοῦ ἀπροσέγγιστου Πλάτωνος περὶ ἰδεῶν;

Ἴσως ἔχει παρεξηγήσει ὁ κόσμος τὸ βαθυτέρο νόημα αὐτῆς τῆς φιλοσοφικῆς συλλήψεως τοῦ Πλάτωνος.

Εὕγε στὸν «Δαυλὸς», ποὺ ἔθεσε κάτω ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν τῆς δημοσιότητος τὸ θέμα.

Ἡ παρούσα ἄς θεωρηθῇ ὡς συμπλήρωση τῆς προτάσεως τοῦ κ. Κ. Σαμπατακάκη, («Δαυλός», τ. 118, Φεβ. 2000).

Κωνσταντῖνος Ἀρ. Ἀνδρίτσος

Μηχανολόγος - Ήλεκτρολόγος Μηχανικός, Ἀθήνα

Ντόπερμαν

Ἡ ἰδεολογικὴ «ἀτμόσφαιρα» τοῦ Ὅμηρου, γεμάτη ἀπὸ ἐσωτερικὴ δύναμη ἰσορροπημένη, ὅχι δύναμη γιὰ τὴ δύναμη· ἐκεῖ ἡ διαύγεια τῆς ἐσωτερικότητος τῶν πάντων δίνει ἓνα κόσμον ἀμόλυντον κι ἓναν ἄνθρωπον μὲ σῶμα καὶ νοῦ ὑγιῆ. Ἡρωισμός, χαρὰ, φῶς, ἀνάταση. Ἡ λύπη δὲν ἔχει λάθει ἀκόμα τὴν ἐσωτερικὴ ὑποκειμενικὴ διάσταση τῆς ἐδραιοχριστιανικῆς μεταφυσικῆς, ὅπου διαδρωτικὰ μετατρέπει τὸν ἥρωισμό, τὸ φῶς, τὴ χαρὰ σὲ ψυχοφθόρον πόνο, σὲ θάνατον. Ἐδῶ θὰ καταλάβουμε τὸ σημερινό μας ψυχολογικὸ ὑπόβαθρον καὶ τὴ μόλυνση τῶν πάντων. Συγκρίνατε τὴν μεγαλωσύνη τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τέχνης μὲ τὶς δυζαντινὲς εἰκόνες, γιατί ἔτσι εὐκόλα θὰ ἔχετε τὴ σύγκριση.

Τὰ πράγματα εἶναι φῶς-φανάρι, ὅμως τὸ Σύστημα τὰ μπερδεύει μὲ ἀκαταλαδίστικες καὶ σοδαροφανεῖς μπουρμπουλήθρες, μὲ βαρύγδουνους ἀπολογητὲς του, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ ποῦν τίποτε – γι' αὐτὸ εἶναι τεράστιος ὁ ὄγκος τοῦ «πνεύματος» τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Ποιότης καὶ χρῆμα τοῦ *homo oeconomicus*, ἡ χειρότερη σφραγίδα τοῦ ἀνθρώπου... Ἀδυσώπητα ὁ χρόνος ξετυλίγεται, ἐνῶ ὁ μεγάλος Ἀλεξανδρινὸς θυμόσοφα λέει τό: **«Σὰ δγῆς στὸν πηγαῖμό γιὰ τὴν Ἰθάκη, νὰ εὐχεσαι νᾶναι μακρὺς ὁ δρόμος»** τὴν Ἰθάκην τῆς ἐπιστροφῆς... καὶ καπνὸν ἀναθρῶσκοντα! Θὰ τοῦ κουνοῦσε τὴν οὐρὰ γνωρίζοντας τὸν Ὀδυσσεά ὁ παλιὸς του φίλος, τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο σκυλί ὁ Ἄργος, ποὺ ἀντικατόπτριζε τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη εὐτυχισμένων ἡμερῶν, ὁ ἀχώριστος φίλος..., ὁ κύων.

Κι ἔρχεται σήμερον τὸ «ντόπερμαν», μανιακὸς διαστανρωμένος σκύλος ἐφιαλτικῶν ὀνείρων, μὲ εἰδικὰ λουριὰ στὰ καταστήματα, ὅπου προσφεύγουν ψυχανώματα ἄτομα τῆς παθολογικῆς σημερινῆς μόδας... Τὸ ἄμοιρον ζῶο τὸ χρησιμοποιοῦν σὰν δεκανίκι. Ἕνα «πακέτο» ἐξυπηρετήσεων μέσῳ τοῦ... Internet – καὶ φοῦρνος νὰ μὴν καπνίσῃ... Ἐξουσιαστὲς καὶ πλανητάρχες ἔχουν καταλάβει ποὺ πᾶμε; Ἴσως τρίβουν τὰ χέρια τους χαρούμενοι, γιατί ἔρχεται τὸ ὀλοκαύτωμα, ἡ τελικὴ λύση, ποὺ ζητᾶνε, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικοὺς ποὺ σκέπτονται.

Μὰ δὲν εἶναι μόνοι οἱ ἔξω, εἶναι καὶ οἱ μέσα, ποὺ φέρουν κι αὐτοὶ ντόπερμαν – πῶς θὰ ἀπαλλαγοῦν; Κι ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἀφαιροῦν αὐτὸ τὸ γονίδιο, τότε θὰ ξέρουν ὅτι θὰ κάνουν ἀνεπανόρθωτη ζημιὰ στὸ οἰκεῖο κέντρο τοῦ ἐγκεφάλου, ὅπου ἐκεῖ ἔχουν φορτώσει ὅλα τους τὰ ὄνειρα καὶ τὶς ἐλπίδες γιὰ ἓναν μικρονοϊκὸν κόσμον φανταχτερῶν λουριῶν γιὰ σκυλιὰ ντόπερμαν...

Παντελῆς Γλᾶρος

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ

Χορεύοντας με τὴν Ἀθηνᾶ στὸ Διαδίκτυο
καὶ συζητώντας με τὸ Σωκράτη στὴν Ἀγορά

1. Σύγκριση ὑφιστάμενου καὶ προτεινόμενου συστήματος

Α. Τὸ ὑφιστάμενο «παιδαγωγικὸ σύστημα» (Δημοτικό, Γυμνάσιο-Λύκειο κ.λπ.) μετὴν ὑπερφόρτωση ἀχρηστων καὶ περιττῶν γνώσεων (περίπου κατὰ 60%) εὐνουχίζει ἢ παθητικοποιεῖ ὅ,τι πιὸ δημιουργικὸ καὶ πολύτιμο ἔχουν νὰ προσφέρουν οἱ Ἕλληνες στὸν κόσμο μας: τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκεφάλου τους.

Β. Προτείνουμε ἓνα νέο παιδαγωγικὸ σύστημα (βλ. πίνακες 1 καὶ 2), ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὸ ξενόφερτο μεσαιωνικὸ σύστημα (ποὺ ἐφαρμόζεται στὴν Ἑλλάδα) μέ: ὑπερφόρτωση «ῥήσης», ἐξετάσεις, κλεισούρα στοὺς τέσσερις τοίχους, παπαγαλία κ.λπ. Ἡ δομὴ τοῦ νέου προγράμματος σπουδῶν εἶναι ἡ ἑξῆς:

1. **Θεμελιὰ μαθήματα** (4-6) (= περίπου 50% τοῦ χρόνου): με ἀξιολόγηση μόνο σὲ 3-5 μαθήματα.

2. **Ἐλεύθερες διαλέξεις** (γιά $\approx$ 10 μαθήματα) (= περίπου 20% τοῦ χρόνου): Χωρὶς ἀξιολόγηση στὰ μαθήματα αὐτά.

3. **Ἐπισκέψεις-παιδαγωγικὲς ἐμπειρίες** (= περίπου 30% τοῦ χρόνου) (βλ. τοὺς Πίνακες 2 καὶ 2α).

Γ. Ὁ εὐνουχισμὸς τοῦ ἐγκεφάλου τῶν νέων Ἑλλήνων μετὸ ὑφιστάμενο σύστημα ἐξηγεῖ, γιατί οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν σὲ μεγαλωσύνη τοὺς ἀρχαίους προγόνους τους.

• Νὰ οἱ διαφορὲς τῶν δύο συστημάτων στίς ἐπιπτώσεις τους, σὲ συνοπτικὴ διατύπωση. (Πληρέστερη διατύπωση ὑπάρχει στὸ ὑπὸ ἔκδοση βιβλίο μας.)

Σύγκριση ἐπιπτώσεων τῶν δύο συστημάτων:

Αὐτὸ ποὺ ἰσχύει: (Καταναγκαστικὴ- καταπιεστικὴ παιδεία)	Αὐτὸ ποὺ προτείνουμε: (Δημιουργικὴ- διαλεκτικὴ παιδεία)
Ἀδιαφορία	Συμμετοχὴ (στὸ διάλογο)
Ἀνία (μέσα στὴν τάξη)	Περιέργεια-διέγερση
Παπαγαλία	Δημιουργικοὶ ἄνθρωποι
Καταπίεση (καταπιεσμένα ἄτομα)	Ἐλευθερία σκέψης (ἀπελευθερωμένα ἄτομα)
Ἄγχος-«στρὲς»	Αὐτογνωσία-ἀναζήτησις
Αὐτοκτονίες	Πρόσκληση γιά ζωὴ
Κατάρεις-βραιοὶς (ἀπὸ τοὺς γονεῖς)	Εὐλογίες-προσδοκίες
Ἀντιγραφεῖς	Ἀναζητητὲς τῆς ἀλήθειας
Ἀποβλάκωση	Κριτικὴ σκέψη
Φερέφωνα	Αὐτόφωτες ὀντότητες
Ἀπονεκρωμένοι ἐγκέφαλοι	Διαλεγόμενοι-ξύπνιοι

Πίνακας 1. Συγκριτική παρουσίαση τῶν δύο παιδαγωγικῶν συστημάτων

A. Τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ παιδαγωγικὸ σύστημα. (Δὲν ὑπάρχουν ἐξετάσεις. Ἡ διδασκαλία γίνεται στὰ αἴθρια, τὰ γυμναστήρια, μάθηση μετὰ διάλογο κ.λπ.)	B. Τὸ μεσαιωνικὸ ξενόφερτο* παιδαγωγικὸ σύστημα. (Μὲ ἐξετάσεις, βαθμολογίες, κλεισοῦρα στοὺς 4 τοίχους, παπαγαλισμὸ κ.λπ.)
A. Μαθήματα	
<i>1. Σταθερὰ**</i> 1. Λόγος+ρητορική (ἐκφραση)+μῦθοι 2. Γεωμετρία+ἀριθμητική+«ὑπολογιστὲς» 3. Μουσική+ἁρμονία+ὁμηρικὰ ἔπη 4. Γυμναστική+ἄθληση <i>2. Ἐλεύθεροι Διάλογοι</i> Μεταξὺ τοῦ δασκάλου καὶ τοῦ μαθητῆ: - στὴν «ἀγορά», - στὰ αἴθρια, - ἐμπειρίες στοὺς ἀγρούς, - ἐμπειρίες στὸ κυνήγι, - ἐμπειρίες στοὺς ἀμπελώνες (τρύγος), - ἐμπειρίες στὰ θέατρα, - ἐμπειρίες στὶς «δημόσιες ὑπηρεσίες» κ.λπ. Σύνολο $\cong$ 15 ἔτη. Μαθήματα: 4 μόνον. Ἐμπειρική γνώση: σὲ 5-10 ἐπαγγέλματα.	<i>1. «Ὑποχρεωτικά»</i> 1. Θρησκευτικά 2. Ἑλληνικά (ἀρχαῖα-νέα) 3. Ἱστορία 4. Μαθηματικά 5. Φυσικὴ-χημεία 6. Ξένη γλῶσσα 7. Ἀρχεὺς οἰκονομίας 8. Τεχνολογία 9. Λατινικά 10. Περιβαλλοντικὴ ἐπιστήμη 11. Λογοτεχνία 12. Ὑπολογιστὲς 13. Ἀστρονομία-διαστημική 14. Βιολογία 15. Φυσικὴ ἀγωγή <i>2. Ἐπιλογῆς</i> 16. Εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς 17. Πληροφορικὴ 18. Αἰσθητικὴ ἀγωγή 19. Ψυχολογία 20. Σχέδιο κ.λπ. κ.λπ. Σύνολο = 12 ἔτη. Μαθήματα 20 + ... Ἐμπειρική γνώση: σὲ μηδὲν (0) ἐπαγγέλματα.
B. Τί «παράγουν» τὰ δύο συστήματα (ἀποτελέσματα):***	
↓ Θαλῆς, Πυθαγόρας, Ἡράκλειτος, Λεύκιππος, Παρμενίδης, Ζήνων, Σωκράτης, Ξενοφῶν, Πρωταγόρας, Πλάτων, Δημόκριτος, Ἀριστοτέλης, Εὐκλείδης, Διογένης, Ξενοφάνης, Ἐμπεδοκλῆς, Ἀριστείδης, Ἀρχιμήδης, Ὑπατία, Περικλῆς, Ἀρχύτας, Ἀγησίλαος, Φίλιππος, Μέγ. Ἀλέξανδρος, Πλούταρχος καὶ ἔνεργοι πολῖτες.	↓ Παπαγαλάνια, μαῖμουδάκια, καταστροφεῖς βιβλίων, ἀντιγραφεῖς, φερέφωνα, χούλιγκανς, μετριοτήτες... ἄγχος-καταπίεση, αὐτοκτονίες. καὶ «ψηφοφόροι χειροκροτητές».

* «Δυτικόφερτο», εἰσαγόμενο, μεσαιωνικῆς προέλευσης. Ἡ σύγκριση A. καὶ B. ἔχει μόνο παιδαγωγικὴ ἀξία καὶ ἀφιερώνεται στοὺς ὑπουργοὺς παιδείας μας.

** Στὴν ἀρχαιότητα οἱ νέοι ἀσκούσαν τὸ πνεῦμα τους μετὰ τὴν **μάθηση**, τὸ **διάλογο** καὶ τὴν **μουσικὴ ἁρμονία**. Δὲν εὐνοῦχιζαν τὸ πνεῦμα τους μετὰ ἐξετάσεις, βαθμολογίες, παπαγαλία, τὴν κλεισοῦρα σὲ 4 τοίχους.

Στὸ προτεινόμενο «**ἀριστο σύστημα**» νὰ προστεθοῦν στὸ A1 μόνον τρία (3) μαθήματα: φυσικὴ-χημεία, (ἀρχεὺς) πληροφορικῆς καὶ ξένη γλῶσσα, δηλ. σύνολο μόνον ἑπτὰ (7) μαθήματα («**ὑποχρεωτικά**»). Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα (φιλοσοφία, θρησκευτικὰ κ.λπ.) νὰ γίνονται «ἐλεύθερες διαλέξεις» (χωρὶς ἐξετάσεις).

*** Ἐνα σύστημα κρίνεται ἀπὸ τὰ **ἀποτελέσματά** του.

Με σημερινὰ δεδομένα τὰ δύο συστήματα παράγουν

A

Δεμένους στήν ἑλληνική παράδοση
Ἑλληνολατρία καί οἰκουμενικότητα
Βιβλιόφιλους
Συμμετοχικό διάλογο
Κοινωνικούς λειτουργούς
Παραγωγικούς-δραστήριους
Συνειδητοὺς δημοκράτες-ἐνεργοὺς πολίτες
Συνεχιστὲς τῆς ἐθνικῆς κληρονομιάς

Σωκράτηδες, Πλάτωνα, Εὐκλείδηδες...
Προετοιμασμένα παραγωγικὰ ἄτομα.

Οἱ εὐρύτερες ἐπιπτώσεις τῶν δύο συστημάτων φαίνονται καί στήν παρακάτω διάσταση:

A. Τὸ ὑφιστάμενο σύστημα

μέ τὸ διδακτικό μονόλογο τοῦ δασκάλου, μέ τὴν ἀποστήθιση-παπαγαλία, μέ τίς ἀντιγραφές-ἐξετάσεις, μέ τὴν ἀναγκαστική παρακολούθηση, μέ τὸ μάντρωμα μέσα στήν αἰθουσα διδασκαλίας, μέ τὴ μουσειακὴ μεταφορὰ τῶν νεκρῶν κόσμων (ἄχρηστα μαθήματα), μέ τὴν τρομοκρατία τῶν βαθμῶν καί μέ τὸ «ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα»: «πέρασες – ἀπέτυχες»

εὐνουχίζει-διαστρέφει ἢ καὶ σκοτώνει:

τὰ πιὸ ὥραϊα καί δημιουργικὰ στοιχεῖα-κύτταρα τοῦ νέου Ἑλλήνα ὅπως: τὴν παρθενικὴ θεώρηση τοῦ κόσμου, τὴν καλλιέργεια τῆς φαντασίας, τὴ ροπὴ γιὰ δημιουργικὰ ἐπιτεύγματα, τὸν ὑψηλόφρονα στοχασμό, τὴν κλίση πρὸς πρωτογενῆ θεωρήματα, τὴν παραγωγικὴ ἐφευρετικότητα, τὴν κριτικὴ σκέψη, τὴν παραγωγικὴ ἀποτελεσματικότητα, τὴ διαλεκτικὴ φιλοσοφικὴ προδιάθεση, τὴν ἔμφυτη παρόρμηση γιὰ παρθενογένεση νέων ἰδεῶν καί ἐπιτευγμάτων, τὴ δυνατότητα τῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τὴν πρωτότυπὴ ἐπιστημονικὴ προσφορά.

B. Τὸ προτεινόμενο σύστημα:

μέ τὴν καθιέρωση τοῦ διαλόγου ὡς τοῦ βασικοῦ ἐργαλείου διδασκαλίας-μάθησης, μέ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ τῶν νέων ἀνθρώπων στὰ κοινωνικὰ δρώμενα (ἐνημέρωση γιὰ τοὺς δήμους ἢ κοινότητες, τίς νομαρχίες, τὴ δράση τῶν συλλόγων ἢ σωματείων, τῶν νοσοκομείων κ.λπ.) καί μέ τὴν ὑπεύθυνὴ ἐνημέρωση καί προσωπικὴ ἐμπειρία γιὰ τίς παραγωγικὲς δραστηριότητες (σὲ ἀρτοποιεῖα, ἀγροτικὲς μονάδες, βιομηχανίες, τράπεζες, ἐπιχειρήσεις κ.λπ.)

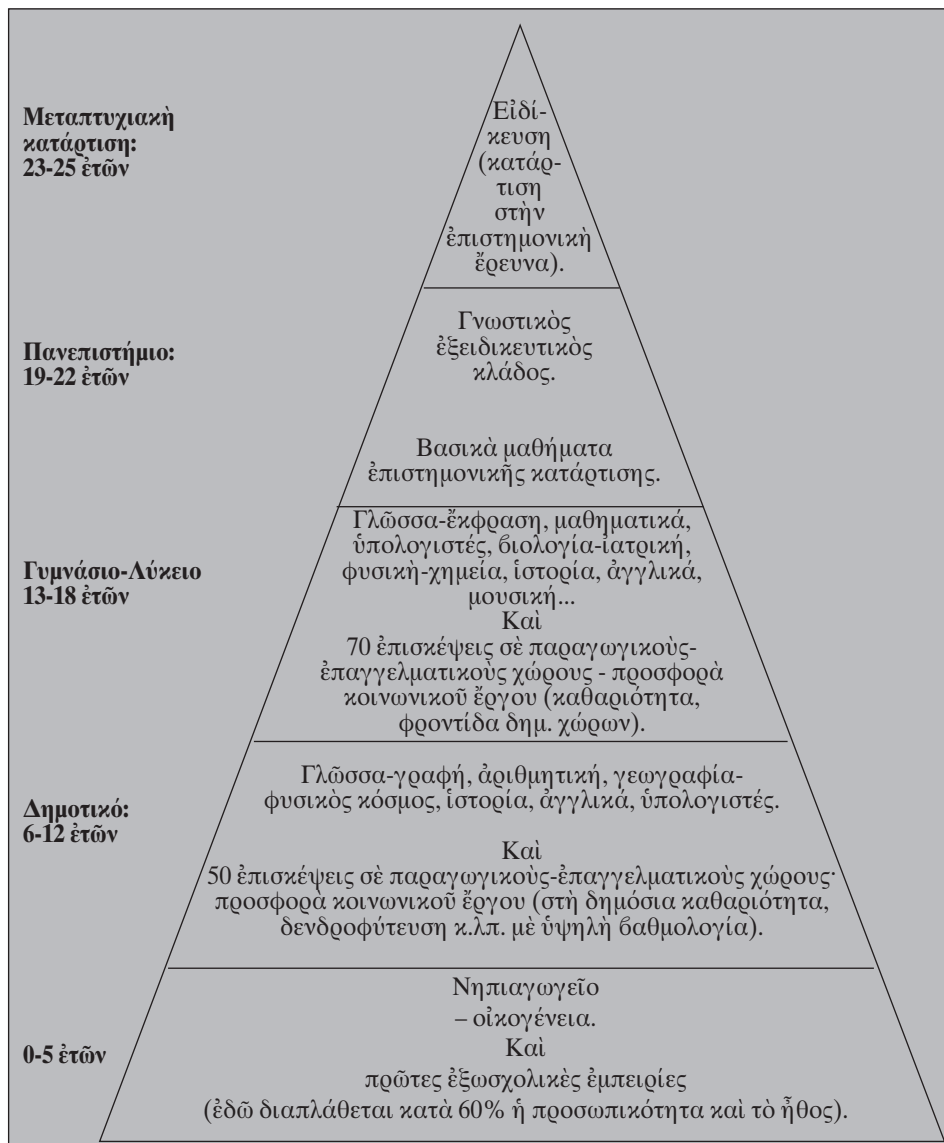
καλλιεργεῖ-δημιουργεῖ ἢ καὶ ἀναδεικνύει:

τὰ πλέον δημιουργικὰ στοιχεῖα τοῦ νέου Ἑλλήνα ὅπως: τίς ἐνδιάθετες ἱκανότητές του, τὴν πρωτογενῆ φαντασία του, τὰ ὄνειρα καί τοὺς ὁραματισμούς του, τὴν ἐφευρετικότητά του, τὸν παραγωγικὸ στοχασμό του, τὴν ἀποτελεσματικότητά του σὲ κάθε δράση του.

2. Ἡ δομὴ τοῦ προγράμματος σπουδῶν

Ἡ οὐσία τῆς παιδαγωγικῆς λειτουργίας ἐμφανίζεται στὸ πρόγραμμα σπουδῶν, ποὺ προτείνουμε (βλ. Διάγραμμα 1 καί Πίνακα 2). Ὁ Πίνακας 3 ἀποκαλύπτει μίαν ἄλλη παθογένεια.

Διάγραμμα 1. Ἡ συνολικὴ δομὴ τοῦ προτεινόμενου προγράμματος σπουδῶν-μαθημάτων ὠλοκληρωμένης παιδείας-ἐκπαίδευσης (βλ. καὶ Πίνακα 2)

3. Συνοπτικὴ ἀξιολόγηση καὶ ἐρωτηματικά

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ ἀξιολογήσουν τὶς προτάσεις πὺν παρουσιάζονται, πρέπει νὰ λάβουν ὑπ' ὄψη τους (ἢ πρέπει νὰ ἀπαντήσουν) τὰ ἑξῆς:

1. Γιατί στὴ χώρα μας αὐτοκτονοῦν μαθητές, ὅταν ἀποτυγχάνουν στὶς ἐξετάσεις (καὶ ἀναλογίζονται τὸ δημόσιο διασυρμό); (βλ. συνέχεια στὴ σελ. 14020) ►

Πίνακας 2.

Πρόταση: Δομή προγράμματος σπουδών (δημοτικού, γυμνασίου, λυκείου)

1. Θεμελιακά μαθήματα μὲ ἐξετάσεις (4-6 μαθήματα)	(≈ 50% τοῦ χρόνου): [γλῶσσα, ἀριθμητική, μουσική, φυσ. κόσμος, ὕπολογιστές, φυσική-χημεία, ἀγγλικά]
2. Ἐλεύθερες διαλέξεις χωρὶς ἐξετάσεις (+10 μαθήματα)	(≈ 20% τοῦ χρόνου): [θρησκευτικά, δημ. ἀγωγή, οἰκονομία, πολιτεύματα, ψυχολογία, κοινωνιολογία κ.λπ.
3. Ἐπισκέψεις-παιδαγωγικὲς ἐμπειρίες	(≈ 30% τοῦ χρόνου): (ἀρτοποιεῖο, ραφτάδικο, δημαρχεῖο, ἀστυνομικὸ τιμῆμα, νοσοκομεῖο, μουσεῖο κ.λπ.)

* Ὁ ὅρος «ὕποχρεωτικά», ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὰ ἐπίσημα προγράμματα σπουδῶν, εἶναι «ἀπωθητικός», γιατί θυμίζει «ιερά ἐξέταση», μεσαιῶνα, καταναγκαστικὸ ἔργο κ.λπ., ὅπως καὶ ὁ ὅρος «ἐξετάσεις». Νὰ χρησιμοποιηθοῦν περισσότερο παιδαγωγικοὶ ὅροι, ὅπως «θεμελιακά», «ἀξιολόγηση»-«ἐπίδοση» κ.λπ.
Σημείωση: στὸ ὑπὸ ἐκδοσὴ διδλίο μου δίνονται περισσότερες λεπτομέρειες γιὰ τὸ πρόγραμμα σπουδῶν –τὴν οὐσίαν τῆς παιδαγωγικῆς λειτουργίας...
Γιὰ τοὺς τίτλους σπουδῶν, βλ. τὸ κείμενό μου: «Ἡ ὀνοματολογία τῶν τίτλων σπουδῶν», «Οἰκονομικὸς Ταχυδρόμος», 4 Μαρτίου 1999, σελ. 82.

Πίνακας 2α. Τὸ πρόγραμμα πρακτικῶν ἐμπειριῶν γιὰ τὸ δημοτικὸ

Ἐπισκέψεις καὶ πρακτικὴ ἐξάσκηση (30% τοῦ συνολικοῦ χρόνου σπουδῶν):	
A. Δημόσια ἐνημέρωση:	Ἐπίσκεψη στοὺς τοπικοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους-μουσεῖα· δῆμος ἢ κοινότητα (2 ἡμέρες)· πολιτιστικοὶ σύλλογοι· ἐπίσκεψη σὲ διδλιοθηκὲς· τοπικὸς χορευτικὸς σύλλογος· τοπικὸς γυμναστικὸς σύλλογος· διεύθυνση τροχαίας-κυκλοφοριακὴ ἀγωγή· πῶς γίνεται ἡ ἡλεκτροδότηση (ΔΕΗ)· ἀσφαλιστικοὶ ὁργανισμοί· ἐπίσκεψη στὴν ἀγορὰ τροφίμων-ἐνημέρωση· ἐπίσκεψη σὲ διάφορα ὑπουργεῖα ἢ νομαρχίες· ἐπίσκεψη σὲ τοπικὲς ἐφημερίδες· ἐπίσκεψη στὰ ἡλεκτρονικὰ Μ.Μ.Ε.
B. Προσφορά κοινωνικοῦ ἔργου (δύο μῆνες – μὲ ἀξιολόγηση):	Καθαριότητα δημοσίων χώρων (πλατεῖες, πάρκα, παιδικὲς χαρὲς κ.ἄ.)· δενδροφύτευση· περιποίηση κήπων· συμμετοχὴ στὴ διατήρηση τῆς οἰκολογικῆς ἰσορροπίας (ἀνακύκλωση, περιβαλλοντικὴ ἀγωγή)· καθαριότητα ἀκτῶν· φύλαξη δασῶν.
Γ. Ἐπίσκεψη σὲ ἐπαγγελματικοὺς-παραγωγικοὺς χώρους:	ἀρτοποιεῖα· ραφτάδικο· ὑποδηματοποιεῖα· ξυλουργεῖα· λαϊκὴ ἀγορὰ· παραγωγικὲς μονάδες· ἐμπορικὲς οἰκονομικὲς μονάδες· ἐργοτάξια καὶ ὀρυχεῖα· ἀγροὺς καὶ ἀγροτικὲς ἐκμεταλλεύσεις· ἐργαστήρια κεραμεικῆς· συζήτηση μὲ τοὺς πιὸ δημιουργικοὺς πολίτες-παραγωγοὺς ἀγθῶν.

Πίνακας 3. Μηνιαῖος μισθὸς (κατὰ προσέγγιση)

Αρχαιότητα (δρχ.)*		Σήμερα (δρχ.)
1.	Δάσκαλος 60	220.000
2.	Εἰδικευμένος ἐργάτης 26	300.000
3.	Βουλευτής 20	2.000.000

* Ἴσοτιμία 450 π.Χ.

Παρατήρηση:1) Στὴν ἀρχαιότητα οἱ δάσκαλοι ἔπαιρναν **3πλάσιο** μισθὸ σὲ σύγκριση μὲ τοὺς δουλευτές.2) Μποροῦμε νὰ συγκρίνουμε τὶς «ἀρχαῖες» καὶ τὶς «νέες», ἀξίες: ὁ δάσκαλος καλλιιεργεῖ τὴν **ψυχὴ** τῶν νέων, ἐνῶ ὁ δουλευτής συνήθως: δημαγωγεῖ ἢ ψηφίζει «**ἀμελέτητους**» νόμους.

2. Τί σημαίνει τὸ σχίσμο ἢ καὶ τὸ κάψιμο χιλιάδων διδασκτικῶν βιβλίων (ποὺ ἀκριβοπλήρωσαν οἱ Ἕλληνες πολῖτες) τὶς ἡμέρες τῶν ἐξετάσεων ἔξω ἀπὸ τὰ γυμνάσια-λύκεια; (Ξέσπασμα στὴ βαρβαρότητα καὶ τὴν καταπίεση ἑνὸς ἀντιπαιδαγωγικοῦ συστήματος, πού, ἀντὶ νὰ ὀδηγῇ στὴν ἀγάπη γιὰ τὸ βιβλίο, προωθεῖ τὴν καταστροφὴ του.)

3. Μήπως τὰ 60-70% ἀπὸ αὐτὰ ποὺ διδάσκονται στὰ σχολεῖα μας εἶναι ἄχρηστα;

4. Γιατί κάθε χρόνο ἀναγκάζονται νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σὲ πανεπιστήμια γειτονικῶν χωρῶν (Σκόπια, Βελιγράδι, Κωνσταντινούπολη, Σόφια, Τίρανα...) περίπου 25.000 παιδιά μας, σπουδάζουν ἐκεῖ ἐπὶ 4-5 χρόνια, ξοδεύουν τουλάχιστον 7.000.000-10.000.000 δρχ., ἐπιστρέφουν στὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς ἀναγνωρίζουμε τὸ πτυχίο; Μήπως μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ μπορούσαν νὰ σπουδάσουν στὴν Ἑλλάδα σὲ δημοτικά πανεπιστήμια καλύτερα ἀπὸ τῶν γειτονικῶν μας χωρῶν;

5. Γιατί ὑπάρχει ὁμαδικὴ ἔξοδος πρὸς τὰ πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικής;

6. Γιατί τὰ πανεπιστήμιά μας δημιουργοῦν στρατιές ἀνέργων; Γιατί πολλοὶ νέοι χάνουν δύο καὶ τρία χρόνια, ἔως ὅτου βροῦν παραγωγικὴ ἐργασία;

4. Ἀνώτατὴ Ἑκπαίδευση: Προτάσεις

Γιὰ τὴν ἀνώτατὴ ἐκπαίδευση προτείνονται τὰ ἑξῆς:

1. Κατάργηση ὅλων τῶν «εἰσαγωγικῶν» ἢ «προ-εισαγωγικῶν» ἐξετάσεων. [Ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Εὐκλείδης δὲν πέρασαν ἀπὸ εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις...] Οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς ἀποτελοῦν ἀντι-παιδαγωγικὲς, ἀντικοινωνικὲς καὶ ἀντι-παραγωγικὲς δραστηριότητες [Ὑπενθυμίζω ὅτι ὁ γράφων ἦλθε «πρῶτος» στὶς εἰσαγωγικὲς τοῦ ἐξετάσεις ἀνάμεσα σὲ πολλὰς χιλιάδες ἄλλων ὑποψηφίων...]

2. Εἴσοδος στὰ ΑΕΙ καὶ ΤΕΙ ὅλων ὅσοι ἔχουν τὸν συμβατικὸ βαθμὸ ≥ 14 . [Ὅσοι ἔχουν βαθμὸ κάτω τοῦ 14 στρέφονται σὲ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα, τὰ ὁποῖα ἐπὶ λέγουν ἤδη ἀπὸ τὸ λύκειο μὲ τὶς «παιδαγωγικὲς ἐπισκέψεις» τους.]

3. Δημιουργία σταδιακὰ ἀκόμη **10 νέων πανεπιστημίων** τουλάχιστο, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν ὅλους ποὺ θέλουν νὰ κάνουν ἀνώτατες σπουδές.

4. Γιὰ νὰ εἶναι ἐφικτὴ ἡ ἀπορρόφηση τῶν ὑποψηφίων ἀπὸ τὰ ΑΕΙ καὶ ΤΕΙ, διπλασιάζονται προσωρινὰ οἱ ὥρες διδασκαλίας ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ ΔΕΠ στὰ ὑφιστάμενα ἤδη πανεπιστήμια: 8-14.00: πρωινὴ διδασκαλία (= 6 ὥρες)· 16-22.00:

ἀπογευματινὴ διδασκαλία (= 6 ὥρες)·

- 5.** αὐξάνονται κατὰ 60% οἱ ἀμοιβές ἐργασίας τῶν μελῶν τοῦ ΔΕΠ διπλῆς ἀκαδημαϊκῆς ἀπασχόλησης·
- 6.** ὑπερκομματικὸς ὑπουργὸς καὶ μόνιμος ὑφυπουργὸς Παιδείας (γενικῆς ἀποδοχῆς καὶ ἀπὸ τοὺς σοφώτερους Ἑλληνες)·
- 7.** πρόσκληση καὶ καθηγητῶν τοῦ Ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ στὴν Ἑλλάδα γιὰ μερική ἢ πλήρη ἀπασχόληση·
- 8.** ἀπόλυτη διαπανεπιστημιακὴ καὶ γεωγραφικὴ κινητικότητα καθηγητῶν (γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ 2)·
- 9.** ἀξιοποίηση ὅλων τῶν κοινοτικῶν πόρων (ποὺ σήμερα ἀπορροφοῦνται μόνον κατὰ 35% περίπου)·
- 10.** ὅσοι γονεῖς ἔχουν συνολικὸ φορολογητέο εἰσόδημα $\geq 25.000.000$ καταβάλλουν διδάκτρα 1.000.000 δρχ. κατ' ἔτος γιὰ τὸ πρῶτο παιδί, 500.000 δρχ. γιὰ τὸ δεύτερο, 300.000 γιὰ τὸ τρίτο καὶ μηδὲν (0) γιὰ τὸ τέταρτο καὶ ἄνω·
- 11.** κάθε πανεπιστημιακὸ τμῆμα σπουδῶν ὑποχρεοῦται νὰ ἰδρύσῃ καὶ μεταπτυχιακὸ τμῆμα μὲ εὐθύνη τοῦ προέδρου του μέσα σὲ ἓνα ἔτος·
- 12.** στὰ πανεπιστήμια μποροῦν νὰ διδάσκουν μὲ σχετικὴ ὠριαία ἀμοιβὴ καὶ ἐπιτυχημένα ἄτομα τοῦ ἐπαγγελματικοῦ-ἐπιχειρηματικοῦ-ἐπιστημονικοῦ χώρου ὥστε ἀπὸ διογραφικὸ ὑπόμνημα, ποὺ ἀξιολογεῖται ἀπὸ τὴ γενικὴ συνέλευση τῶν τμημάτων («προσκεκλημένοι ἐμπειρογνώμονες»).

5. Ἡ Ἑλλάδα παγκόσμιο ἢ παν-ευρωπαϊκὸ κέντρο Παιδείας

Ἀντὶ ν' ἀφελληνίζουμε τὰ Ἑλληνόπουλα στέλνοντάς τα στὸ ἐξωτερικόν, εἶναι σοφώτερο νὰ ἐξελληνίζωνται τὰ ξένα πανεπιστήμια μὲ τὴ διευκόλυνση τῆς ἐγκατάστασής στὴν Ἑλλάδα ἀλλοδαπῶν πανεπιστημίων ὑψηλῆς ἐμβέλειας ἀπὸ τό: Χάρβαρντ, τὴν Ἀγγλίαν, τὴ Γαλλίαν, τὴ Γερμανίαν, τὴ Σουηδίαν, τὴν Ὀλλανδίαν. Μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Ἀθήνα ἀπέκτησαν τὴν αἴγλη τους στὴν ἀρχαιότητα, γιὰτὶ προσέλκυσαν σοφοὺς ἐγκεφάλους ἀπὸ τίς μεγάλες φιλοσοφικὰς σχολὰς ὅλου τοῦ τότε κόσμου. Τὸ «ἀμερικανικὸ τεχνολογικὸ θαῦμα» ὀφείλεται κυρίως στὸ γεγονός τῆς προσέλκυσης στὶς Η.Π.Α. ὑψηλῶν ἐγκεφάλων ἀπὸ ὅλες τίς χώρες, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Ἑλλάδα.

Ἐλεύθερα λοιπὸν καὶ ὅλα τὰ «ἐργαστήρια σπουδῶν» ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἐφ' ὅσον διαθέτουν ποιότητα. Ὁ παιδαγωγικὸς ἀνταγωνισμὸς εἶναι ἡ κινητήρια δύναμις τῆς προόδου. Ἡ Ἑλλάδα διαθέτει σοβαρὰ οἰκολογικὰ καὶ παραδοσιακὰ πλεονεκτήματα, γιὰ νὰ γίνῃ ξανὰ παγκόσμιο κέντρο παιδαγωγικῆς-ἐκπαιδευτικῆς ἀκτινοβολίας. Τὰ τεχνολογικά, οἰκονομικά καὶ πολιτισμικά ὀφέλη γιὰ τὴν Ἑλλάδα θὰ εἶναι ὑψηλότατα ἀπὸ τὴ στρατηγικὴ αὐτή. Χρειάζεται σοφοὺς πολιτικούς ἡγέτες, ὅπως ἀναφέρω ἀναλυτικὰ στὸ βιβλίον μου: «Ἡ ποιότητα τῆς ἡγεσίας μας» (ἐκδόσεις Παπαζήση). Οἱ πραγματικοὶ Ἑλληνες ἐξελληνίζουν, δὲν ἀφελληνίζονται. Τὰ ξένα πανεπιστήμια σιγά-σιγά θὰ προβάλλουν καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδείαν.

Σταῦρος Θεοφανίδης

Καθηγητὴς Πανεπιστημίου

«Ἀντίπαλος» σύμμαχος

Μπορεῖ εὐκόλα νὰ ὑποστηριχθῇ, πὼς ἡ πνευματικὴ κατάσταση τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου διέρχεται ἓνα «μεταβατικὸ» στάδιο, ἀφοῦ οἱ νέες συνθήκες, πὺν ἀντικαθιστοῦν τὴν παρακμὴ τοῦ παραδοσιακοῦ κόσμου, δὲν εἶναι ἀκόμη διακριτές. Ὁ κόσμος τῶν ἐθνῶν-κρατῶν καὶ τῶν μαζικῶν κινημάτων πεθαίνει. Τὸ πολυλεγόμενον «τέλος τῶν ἰδεολογιῶν» περιγράφει τόσο τὸν θάνατον τῶν ἀριστερῶν-κομμουνιστικῶν ὁραμάτων ὅσο καὶ τὸ τέλος τῶν κρατιστικῶν ἰδεῶν.

Εἴχαμε ἀναφερθῇ σὲ παλαιότερον τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» (τ. 186: «Κρατικιστικὴ καὶ ἐθνικὴ ἰδεολογία») στὸν πανικὸν στὸν ὁποῖο περιῆλθαν οἱ φορεῖς τῶν ἐθνοκρατικῶν ἀντιλήψεων, καθὼς εἶδαν τὸν ἑαυτό τους νὰ ἀφοπλίζεται ἀπὸ τὴ δύναμιν τῆς παγκοσμιοποίησης τῆς οἰκονομίας, τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ νὰ καταλήγουν σὲ «ἀμυντικὰ ἰδεολογήματα», πὺν ἀποπνέουν ἐσωστρέφεια, κινδυνολογία καὶ φανατισμό. Ἡ ἔξαρση τοῦ νεοϊσλαμισμοῦ σ' ὅλες σχεδὸν τίς μουσουλμανικὰς χώρες καὶ μειονότητες αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀμυνα φανερώνει. Στὴν Ἑλλάδα οἱ τάσεις αὐτὲς φαίνεται ὅτι συσπειρώνονται καὶ ἐκφράζονται μέσα στὸ ἤδη ὑπάρχον «ἐλληνοχριστιανικὸ» ἰδεολόγημα, πὺν τελευταῖα «φρεσκάρεται» καὶ ἀναδιαιτυπῶνεται, ὥστε νὰ προταθῇ στοὺς Νεοέλληνες ὡς ἡ ἐναλλακτικὴ λύση ἢ τὸ ἀντίπαλον δέος τῆς «παγκοσμιοποίησης» καὶ τῆς «λαίλαπτος» πὺν προκαλεῖ ὁ κοσμοπολιτισμός. Ἡ κίνησις αὕτη συγκροτεῖται ἀπὸ αὐτόφωτους δῆθεν ἐλληνιστὲς (κατ' οὐσίαν μυστικίζοντες – ἀνατολίζοντες) καὶ κληρικούς ἢ ἰδιώτες ἐκτοπισθέντες ἀπ' τὸ κατεστημένον πολιτικὸν σύστημα, πὺν ἐπιζητοῦν νὰ δώσουν μίαν «ἀπάντησιν» στοὺς νικητὰς τους. Τὰ ἐτερόκλητα αὐτὰ στοιχεῖα συνεχίζουν ἐπίσης τὴν κακοποίησιν τῆς ἱστορίας, πὺν ξεκίνησε ἀπὸ συστάσεως τοῦ ἐλλαδικοῦ κράτους. Τὸ ἐλληνοχριστιανικὸν «σύμπλεγμα» πρέπει νὰ δείχνῃ ὁμοιογενές. Γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι «ἐκχριστιανίζονται», ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι «ἐλληνοποιῶνται» καὶ ἡ ἐλληνικὴ ἀναζήτησις τοῦ νοήματος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ κόσμου βρῖσκει τὸν ἀπόλυτον προσορισμὸν τῆς στὸ θεοκρατικὸν ὁρθόδοξον δόγμα...

Ὡστόσο τέτοιες καὶ παρόμοιες κινήσεις δὲν δύνανται νὰ ἀποτελέσουν πρόσκομμα – ἂν καὶ τὸ ἐπιδιώκουν – πρὸς τὴν ἀπρόσκοπτη ἔρευναν τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας, πὺν ἀποτελεῖ καὶ τὸ κλειδί γιὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ἐλληνικοῦ παρόντος. Ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ χαίρεται, διότι πλάι στὸ τέλειον ὑποταγμένον σ' αὐτὴν κρατικὸν κατεστημένον βρῖσκει ὡς «ἀντίπαλόν» του καὶ ἓναν σύμμαχον ἀπ' τὰ παλιά. Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς μ' ὅλες τίς θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς διαστροφὰς πὺν ἔχει ὑποστῇ, εἶναι σήμερον παγκόσμιος, κυρίαρχος γιὰ ἓναν καὶ μοναδικὸν λόγον: Συναποτελεῖται ἀπ' ὅ,τι ἀληθινὸν – μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς διαχρονικῆς ἀξίας – παρήγαγε ἡ ἀνθρώπινη νόησις στὸ ἱστορικὸν διάβα τῆς. Πρόοδος, ἐξέλιξις δίχως Ἑλλάδα δὲν νοεῖται.

Γι' αὐτὸ τὸ μόνον ζητούμενον γιὰ τὸν σημερινὸν Ἕλληνα εἶναι νὰ γνωρίζῃ τὸ ἀληθινὸν Χθὲς πὺν εἶναι δικό του, καὶ τοῦ τὸ ἀποκρύπτουν ἢ ἀλλοιώνουν, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ ἀποκαθάρσῃ τὸ Παρὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν κακοδαμονίαν, πὺν συνεκέντρωσε ἡ παράδοξις ὅσο καὶ τραγικὴ πορεία τῆς φυλῆς του τίς δύο τελευταῖες χιλιετίες. Μόνον ἔτσι θα μπορέσῃ νὰ δημιουργήσῃ καὶ πάλι, νὰ πρωτοστατήσῃ ξανά στὸ παγκόσμιον γίγνεσθαι. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸν του χρέος καὶ γι' αὐτὸ προσπαθεῖ μὲ τίς ὅποιες δυνάμεις του καὶ ὁ «Δαυλός», ἀγνοώντας τοὺς ἐκ προοιμίου καταδικασμένους στὴ σύγκρουσιν καὶ πιστεύοντας ὅτι οἱ ἀναγνώστες του τὸ χρέος αὐτὸ τὸ ἔχουν κατανόησιν. Εἰδάλλως ἡ συνέχισις τῆς παρουσίας του δὲν θὰ εἶχε κανένα ἀπολύτως νόημα. Πολὺν σύντομα θὰ δοθῇ ἡ ὁριστικὴ μάχη μεταξὺ Πολιτισμοῦ καὶ Ἐξουσιασμοῦ σὲ παγκόσμια κλίμακα, καὶ ἡ ἱστορικὴ αὐτογνωσία καθίσταται τὸ ισχυρότερον ὄπλον αὐτῆς τῆς μάχης.

Παν. Α. Κουβαλάκης

λς. Αὐτόλυκος

Ὁ ἐκ Πιτάνης (ὄχι τῆς σπαρτιατικῆς ἀλλὰ τῆς ἐν Μυσία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας αἰολικῆς, ἡ ὁποία κατεστράφη ἀπὸ σεισμόν περὶ τὰ μέσα τοῦ 1ου μ.Χ. αἰῶνος) Αὐτόλυκος ὑπῆρξε μέγας φιλόσοφος, μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα θεωροῦνται ὡς τὰ παλαιότερα ἐκ τῶν σωζομένων μαθηματικῶν συγγραμμάτων (4ος αἰών). Περὶ τοῦ βίου του οὐδὲν γνωρίζομεν, πέραν τοῦ ὅτι ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ πλατωνικοῦ συμπατριώτου του Ἀρχεσίλαου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεταξίδενσε κάποτε σὺς Σάρδεις (Διογένης Λαέρτιος Δ', 6).

Τὰ δύο συγγράμματα τοῦ Αὐτολύκου ποὺ διεσώθησαν—ἔχουν ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ κλασσικοῦ φιλόλογον Φρειδερίκον Χούλτς—διακρίνονται γιὰ τὸν αὐστηρὰ ἐπιστημονικὸν χαρακτήρα τους καὶ ἐξετάζουν τὰ φαινόμενα καὶ τίς διάφορες θέσεις (παράλληλος, ὀρθή, πλαγία) τῆς οὐρανίου σφαίρας, ὅπως καὶ τὴν θέσιν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν ἐκλειπτικὴν. Τὰ πορίσματά του, ἂν καὶ ἀσφαλῆ, χαρακτηρίζονται ὡς γενικά, καθότι δὲν χρησιμοποιεῖ τὸν διὰ τῆς σφαιρικῆς τριγωνομετρίας ὑπόλογισμόν, ὁ ὁποῖος εἰσάγεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου τοῦ Ροδίου τὸν 2ο π.Χ. αἰῶνα.

Τὸ πρῶτον σύγγραμμα τοῦ Πιταναίου ἐπιστήμονος φέρει τὸν τίτλον «Περὶ Κινομένης Σφαίρας» καὶ περιγράφει σφαῖραν στρεφόμενῃ περὶ τὸν ἄξονά της, ἐπὶ τῆς ὁποίας δεικνύονται οἱ πόλοι, οἱ μεσημβρινοὶ καὶ οἱ παράλληλοι. Περιλαμβάνει δύο «ὄρους» (ἢ ἀξιῶματα) καὶ δώδεκα «προτάσεις» (ἢ αἰτήματα) σφαιρικῆς ἀστρονομίας, ἀναφερόμενα κυρίως εἰς τὴν ὄψιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τίς θέσεις τῶν διαφόρων αὐτοῦ κύκλων ἐν συναρτήσει πρὸς τὸ γεωγραφικὸν πλάτος ἐκάστον τόπον. Τὸ βιβλίον αὐτὸ, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἀποτελεῖ τὸ θεωρητικὸν ὑπόβαθρον καὶ τοῦ δευτέρου βιβλίου.

Οἱ δύο ὄροι τοῦ Α' βιβλίου εἶναι οἱ ἑξῆς: «Ὁμαλῶς λέγεται φέρεσθαι σημαί, ὅσα ἐν ἴσῳ χρόνῳ ἴσα τε (ἢ) καὶ ὅμοια μεγέθη διεξέρχεται» καὶ «ἐὰν ἐπὶ τίνος γραμμῆς φερόμενόν τι σημεῖον ὁμαλῶς δύο γραμμὰς διεξέλθῃ, τὸν αὐτὸν λόγον ἔξει ὁ τε χρόνος πρὸς τὸν χρόνον—ἐν ᾧ τὸ σημεῖον ἐκατέραν τῶν γραμμῶν διεξῆλθεν—καὶ ἡ γραμμὴ πρὸς τὴν γραμμὴν». Ἐκ τῶν δύο «ὄρων» αὐτῶν συνάγεται, ὅτι ὁ Αὐτόλυκος ἐργάζεται ἐπὶ τῇ θάσει τῶν λόγων καὶ ἀναλογιῶν, πράγμα ποὺ κατὰ τὸν ἱστορικὸν τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης Arpad Szabó σημαίνει, ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς δὲν ἀγνοοῦσαν τὴν ἄλγεδρα καὶ τὰ συνεχιστικὰ μαθηματικά.

Ἡ γ' πρότασις τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου ἀποτελεῖ προανάκρουσμα τρόπον τινα τοῦ Α' Στοιχείου τοῦ Εὐκλείδου—«καὶ τὸ ὅλον τοῦ μέρους μείζον (ἔστιν)»—καὶ λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἴση ἄρα ἐστὶν ἡ ΔΗ (μέρος) τῇ ΔΖ (ὅλον), ἡ ἐλλείπων τῇ μείζονι, ὅπερ ἀδύνατον». Μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ στὸ κείμενον πείθει τὸν ἀναγνώστη, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ πόρισμα οὐδεμίαν ἀναγκαιότητα καλύπτει καὶ ὅτι ἀζήμια θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ παραλειφθῇ· ἡ ἀναφορά του δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ στοχεύῃ στὸν Ζήνωνα τὸν Ἑλεάτη καὶ τὰ θανμάσια «Παράδοξά»

του, σύμφωνα με τὰ ὅποια «ἴσον καὶ ὁμοίον ἐστὶ τὸ ἥμισυ ἐνὸς εὐθυγράμμου τμήματος πρὸς τὸ ὅλον, καθὼς καὶ ὁ ἥμισυς χρόνος πρὸς τὸν διπλάσιόν του», ἀφοῦ τίθενται πρὸς σύγκρισιν ἄπειρα πλήθη, ὅπου τὰ χωρο-χρονικὰ σημεῖα εἶναι ἄνευ ἐκτατικῆς ἢ χρονικῆς διαρκείας (λεπτομερῆ ἀνάλυσι βλέπετε στὸν «Δαυλό», τ. 169, σελ. 10189 κ.έ.).

Τὸ δεύτερο σύγγραμμα φέρει τὸν τίτλο «Περὶ Ἐπιτολῶν καὶ Δύσεων τῶν Ἀστέρων» καὶ εἶναι δίτομο. Ὁ ἀστρονόμος τῆς Πιτάνης δὲν χρησιμοποιεῖ τηλεσκόπιο ἢ κάποιο ἄλλο ὄργανο, ἀλλὰ ὁδηγεῖται στὰ πορίσματά του βάσει τῶν θεωρημάτων τοῦ Ἀ' βιβλίου του, πρᾶγμα πὺν καταδεικνύει τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἰργάζοντο οἱ Ἕλληνες ἀστρονόμοι, πὺν διὰ τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διαδήτου ὠριοθέτησαν τὸ σύμπαν καὶ ἔδωσαν τὰ ὀνόματα στοὺς ἀστέρες σύμφωνα μὲ τὶς ιδιότητές τους.

Ὁ πρῶτος τόμος τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ εἶναι γενικὸς καὶ περιλαμβάνει ἐννέα ὅρους καὶ δεκατρεῖς προτάσεις, ἐνῶ ὁ δεύτερος δεκαοκτῶ προτάσεις. Ὡς ἀντικείμενό τους ἔχουν τὶς ἀνατολές καὶ τὶς δύσεις τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἥλιο, καθὼς καὶ τὴν διαίρεσι τοῦ Ζφδιακοῦ Κύκλου σὲ δωδεκατημόρια. Λέγοντας δωδεκατημόρια δὲν ἐννοεῖ τὰ δωδέκατα τοῦ ἀστερισμοῦ, ὅπως γιὰ παράδειγμα Κριὸν ἢ Ταῦρον, ἀλλὰ τὰ δωδέκατα τῆς περιφορᾶς τοῦ Παντός, ἀπὸ ὁποιοδήποτε σημεῖο τοῦ Ζφδιακοῦ Κύκλου καὶ ἂν ξεκινήσης τὴν ἀρίθμησι (Φ. Χούλτζ, σελ. 106).

Οἱ ἐννέα ὅροι τοῦ 6' συγγράμματος εἶναι οἱ ἑξῆς: 1. «τῶν ἀπλανῶν ἀστρον αἱ ἐπιτολαὶ (ἀνατολές) τε καὶ δύσεις αἱ μὲν λέγονται ἀληθιναί, αἱ δὲ φαινόμεναι (φαινομενικές)». 2. «τῶν δὲ ἀληθινῶν ἐφ' αὐτῶν ἐπιτολή (= αὐγερινὴ ἀνατολή) ἐστίν, ὅταν ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι ἄστρον τι συνανατέλλῃ». 3. «ἐφ' αὐτῶν δὲ δύσις, ὅταν ἅμα τῷ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι ἄστρον τι δύνῃ». 4. «ἐσπερία δὲ ἀνατολή, ὅταν ἅμα τῷ ἡλίῳ δύνοντι ἄστρον τι ἀνατέλλῃ». 5. «ἐσπερία δὲ δύσις, ὅταν ἅμα τῷ ἡλίῳ δύνοντι ἄστρον τι συνδύνῃ». 6. «τῶν δὲ φαινομένων ἐφ' αὐτῶν ἐστὶν ἐπιτολή, ὅταν πρὶν τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι ἄστρον τι πρῶτως φανῇ ἀνατέλλον». 7. «ἐφ' αὐτῶν δὲ δύσις, ὅταν πρὶν τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι ἄστρον τι πρῶτως φανῇ δύνον». 8. «ἐσπερία δὲ ἐπιτολή, ὅταν μετὰ τὸν ἥλιον δύναι ἄστρον τι ἐσχάτως φανῇ ἀνατέλλον». 9. «ἐσπερία δὲ δύσις, ὅταν μετὰ τὸν ἥλιον δύναι ἄστρον τι ἐσχάτως φανῇ δύνον».

Ὁ ὅρος «ἀκρονύκτιος δύσις» ἀποτελεῖ πλάσμα τοῦ Ἀυτόλυκου καὶ σημαίνει τὴν δύσιν ἀστέρος τινός, πὺν σημειοῦται τὴν στιγμὴν τῆς δύσεως ἢ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Ἀκρονύκτιοι ἢ ἀκρόνυκτοι ἢ καὶ ἀκρόνυχοι καλοῦνται οἱ πλανῆτες Ἑρμῆς καὶ Ἀφροδίτη, διότι φαίνονται ἀφ' ἐσπέρας ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἀλλ' ὅχι καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ Ἀυτόλυκος πρῶτος ἔκανε λόγον περὶ τῆς σκοτεινῆς πλευρᾶς τῆς Σελήνης, ὅπου ὑπάρχει μεγάλη ὀροσειρὰ καὶ κρατῆρ, πὺν φέρουν τὸ ὄνομά του· θεωρεῖται δὲ –καὶ δικαίως– δημιουργὸς καὶ γεννήτωρ τῆς Γεωμετρικῆς Ἀστρονομίας, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον διδασχθήκαμε ἀπ' αὐτόν.

Σαράντος Πάν

Οί Κύπριοι είναι ή δέν είναι Έλληνες!;

Τόν Νοέμβριο τοῦ 1999 ἡ «Έλευθεροτυπία» δημοσίευσε τήν εἴδηση ὅτι «τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν εἶχε ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίο, στοῦ ὁποῖο θὰ ἀπεδεικνύετο ὅτι οἱ Κύπριοι εἶναι ἐξελληνισμένοι καὶ ὄχι Ἑλληνες. Τὴν ἔκδοση τοῦ βιβλίου μπλόκαρε ὁ Γιάννος Κρανιδιώτης. Μετὰ τὸν θάνατό του ἀρχίζουν οἱ διαδικασίες ἐκδόσεως...». Στὶς ἀρχές τοῦ 1999 κυκλοφόρησε τὸ τεῦχος 68 τοῦ περιοδικοῦ «Σύγχρονα Θέματα». Στὴν σελίδα 21 ἐγράφετο: «οἱ χριστιανοὶ τῆς Κύπρου, στήν προσπάθειά τους νὰ νομιμοποιηθοῦν στοῦ παρόν, ἀνέτρεξαν στοῦ παρελθόν... Αἰῶνες ἀπόκληροι καὶ νόθοι, ἀπέκτησαν καθαρὸν καὶ περίοπτον προγόνον, τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες». Νὰ θυμίσουμε, ὅτι τὸ ἴδιο περιοδικὸ στοῦ τεῦχος 64 δημοσίευσε ἄρθρο τοῦ συγγραφέα τῆς «Μαύρης Ἀθηνᾶς» Μάρτιν Μπερνάλ, ἐκτάσεως 80 σελίδων! Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πανελληνίως, ποὺ ὁ Μπερνάλ «νομιμοποιήθηκε». Τὸ σχετικὸ μὲ τὴν Κύπρο ἄρθρο τοῦ περιοδικοῦ «Σύγχρονα Θέματα» μᾶς τὸ «θυμίσει» ἡ «Έλευθεροτυπία» τὸ Σάββατο 5 Φεβρουαρίου 2000, στὴ σελίδα 9, μὲ τίτλο «Ἡ “ὕφέρπουσα ἐχθρολογία” Ἑλλάδος-Τουρκίας», στὴν τρίτη παράγραφο.

Καὶ ἡ ἀντίδραση τῶν Κυπρίων ἐπισήμων: Συγκεκριμένα ἀμέσως μετὰ τὸ δημοσίευμα αὐτὸ τὴν Δευτέρα 7 Φεβρουαρίου ἐπεδίωξα νὰ ἐλέγξω τὰ ἐπίσημα κυπριακὰ «ἀντανακλαστικά». Σὰν κάτοικος Θεσσαλονίκης στὶς 10.30 τὸ πρωὶ ἐπεκοινώνησα μὲ τὸ ἐδῶ Κυπριακὸ Προξενεῖο (τηλ. στοῦ 260-611). Ἡ εὐγενέστατη κυρία ποὺ μοῦ ἀπήντησε, μοῦ ἐδήλωσε, ἀφοῦ ρώτησε ποιὸς εἶμαι, ὅτι δέν χρειάζεται νὰ ἀπασχολήσω τὸν πρόξενο καὶ μὲ ἐρώτησε τί θέλω. Τονίζοντας τὴν ιδιότητά μου ὡς πολίτη, ἀνέφερα ὅτι ὑπάρχει μία ἀμφισβήτηση τῆς ἐλληνικότητος τῶν Κυπρίων: «Τελικὰ εἶστε Ἑλληνες ἢ ἐξελληνισμένοι; ρωτῶ αἰφνιδίως. Μὲ ἔκδηλη ἀμηχανία μὲ ρωτᾷ: «Γιατί;» Τῆς ἀπαντῶ, ὅτι ἔτσι λέει ἡ ἐφημερίδα. «Μὰ μὲ αὐτὰ ἀσχολεῖται ἡ πρεσβεΐα στὴν Ἀθήνα», μοῦ ἀπαντᾷ. Κι ἐγὼ συνεχίζω. «Μὰ πρέπει νὰ πάρω Ἀθήνα, γιὰ νὰ μοῦ πῆς ἂν εἶσαι Ἑλληνίδα;» «Ναί», ἀπαντᾷ. «Καλὰ, δέν μπορεῖς νὰ πῆς ἂν εἶσαι Ἑλληνίδα;» «Πάρτε τὴν πρεσβεΐα...».

Τελικῶς μοῦ δίνει τὸ τηλέφωνο 72.32.727 τῆς πρεσβεΐας· καὶ ἀρχίζει πάλι ὁ ἴδιος διάλογος τοῦ παραλόγου. Ὡσπου ἡ εὐγενέστατη κυρία μὲ ρωτᾷ γιὰ τὸν λόγο ποὺ ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω, ἂν οἱ Κύπριοι εἶναι Ἑλληνες. «Επειδὴ τὸ ἔγραψε ὁ τύπος», τῆς λέω. Καὶ καταχαρούμενη, μὲ τόνου τῆς φωνῆς ποὺ ἔδειχνε θριαμβικὴ ἀπελευθέρωση, μοῦ ἀνακοινώνει... «Μὰ μὲ αὐτὰ ἀσχολεῖται τὸ Γραφεῖο Τύπου!» «Πρέπει νὰ πάρω τὸ γραφεῖο αὐτό, γιὰ νὰ μοῦ πῆτε ἂν εἶστε Ἑλληνες;» «Μάλιστα».

Προθυμώτατα μοῦ ἔδωσε τὸ 72.18.080 τοῦ Γραφείου Τύπου. Ζητῶ τὸν υπεύθυνον ἀπὸ μία εὐγενέστατη ἐπίσης κυρία, ἡ ὁποία μὲ ρωτᾷ γιὰ τὸν λόγο τοῦ τηλεφωνήματος. Τῆς ἀναφέρω, ὅτι ἀόριστα δημοσιεύματα ἀναφέρουν κατὰπτυστα πράγματα γιὰ τοὺς Κυπρίους. Μοῦ λέει: «Ἐσεῖς ποὺ τὰ διαβάσατε;» «Στὴν “Έλευθεροτυπία” τὸ Σάββατο», τῆς λέω. Καὶ τότε, σὰν νὰ τὴν κτύπησε κάτι, θυμῆθηκε: «Ἄ, ναί, θυμῆθηκα», ἀπαντᾷ. «Εἶστε Ἑλληνες τελικὰ;» ρωτῶ. «Πρέπει νὰ ρωτήσετε τὸν υπεύθυνον.» «Μὰ πρέπει ὁ υπεύθυνος νὰ μοῦ πῇ, ἂν εἶστε Ἑλληνες;» «Μάλιστα, ἀλλὰ σήμερα λείπει. Πάρτε αὔριο στὶς 11.00.»...

N.M.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Ο.Ε.Δ.Β., Βήματα Πίστης και Ζωής

Βιβλίο του μαθήματος των Θρησκευτικών για τα τεχνολογικά επαγγελματικά εκπαιδευτήρια (Τ.Ε.Ε.) Α' τάξεως 1ου κύκλου. Στο 2ο κεφάλαιο διαβάζουμε: «*Λαοὶ καὶ θρησκεύματα σ' ἓνα πλουραλιστικό κόσμο*», δηλαδή προαναγγέλλεται, ὅτι διδάσκονται καὶ γνώσεις γιὰ ἄλλες θρησκείες, δηλαδή δὲν ὑπάρχει μισαλλοδοξία. Ὅσοσο τὰ πράγματα εἶναι τελείως διαφορετικά ἐξ ἀρχῆς. Καὶ κατ' ἀρχὰς στὸν πρόλογο: «*τὰ λίγα μαθήματα ποὺ προσφέρονται γιὰ μελέτη, θὰ θέλαμε νὰ σταθοῦν μιὰ πρώτη ἐπαφὴ μὲ τὶς αἰώνιες ἀλήθειες τῆς ὁρθόδοξης πίστεως μας, ὥστε ἀργότερα νὰ μπορέσετε ν' ἀντιμετωπίσετε τὴ ζωὴ μὲ θάρρος καὶ ἐλπίδα.*» Μὲ λίγα λόγια οἱ πιστοὶ τῶν λοιπῶν θρησκειῶν εἶναι λάτρεις μὴ αἰωνίων ἀληθειῶν καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴ ζωὴ μὲ θάρρος καὶ ἐλπίδα.

Καὶ πᾶμε στὰ πρῶτα λόγια τοῦ βιβλίου: («*Πράξεις Ἀποστόλων*» 17, 22-24): «*Στάθηκε λοιπὸν ὁ Παῦλος στὴ μέση τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ εἶπε: “Ἀθηναῖοι! Σᾶς βλέπω εὐλαδέστατους ἀπὸ κάθε ἄποψη. Πράγματι, ἐνῶ περιδιάβαζα τὴν πόλιν σας καὶ ἔβλεπα τοὺς ἱερούς σας τόπους, βρῆκα ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κι ἓνα δωμὸ, μὲ τὴν ἐπιγραφή: “στὸν Ἄγνωστο Θεό”. Αὐτὸν λοιπὸν, ποὺ ἐσεῖς λατρεύετε, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε, αὐτὸν ἐγὼ τώρα σᾶς τὸν κάνω γνωστό”*». Ὅποιος γνωρίζει κάτι ἀπὸ τὴν λατρεία τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Ἄγνωστο Θεὸ ὅς μᾶς πληροφορήσει. Πάντως οὐδεὶς ἀρχαῖος συγγραφέας ἀναφέρει τὸ παραμικρό. Ἀσφαλῶς πρόκειται γιὰ ψεῦδος, διότι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τέτοιος δωμὸς μὲ τέτοια ἐπιγραφή στὴν Ἀθήνα: Ἀντιγράφω ἀπὸ τὸ βιβλίο «*Μωρίας ἐγκώμιον*» τοῦ μεγάλου φιλόλογου τῆς Ἀναγεννήσεως Ἐράσμου

Kastriot Katsup, «Kapiten Bubulin»

«*Kapiten Bubulin*» σημαίνει στὰ Ἀλβανικὰ «καπετάνισσα Μπουμπουλίνα». Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος βιβλίου, ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1997 στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις «Θάμνρις». Τὸ βιβλίο εἶναι γραμμένο στὰ Ἀλβανικά. Συγγραφέας του ὁ Kastriot Katsup. Ἐτοιμάζεται ἤδη ἡ ἔκδοσή του στὰ Ἑλληνικά. (Ἴσως, ὅταν διαβάζονται αὐτὲς οἱ γραμμές, νὰ ἔχη κυκλοφορήσει ἡ ἑλληνικὴ μετάφραση πάντα ἀπ' τὸν ἴδιο ἐκδοτικὸ οἶκο.)

Οἱ ἐκδόσεις «Θάμνρις» εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἀριστείδη Κόλλια (γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς συζύγου του), γνωστοῦ καὶ ἀπ' τὶς τηλεοπτικὲς του παρουσίες κατὰ τὸν πόλεμο στὸ Κοσσυφοπέδιο καὶ ἀναμφίβολα τοῦ σημαντικότερου ἐρευνητῆ τῆς ἀρβανίτικης ἱστορίας, ἀν καὶ ἀρκετοὶ τὸν ἔχουν χαρακτηρίσει ὡς ἀμφιλεγόμενο πρόσωπο. Τρομερὴ ἐργασία γιὰ τὴν Ἀρβανιτιὰ παρεμπιπτόντως καὶ σπονδαῖες μελέτες ἔχουν παρουσιάσει ἢ ἐκ Μεσογείων κ. Μαρία Μιχαήλ-Δέδε, ὁ ἐξαίρετος ἐξ Ἑλευσίνος κ. Βαγ-

(μετάφρ. Στρατῆ Τσίρκα, ἐκδ. Ἑριδανὸς 1972, σελ. 145): «Ὅλοι ξέρονν καλὰ, πὼς ἡ δικαιοσύνη τῶν θεολόγων τοὺς παραδίνει τὸν Οὐρανό, δηλαδὴ τὴν ἐρμηνεία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, κι αὐτοί, σὰ νὰ ἦτανε τομάρι, τὴν τεζάρουν ὅπως τοὺς ἀρέσῃ. Βρίσκουν στὸν ἅγιο Παῦλο περικοπὲς ποὺ μοιάζουν ν' ἀντιφάσκουν μὲ τὴ Γραφή, ἐνῶ, ἂν τὶς κυττάξῃς μέσα στὸ σύνολο αὐτῶν ποὺ λέγονται, δὲν ἀντιφάσκουν καθόλου. Ἄν πρέπει νὰ πιστέψουμε τὸν ἅγιο Ἰερώνυμο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἤξερε πέντε γλῶσσες, ὁ ἅγιος Παῦλος, διαβάζοντας τυχαῖα τὴν ἐπιγραφή ἐνὸς μνημείου στὴν Ἀθήνα, τὴν ἄλλαξε, γιὰ νὰ ἔρχεται πιὸ καλὰ μὲ ὅσα ἐκεῖνος ἔλεγε γιὰ τὴ χριστιανικὴ πίστη. Παράλειψε τὶς λέξεις ποὺ μπορεῖ νὰ βλάπτουν τὴν ὑπόθεσή του καὶ κράτησε μόνο τὶς δύο τελευταῖες “Ἀγνώστῳ θεῷ”, καὶ πάλι τὶς ἔλλαξε κομμάτι, γιὰτὶ δλόκληρη ἡ ἐπιγραφή λέει: “Τοῖς θεοῖς Ἀσίας, Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς, θεοῖς ἀγνώστοις καὶ ξένοις”. Φαίνεται, πὼς αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἀκολουθοῦν οἱ θεολόγοι. Ψαρεύουν ἀπ' ἐδῶ κι ἀπ' ἐκεῖ τέσσερις-πέντε λέξεις, στὴν ἀνάγκη τοὺς ἀλλάζουν τὸ νόημα καὶ τὸ ταιριάζουν ὅπως τοὺς βολεύει, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὸ ποὺ ἔρχεται πρὶν ἢ μετὰ δὲν ἔχῃ καμμιά σχέση μὲ τὸ θέμα, ἢ πάῃ κι ἀντίθετα. Καὶ τὸ κάνουν αὐτὸ μὲ τόσο πετυχημένη ξεδιαντροπιά, ποὺ τοὺς ζηλεύουν ἀκόμα κι οἱ νομικοί.» Αὐτὰ μᾶς ὁμολογεῖ ὁ χριστιανὸς Ἑρασμος. Δηλαδὴ οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι τιμοῦσαν τοὺς θεοὺς τοὺς καὶ σέβονταν θεοὺς τῶν γειτόνων τοὺς ποὺ δὲν γνώριζαν, γιὰτὶ ἦταν ξένοι, χρεώθηκαν ἀπὸ τὸν Παῦλο τὸ «Τῷ ἀγνώστῳ θεῷ», ὅτι δηλαδὴ ἤξεραν ὅτι πίστευαν σὲ ψεύτικους δικοὺς τοὺς πολλοὺς θεοὺς, ποὺ γνώριζαν κι ὅτι τιμοῦσαν ἓνα μοναδικὸ ἀληθινὸ θεὸ (τὸν Γιαχβέ), τὸν ὁποῖο δὲν γνώριζαν. Ἄλλωστε οἱ ἀκροατὲς τοῦ Παύλου Ἀθηναῖοι ἀκούοντας νὰ τοὺς λέῃ αὐτὰ τὰ ψεῦδη, τὸν «ἐχλεύασαν», ὅπως ὁμολογεῖται στὶς «Πράξεις» τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ αὐτὸ ἀποσιωπᾶται βέβαια ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ ΟΕΔΒ. Καὶ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον τῶν Ὁρθοσκυτικῶν παρουσιάζει τὸν Παῦλο, αὐτὸν ποὺ διαστρέβλωσε τὸ νόημα τῆς ἐπιγραφῆς, ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀρμόδιο, γιὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τοῦ θεοῦ στοὺς Ἀθηναίους.

γέλης Λιάπης, ὁ «πρῶτος τὸν λίθον...» Κ. Μπίρης καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι μὲ λίγο ἢ περισσότερο ἀξιοπρόσεκτη παρουσία.

Μέσω τοῦ κ. Α. Κόλλια ἔτυχε νὰ συναντήσω τὸν Κ. Katsup. Ὑπῆρξε ἀνοιχτόκαρδος κατ' ἀρχὰς μαζί μου, μαθαίνοντας πὼς εἶμαι Ἀρβανίτης. Μοῦ παρουσίασε τὸ βιβλίον του. (Μεταφέρω τὸν τίτλο ἀπὸ μνήμης· ἐνδέχεται νὰ ἔχω ὑποπέσει σὲ ἀνορθογραφία.) Στὸ τελευταῖο ἐξώφυλλο ὑπῆρχε ἔγχρωμη φωτογραφία του, τραδηγμένη στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ, ὅπως μοῦ εἶπε. Ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάῃ γιὰ τὴν «μεγάλῃ Ἀλβανίδα», κατ' αὐτόν, πολεμίστρια, τὴν Μπουμπουλίνα.

– Ἡ Μπουμπουλίνα δὲν πολέμησε παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδας, τοῦ ὑπενθύμισα.

Τότε ὁ «συγγραφέας» ἐκνευρίστηκε. Ἀμέσως καὶ ἐν ψυχρῷ ἔλλαξε θέση. Κυριολεκτικά: μετακινήθηκε 4-5 θέσεις πιὸ πέρα, σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς μικρῆς μας ὁμήγυρης.

Δὲν ἔχω διαβάσει τὸ βιβλίον του, ἀλλὰ ἀντιλαμβάνομαι τὸ περιεχόμενό

Μία ἑλληνικὴ παιδεία «γονιμοποιημένη» ἀπὸ τὸν τραγέλαφο τοῦ «ἑλληνοχριστιανισμοῦ» τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, μία σαλάτα ἰουδαίο-ἐλλήνο-χριστιανικὴ.

Σταῦρος Βασδέκης

Θ. Γ. ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ, *Λεξικὸν Ἀρχαίων Ἑλλήνων*

Οἱ θεμελιωτὲς τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, πάνω ἀπὸ 6000 ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπιστήμονες καὶ διακεκριμένες προσωπικότητες, καταγράφονται στὸ συνολό τους γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἑν γένει βιβλιογραφία στὸ δίτομο αὐτὸ ἔργο. Ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ συναντήσῃ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει ποτὲ ἀκούσει. Ὁ πρῶτος τόμος περιλαμβάνει συγγραφεῖς, ποιητὲς, καλλιτέχνες (γλύπτες, ζωγράφους, μουσικοὺς κ.λπ.) καθὼς καὶ θετικοὺς καὶ θεωρητικοὺς ἐπιστήμονες. Ὁ δεῦτερος τόμος ἀναφέρεται στοὺς βασιλεῖς, ἡγεμόνες, πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἡγέτες.

Ἡ πρωτοτυπία τοῦ ἔργου δὲν ἔγκειται μόνο στὸ γεγονός ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν περιγραφομένων προσώπων δὲν συναντᾶται σὲ ἄλλο λεξικὸ ἢ ἐγκυκλοπαίδεια, ἀλλὰ καὶ στὸ ὅτι πολλὰς ὑποσημειώσεις (190 στὸν τόμον Α') ἢ παραμπομπές (105 στὸν τόμον Β') συμπληρώνουν καὶ ἐπεξηγοῦν τὸ κείμενο, κάτι ἀσύνηθες γιὰ λεξικογραφικὸ ἔργο. Ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ δύο καμπύλες ποὺ εἰκονίζονται στὸν Α' τόμο, διὰ τῶν ὁποίων καθίσταται σαφὲς ὅτι οἱ Ἕλληνες προηγοῦνται τῶν Λατίνων στὴν δημιουργία συγγραφικῶν ἔργων ἀρχετοῦς αἰῶνες. Στὸν Β' τόμο μάλιστα ἀντὶ εἰσαγωγῆς παρουσιάζεται ἑν συντομία ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὥστε νὰ βοηθηθῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀνατρέξῃ στὸ ὄνομα ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει. Γλῶσσα τοῦ λεξικοῦ ἡ ἀπλὴ καθαρεύουσα.

Ὁ συγγραφέας τοῦ λεξικοῦ εἶναι διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν μὲ εἰδικότητα καρδιολογίας. Ἐφοίτησε καὶ στὴν Μαράσλειο Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, γένος ποὺ τὸν ὥθησε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴ μελέτη τῶν Ἀρχαίων. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ,

του. Πρόσφατα ἐπίσης εἶχε κυκλοφορήσει ἀπὸ Εὐρωπαῖο συγγραφέα διδλίο, μιὰ μυθιστορηματικὴ βιογραφία θὰ λέγαμε, ἀναφερόμενο στὴ Σπετσιώτισσα καπετάνισσα, τὸ ὁποῖο ταλαιπωροῦσε τὴ μνήμη τῆς ἡρωίδας, ξεσηκώνοντας τὶς διαμαρτυρίες τόσο τῶν ἀπογόνων της ὅσο καὶ τῆς ἑλληνικῆς κοινῆς γνώμης. Στὸ «Kariten Bubulin» ὅμως, φαίνεται, ἀλλοιώνεται ἡ ἐθνικὴ συνείδηση τῆς ἀγωνίστριας: Ὅπως ἰδιότυπος, μωλωχτός (πεμπτοφαλαγγίτικος;) ἀλβανικὸς ἐθνικισμὸς σπιθίζει στὶς παρυφές τῆς ἑλληνικῆς φιλοξενούσας κοινωνίας. Μὲ ἄκριτο, ἀνιστόρητο, στρεβλὸ καὶ ὑστερόβουλο τρόπο «ἀγκαλιάζει» τὴν ἑλληνικὴ Ἀρβανιτιά, ἐπιχειρώντας συσκοτίσεις, διαθλάσεις, ὑπονομεύσεις.

Θὰ περιμένουμε τὴν ἑλληνικὴ ἔκδοση τοῦ διδλίου. Ἔχουμε τὴν αἴσθηση, ὅτι κάπου ἔχουν μπλεχτῇ οἱ ἐκδοτικὲς δραστηριότητες καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἱστορικὴ πραγματικότητα, ὁ ἄκρατος συναισθηματισμὸς καὶ ἡ συναισθησὴ τοῦ ἐθνικοῦ (ἑλληνικοῦ) συμφέροντος. Ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε, ὅτι, ὅταν πρὸ δεκαετίας περίπου ἐπισκεφθῆκαμε τὶς Σπέτσες, ἔτυ-

ὅτι ὁ κ. Βαρβιτσιώτης, παρακινούμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴ διάδοση τῆς γνώσης, προσέφερε τὸ ἔργο του δωρεὰν σὲ ὅλες τὶς δημόσιες καὶ δημοτικὲς βιβλιοθήκες τῆς Ἑλλάδος, σὲ ἀρκετὰ πανεπιστήμια τοῦ ἐξωτερικοῦ καθὼς καὶ σὲ ἑλληνικὰ σχολεῖα.

Σεμνὸς ὁ ἴδιος ἀρκεῖται στὸ νὰ δηλώσῃ στὸν «Δαυλό»: «Τὸ “Λεξικὸν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων” μὲ τὸ κείμενον τῶν δύο τόμων του ἀποδεικνύει σαφῶς καὶ εἰς πείσμα τῶν ἀνθελλήνων ὅτι: οἱ Ἕλληνες ἐδῶ, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον “ἐφύτρωσαν”, ἐδημιούργησαν, καὶ τὰ ἔργα των κοσμοῦν τὰ μουσεῖα ὅλων τῶν πολιτισμένων λαῶν. Ἐδῶ ἐμεγαλούργησαν. Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ “φυσικὴ πατρίς των” καὶ δὲν ἀποτελεῖ “χωράφι καταπατημένο”, τοῦ ὁποῖου τοὺς “φράχτες” ἐπιδιώκουν σύγχρονοι ἀμαθεῖς ἢ συμπελεματικοὶ νὰ μετακινήσουν.»

Τὰ διαλαμβανόμενα ὀνόματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεμελιωτῶν τοῦ Παγκοσμίου Πολιτισμοῦ καταγράφονται κατ’ ἀλφαριθμητικὴ σειρὰ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ λεξικοῦ αὐτοῦ εἶναι εὐκόλη γιὰ τὸν καθένα.

Νάνσυ Μπίσκα

Δ. ΛΑΖΟΓΙΩΡΓΟΣ-ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ, Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη

Ἡ βιογραφία τοῦ Δημήτρη Λαζογιώργου-Ἑλληνικοῦ γιὰ τὴν Ἀγγελικὴ Χατζημιχάλη, ποὺ ἐξεδόθη ἀπὸ τὸν πολιτισμικὸν ὀργανισμόν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων «Ἀθηναϊκὴ Βιβλιοθήκη», εἶναι ἡ πιὸ πλήρης καὶ ἐμπεριστατωμένη ποὺ ὑπάρχει. Ἡ συγγραφή τῆς ὑπῆρξεν ὄνειρο καὶ σκοπὸς ζωῆς γιὰ τὸν συγγραφέα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν.

Τώρα ὅμως, ποὺ δλέπει τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, μᾶς παρέχει μιὰν ὁλοκληρωμένη καὶ σφαιρικὴ μαρτυρία γιὰ τὴν ζωὴ τῆς, τὴν πνευματικὴ καὶ ἐθνικὴ προσφορά τῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἀπέραντο πόνο τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς. Ἡ μεγάλη μας λαογράφος, ποὺ τόσα προσέφερεν εἰς τὴν μελέτην, ἀνάδειξιν καὶ ἀναπαραγωγὴ τοῦ λαϊ-

χε νὰ συνταξιδέψουμε στὸ «δελφίνι» μὲ μία γηραιὰ ἀπόγονο τῆς Λασκαρίνας, ὀνόματι ἐπίσης Μπούμπουλη. Μπορῶ νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι ἡσθάνετο ἀπολύτως καὶ μόνον Ἑλληνίδα.

Ἡ ὑπόθεσις «Ἀλβανία» καὶ τὸ ἀνασκάλεμα τῆς Ἀρβανιτιᾶς ἀπαιτοῦν μεγάλη προσοχὴ καὶ τρομερὴ ἐπιφυλακτικότητα, τὴ στιγμήν ποὺ ἡ «Μακεδονία» φιγουράρει στὰ δόρεια σύνορα, ἡ «Τουρκικὴ Δημοκρατία τῆς Βόρειας Κύπρου» ἀξιώνει ἰσότητι τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας ἀντιμετώπιση καὶ ἡ «Bati Trakya» κυκλοφορεῖ ἤδη χάρτες καὶ σημαία τῆς «Τουρκικῆς Δυτικῆς Θράκης». Βέβαια, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, τώρα ποὺ τὰ σχολικὰ διδλῖα Ἱστορίας θὰ γραφοῦν ἀπὸ κοινοῦ ἀπὸ διάφορους Βαλκάνιους «ἐπιστήμονες», τί σημασία ἔχει ἂν ἡ Μπουμπουλίνα ἦταν Ἑλληνίδα, Ἀλβανίδα ἢ Τσεχοσλοβάκα; Ὅλοι ἀδελφία εἴμαστε, δλέπεις, παιδιὰ τοῦ διεθνισμοῦ καὶ τῆς εἰρηνιστικῆς ἀφασίας, ἐκλειάνσεις τῆς παγκοσμιοποιημένης ἰσότητας. Γιὰ πατρίδες καὶ ἀγωνιστὲς τοῦ Ἑθνους θὰ μιλάμε τώρα;

Γιάννης Βασ. Πέππας

Φιλόλογος

κοῦ πολιτισμοῦ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρξε μὲν πρωτοπόρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας καὶ σφοδρὴ πολέμιος πάσης ξενόφερτης κακογουστιᾶς. Ὅλη τῆς ἡ ζωῆς, ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξίς τῆς ἀναλώθηκαν σὲ κάθε ἔκφανση τοῦ λαϊκοῦ μας πολιτισμοῦ. Καὶ μὲ ὅλο του τὸ δίκιο ὁ Δημήτριος Λαζογιώργος-Ἑλληνικὸς τὴν κατατάσσει στοὺς νεώτερους διαφωτιστὲς τοῦ ἔθνους μαζί μὲ τὸν Περικλῆ Γιαννόπουλο, τὸν Ἰωάννη Δραγούμη, τὸν Λίνο Καρζῆ, τὸν Ἀγγελο καὶ τὴν Εὐά Σικελιανοῦ, τὸν Σίμωνα Καρρά καὶ ἐλαχίστους, δυστυχῶς, ἄλλους. Ὅπως ἦτο ἐπόμενο, τὸ μικρόψυχον ρωμαίικο κρατίδιο οὐδέποτε τὴν ἐνίσχυσε οἰκονομικὰ ἢ ἠθικὰ γιὰ τὴν τεράστια ἐθνικὴ τῆς προσφορά. Ἀντίθετα μάλιστα, τὴν «κυνήγησε», ὅσο καὶ ὅπως μπορούσε. Θὰ τολμούσαμε νὰ γράψουμε, ὅτι ἡ αὐτὴ εἰς βάθος ἔρευνα τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλης ἀπὸ τὸν Δημήτρη Λαζογιώργο-Ἑλληνικὸ ἔχει διαχρονικὴ ἀξία, καθὼς φιλοτεχνεῖ τὸ πορτραῖτο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ παραμένει ἀταλάντευτα ἀφωσιωμένους σὸ μεγάλο τοῦ ἐθνικοῦ χρέος μέχρι καὶ τὴν ὕστατὴ του στιγμὴ.

Μὲ γλαφυρότητα καὶ μὲ ρέουσα ἀφήγηση ὁ Δ.Λ.-Ε. φωτίζει μὲ ἐπιτυχία κάθε πτυχὴ τῆς πολυσήμαντης αὐτῆς προσωπικότητος. Ἡ δὲ ἔρευνά του, μακροχρόνιος οὐσα, εἰσκομίζει νέα καὶ ἄγνωστα στοιχεῖα ὅχι μόνον γιὰ τὴν λαογράφο ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας μας. Καρπὸς ἐπίμοχθης προσπάθειας ἢ βιογραφία τῆς Ἀγγελικῆς Χατζημιχάλης ἔχει τὴν λεβεντιά νὰ λέῃ τὰ πράγματα μὲ τ' ὄνομά τους καὶ κυρίως νὰ ἐπισημáνῃ τοὺς εὐθύνονται γιὰ τὴν πνευματικὴν μας μιζέρια. Κι αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος, γιὰ νὰ συγχαροῦμε τὸν Δημήτρη Λαζογιώργο-Ἑλληνικὸ ἐνῶ ἕνας ἄλλος εἶναι, ὅτι κατάφερε νὰ μᾶς δώσῃ ὁλόκληρην τὴν συγγραφικὴν ἐργασίαν τῆς Χατζημιχάλης, ποὺ ἦτο διασκορπισμένη, ἀπρόσιτη καὶ χαμένη στὸν κυκεῶνα τῶν εὐτακτῶν μας βιβλιοθηκῶν, μέρος τοῦ ὁποίου παρουσιάζει ἐδῶ.

Γιῶργος Πετρόπουλος

ΑΝΤ. Θ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, *Οἱ 147 πόλεις τῆς ἀρχαίας Κρήτης*

«Ἐκατόπολιν» ἀποκαλεῖ ὁ Ὅμηρος τὴν ἀρχαία Κρήτη ὡς ἔχουσα ἑκατὸ πόλεις. Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς ὥστόσο μάλλον ὑστερεῖ λίγο ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, ἀφοῦ, ὅπως διαβάζουμε στὸ βιβλίον τοῦ συνεργάτη τοῦ «Δ» κ. Α. Βασιλάκη, οἱ κρητικὲς πόλεις, ποὺ ἕως τώρα ἔχουν βρεθῆ καὶ ἀναγνωρισθῆ, εἶναι 147 σὲ γνωστὰς ἀλλὰ καὶ ἄγνωστες θέσεις. Ὁ συγγραφέας τίς ἀναφέρει μὲ ἀλφαριθμητικὴ σειρὰ ἀπὸ τὴν προϊστορικὴ μέχρι τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴ. Γιὰ τὴν κάθε πόλιν ἀναφέρονται ἡ ἱστορία τῆς, ἡ τοπικὴ μυθολογία καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ὅλα πλαισιωμένα ἀπὸ πλούσιο φωτογραφικὸ καὶ χαρτογραφικὸ ὕλικόν. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναλυτικὴν παρουσίασιν τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ βιβλίου περιέχουν ἐκτενεῖς ἀναφορὰς εἰς τὴν ἱστορίαν, τὴν μυθολογίαν, τὴν γραφὴν, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν τέχνην τῆς ἀρχαίας Κρήτης, ποὺ δείχνουν τὸ ἐνιαῖον τοῦ λαμπροῦ πολιτισμοῦ τῆς μέσας ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν χιλιετιῶν.

Ἡ μορφωτικὴ ἀλλὰ καὶ ἀρχαιολογικὴ ἀξία τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος εἶναι ἀναντίρρητες, καθὼς εἶναι μοναδικὸ στὸ εἶδος του. Εἶναι ἕνα πρωτότυπον εὐρετήριο γιὰ ὅποιον ἐνδιαφέρεται νὰ γνωρίσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Μεγαλονήσου μέσα ἀπὸ τὰ μνημεῖα ποὺ καταλείπουν οἱ Κρήτες ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Τέτοια βιβλία θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκδίδονται μὲ τὴν χορηγίαν καὶ τὴν μέριμναν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους (ἂν ὑπάρχῃ κάτι τέτοιο...).

Μάριος Μαρμελάς